

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley - S
zenami je vzdychky kriz.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - S zena...

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 13.10.1937

Modification Date: 13.10.1937

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

I.

Místnost, kterou mi pronajali jako kancelář, ležela v šestém patře polorozpadlého domu na konci slepé ulice v San Luis Beach. Byla to spíš myši díra než kancelář. Od ranního kuropění do večerního setmění sem z ulice otevřeným oknem pronikal hluk aut a křik dětí z protějšího chodníku. Měl jsem tu k soustředěné práci horší podmínky než třetířadý baleták v maloměstské frašce.

Pracoval jsem proto většinou v noci. Posledních pět nocí jsem trávil v kanceláři sám. Marně jsem si lámal hlavu, jak vycouvat z pěkné šlamastyky, do které jsem se v poslední době zapletl. Jasně jsem si uvědomoval svoje minimální šance, a přesto jako bych tomu pořád ještě nechtěl uvěřit. Trvalo mi chvíli, než jsem nakonec došel k rozhodnutí, že svou prohru musím spolknout a z města vypadnout.

Tenhle okamžik nastal přesně deset minut před jedenáctou jedné horké červencové noci, přesně rok a půl po mém příchodu do San Luis Beach. Když jsem se konečně rozhodl, zatoužil jsem to zapít. Zrovna jsem prohlížel láhev proti světlu, abych se ujistil, že je opravdu prázdná jako moje kapsy, když jsem na schodech zaslechl kroky.

Všechny kanceláře na mém podlaží i v patrech pode mnou byly v noci prázdné. V šest se zde všechny dveře zavřely a znovu se otevíraly až ráno kolem deváté. V tuhle dobu bývaly jedinými obyvateli budovy kromě mě jen myši. Během posledního měsíce mě navštěvovali jenom poldové. Nebylo ani trochu pravděpodobné, že by se na mě poručík Redfern přišel podívat zrovna v tuhle pozdní hodinu, ale člověk nikdy neví. Redfern rád dělal nečekané věci a možná, že ho napadlo, že se mě konečně zbaví zrovna teď. Z přebytku svých sympatií ke mně by si příležitost vyhnat mě v jedenáct v noci pryč z města jistě nenechal ujít.

Kroky se pozvolna přibližovaly. Žádný spěch. Byly to pomalé, přesně odměřené kroky. Na každém z nich spočívala velká váha.

Nahmatl jsem v kapsičce od vesty cigaretu. Škrtl jsem sirkou a zapálil si. Byla to moje poslední, kterou jsem si schovával přesně pro takovouhle příležitost.

Na chodbě se svítilo. Světlo pronikalo dovnitř skrz mléčné sklo dveří. Lampa na stole vrhala kužel světla pouze na psací mapu na stole, zbytek mého doupěte zůstával ve tmě. Těžké nohy se zastavily za mými dveřmi. Světlo z chodby zakryl obrovský stín. Za sklem dveří se rýsovala široká ramena. Na hlavě velké jako dýně spočíval klobouk, jaký jsme nosili, když jsme si jako kluci hrávali na četníky a zloděje.

Ozvalo se zaťukání nehty o sklo, klika povolila a dveře se otevřely dokořán. Posunul jsem lampu na psacím stole.

Ve dveřích stál chlap jako hora. Byl tlustý jak sud, s obličejem jako mčůda potažená napjatou růžovou kůží, která div div nepraskala pod nápořem přetékajícího sádla. Pod bambulovitým nosem mu seděl tenounký knírek a přes tučné valy na každé tváři na mě mžourala očka jako trnky. Víc než padesát mu nebylo. Byl trochu dýchavičný, jak už to u tlustých lidí bývá. Vrškem svého širokého černého klobouku zavadil o futro dveří a musel se trochu naklonit, aby mohl vstoupit do kanceláře. Dlouhý, splývavý kabát měl u krku ozdobený perziánovým límcem a dole vyčuhovaly pečlivě vyleštěné boty s tlustými, zřejmě ručně šitými řemínky, spojujícími boty s podešví.

"Pan Jackson?" Hlas měl drsný, skřípavý a překvapivě tenký. Nebyl to hlas, který byste očekávali od lidského kolosu na nohách silných jako mladé stromky.

Přikývl jsem.

"Pan Floyd Jackson?"

Znovu jsem přikývl.

"Ták," vydechl prudce. Vstoupil dále do místnosti a bez otočení za sebou zaklapl dveře. "Zde je moje vizitka, pane Jacksone." Hodil kartičku na psací stůl. Jeho přítomností se zdála kapacita místnosti již vyčerpána, začal jsem pociťovat nedostatek kyslíku.

Bez pohnutí jsem pohlédl na jeho vizitku. Bylo na ní jen jeho jméno. Bez adresy, bez jakékoli informace, co je zač. Stála na ní jenom dvě slova: Cornelius Gorman.

Zatímco jsem si prohlížel kartičku, přitáhl si židli ke stolu. Židle byla stabilní kus nábytku, ale pod jeho vahou tiše zaúpěla. Když se usadil, získal jsem dojem, že v místnosti je opět více prostoru, vzduch začal znovu proudit.

Macatými prsty objal svoji hůlku. Diamant jen o něco menší než knoflík u dveří zazářil na jeho malíčku jako maják na vzdáleném útesu. Cornelius Gorman bude možná podvodník, ale určitě má peníze. Doslova jsem to cítil a na peníze já mám čuch.

"Vypτάval jsem se na vás, pane Jacksone," začal a jeho malá očka pátrala v mém obličejí. "Slyšel jsem, že jste svérázný chlapík."

Když se mnou naposledy mluvil poručík Redfern, říkal v podstatě něco podobného, jenom užil trochu drsnějšího výrazu.

Neříkal jsem nic. Vyčkával jsem a v duchu uvažoval, kolik se toho o mně asi dozvěděl.

"Říká se o vás, že jste chytřej a mazanej. Moc mazanej. A hladkej jako úhoř," pokračoval tlouštík tím svým chraplavým hláskem. "Přej vám to myslí a s nikým se moc nepáříte, pane Jacksone. Dovedete bejt lehkomyseľnej, ale máte odvahu a pevný nervy a když je třeba, umíte bejt tvrdej." Pohlédl na mě přes svůj diamant a usmál se. Nevím proč, ale kancelář jako by se náhle zvedla od země a noc ztichla a zmrtvěla. Před očima jsem měl kobra stočenou do klubička někde v buši. Tlustou, úlisnou a nebezpečnou kobra.

"Dozvěděl jsem se, že jste v San Luis Beach už půl druhýho roku," pokračoval jedním dechem. "Před tím jste pracoval v New Yorku jako detektiv pro jednu agenturu. Tam jste měl prý skvělou příležitost k vydírání. Možná, že proto jste musel dát výpověď. Nenašli proti vám žádný důkazy, ale zjistili si, že žijete nad svoje poměry. A tak začali uvažovat, pane Jacksone. Opatrnosti není nikdy nazbyt."

Odmíchl se a pronikavým pohledem pátral v mé tváři. Nic však nezjistil, "Dal jste výpověď," pokračoval po chvíli, "a krátce na to jste se stal vyšetřovatelem Asociace pro ochranu hotelů. Netrvalo ale dlouho a začal si na vás stěžovat ředitel jednoho hotelu. Vybíral jste poplatky od některých hotelů, ale příjem jste jim nepotvrdil. Byl to však váš osobní spor a společnost jen neochotně přiznala, že důkazy by byly velmi sporné, aby mohlo dojít k soudu, jen vás požádali, abyste dal výpověď. A pak jste se nechal živit jednou mladou ženou, se kterou jste se přátelili. Přej to byla jedna z mnoha. Brzo ji ale přestalo bavit dávat vám peníze, který jste utratil na jiný ženy, a tak jste se rozešli."

Po několika měsících jste se rozhod, že se uděláte pro sebe jako soukromej detektiv. Získal jste povolení na základě zfalšovanýho přísěžnýho prohlášení o vaší bezúhonnosti a usadil jste se tady, v San Luis Beach, protože je to bohatý město s mizivou konkurencí. Specializoval jste se na rozvody a určitou dobu jste i prosperoval. Ale jestli tomu dobře rozumím, i ve věcech rozvodů se najdete příležitosti k vydírání. Někdo si na vás stěžoval policii a začalo vyšetřování. Vy jste ale mazanej jako kočka, pane Jacksone, a podařilo se vám z toho jakž takž vybruslit. Poldové vás tady v městě nechtěj. Dělej vám nepříjemnosti. Zrušili vám licenci a všema možnejma prostředkama vás připravili o práci, nebo si to aspoň myslěj, ale vy i já víme svý."

Nahnul jsem se nad stůl, abych uhasil nedopalek, a dostal jsem se tak blíž k diamantu. Měl cenu takovej pět papírů, možná i víc. Chytřejší chlápce než Tlust'och Gorman přišli kvůli kamenům poloviční ceny o prsty. Začal jsem o tom diamantu přemýšlet.

"I když se snažíte pořád ještě působit jako soukromej detektiv, nemůžete inzerovat ani si nemůžete dát svoje jméno na dveře. Policie má na vás oko a jestliže zjistěj, že ještě něco podnikáte, budou vás soudně stíhat. Přestože jste nabízel svoje služby po hospodách s tím, že se nebudete svýho klienta na nic vyptávat, nikdo si vás doted'ka nenajal a jste prakticky vyřizenej. Už pátou noc tu trávíte přemýšlením o tom, jestli tady máte ještě zůstat nebo jít. A rozhod jste se jít. Nemám pravdu, pane Jacksone?"

"Uhod jste," přiznal jsem a uvelebil se na židli pohodlněji.

Začínalo mě to zajímat. Na Tlust'ochovi Gormanovi mě něco fascinovalo. Možná, že je to podvodník, možná, že na mě vrhá diamantový blesky, aby na mě zapůsobil, ale je na něm něco víc než jen ten směšnej klobouk, plášť a pětítacovej diamant. Jeho černá očka mě upozorňovala na to, že uvažuje rychle. Prozrazovala ho ústa. Koutky měl vytažené do zvláštního samolibého úsměvu, jako když někdy přehnete papír natlusto. Takové měl rty. Představil jsem si ho, jak sedí v ostrém slunci na býčích zápasech. Jistě by se radoval, kdyby se kůň na bejka napích. Takovej to byl typ. Kůň s rozpáraným břichem, to by mohla být zábava jeho gusta. Přes svoji tloušťku vypadal neobyčejně silný. Získal jsem zněj pocit, že kdyby mi někdy stiskl svojí pevnou rukou hrdlo, vystříkla by mi krev ušima.

"Zůstaňte, pane Jacksone," říkal. "Mám pro vás kšeft."

Otevřeným oknem proudil dovnitř chladný noční vzduch. Táhl mi zezadu na krk. Ze tmy se objevil ve světle lampy mol a bezcílně poletoval kolem žárovky. Diamant stále vrhal na strop duhové blesky. Pohlédli jsme si dlouze do očí. Mlčky. Za tu dobu by člověk došel na konec chodby a zpět.

Konečně jsem řekl: "Jakej kšeft?"

"Takovej menší podvod, pane Jacksone. Pro vás jak šítej na míru."

Zvažoval jsem svoji situaci. Nakonec ví, s kým má tu čest. Je to jeho riziko.

"Proč jste si vybral zrovna mě?"

Masitým palcem si uhladil tenounký knírek.

"Právě proto, že je to takovej kšeft."

Pro něj to byla jasná věc.

"Dobrá, řekněte mi, o co jde," vybídl jsem ho. "Nechám se koupit."

Gorman prudce vydechl. Snad si myslel, že to se mnou nebude tak snadné, ale mohlo ho napadnout, že se nebudu pít s chlápem, který je vlastníkem tak velkého diamantu.

"Řeknu vám to tak, jak jsem to dneska slyšel," začal, "a pak vám povím, co od vás budu chtít." Znovu mi vydechl do obličej a pokračoval: "Jsem divadelní agent."

Musel mít něco společnýho s kumštem. Kdo by v tomhle horku nosil takový klobouk a plášť s perziánovým límcem?

"Starám se o zájmy značnýho množství velkejch hvězd a spousty menších hvězdiček," řekl mi. "Mezi ty hvězdičky patří i jedna mladá žena, která obstarává zábavu v pánskejš společnostech. Jmenuje se Veda Ruxová. Její povolání by se dalo nazvat striptérka. Dělá to moc pěkně, jinak bych si ji nebral pod ochranu. Je to čistý umění." Pohlédl na mě přes svůj diamant a já se snažil tvářit, jako že mu věřím každé slovo, ale zřejmě jsem ho nepřesvědčil. "Včera večer vystupovala slečna Ruxová na večíрку pořádaným pro podnikatele u pana Lindsaye Bretta." Pohled černých očí rychle přelétl z diamantu na moji tvář. "Možná, že jste o něm slyšel?" Přikývl jsem. Kdysi jsem si předsevzal, že se

dozvíím něco

o každém v San Luis Beach, kdo má větší než pětímístný příjem.

Brett vlastnil pár mil za městem rozsáhlý pozemek na Oceán Rise,

tam, kde se skrývají milionáři. Oceán Rise je točitý bulvár po obou

stranách lemovaný palmami a kvetoucími tropickými keři. Je jakoby schoulený u úpatí vysokých hor na předměstí.

Domy vystavěné na těchto pozemcích jsou ještě zakryty víc než třímetrovými

zdi. Aby mohl člověk bydlet v takovéhle ulici, na to musí mít

peníze, spoustu peněz. A Brett peníze měl. Kolik potřeboval. Měl

jachtu, tři auta, pět zahradníků a nepotlačitelnou touhu po mladičkých blondýnkách. Když zrovna nepořádal večírky,

neopíjel se

nebo neměl některou ze svých blondýnek na klíně, vydělával

pěkný prachy ze dvou naftařských společností a celé řady ob

chodů, které se táhly od San Franciska po New York.

"Po jejím vystoupení pozval Brett slečnu Ruxovou, aby se účastnila večírku," pokračoval Gorman. "V průběhu večera

ji

i ostatním hostům ukázal některý svoje cenný starožitnosti.

Zřejmě v nedávný době se mu podařilo získat Celliniho dýku.

Otevřel sejf ve stěně, aby ho ukázal sjevim hostům. Slečna Ruxová

seděla poblíž sejfu a když vytácl kód pro otevření zámku, kombinaci si zapamatovala, aniž by si pořádně

uvědomovala, co dělá.

Má, to můžu potvrdit, obdivuhodnou paměť. Dýka na ni udělala

obrovskéj dojem. Řekla mi pak, že tak krásnou věc ještě neviděla."

Až do této chvíle mi nebylo vůbec jasné, co já s tím můžu mít společného. Toužil jsem se napít. Chtělo se mi spát. Ale

byl jsem na mizině a trčel jsem tu s Tlust'ochem a musel jsem z toho pro sebe získat co nejvíc. Znovu jsem začal

přemýšlet o jeho diamantu.

"Později, když hosti již odešli, ukázal Brett slečně Ruxové její pokoj. Bylo domluvený, že u Bretta přespí, protože se

předpokládalo, že večírek se protáhne až do ranních hodin. Když osaměli, začal se Brett chovat tak, jak měl ve zvyku.

Zřejmě si myslel, že ji snadno dobyde. Ona ho však odmítla."

"Co proboha čekala?" zeptal jsem se podrážděně. "Když žena tančí před mužskejma jen s fíkovým listem, musí s něčím takovým počítat."

Nevšímal si mé poznámky a pokračoval: "Brett se rozčilil a strhl se boj. Přestal se ovládat a kdoví, jak by to dopadlo,

kdyby se neobjevili dva hosti, který se ještě zdržovali v domě a šli se podívat, co je to za rámus. Brett zuřil a slečně

Ruxové začal vyhrožovat. Řekl, že si to s ní ještě vyřídí, že ho takhle zesměšnila před jeho přáteli. Přej z něj šel strach.

Rozhodně svoji výhrůžku myslel vážně."

Netrpělivě jsem se zavrtěl na židli. Pro mě za mě ji mohl klidně zmlátit. Křehotinka, která se svlíká před opilci, kteří na ni civíjí s vyvalenýma očima, si podle mého názoru nezaslouží žádné politování.

"Když konečně usnula, měla podivnej sen," vyprávěl Gorman dál. Najednou se však zarazil. Vytáhl zlaté pouzdro na cigarety, otevřel je a položil mezi nás na stůl. "Vidím, že byste si rád zakouřil, pane Jacksone."

Poděkoval jsem mu. Četl mi myšlenky. Jestliže jsem po něčem toužil víc než se napít, pak to bylo si zapálit.

"Její sny maj s příběhem snad něco společnýho?" zeptal jsem se a hodil zápalku na zem k ostatním.

"Zdálo se jí, že jde dolů po schodech, otevírá sejf, bere pouzdro s dýkou a na jeho místo dává svoji pudřenku."

Přeběhl mi mráz po zádech. Ani jsem se nepohnul. Cítil jsem, že blelost z mé tváře nevymizela, ale srdce mi začalo bít na poplach.

"Tím snem procitla ze spánku. Bylo šest hodin. Rozhodla se, že odejde raději dřív, než se Brett probudí. Rychle se sbalila a zmizela. Nikdo ji neviděl odcházet. A dnes odpoledne, když si vybalovala věci, našla na dně tašky Celliniho dýku."

Prsty jsem si pročísl vlasy. Jak jsem se toužil napít. Srdce mi dosud bilo vzrušením.

"A vsadím se, že nemohla najít svoji pudřenku," doplnil jsem ho, aby viděl, že jeho příběh sleduji.

Hleděl na mě s vážnou tváří.

"Přesně tak, pane Jacksone. Hned si uvědomila, co se stalo. Kdykoliv má nějaký starosti nebo na něco intenzivně myslí, stane se náměsíčnou. Tu dýku vzala ve spánku. Ten sen nebyl sen, ale skutečnost."

Chvilí mu trvalo, než se dostal k jádru věci, ale teď bylo vše vyřčeno a leželo to mezi námi. Pohlédli jsme na sebe.

Mohl jsem říct spoustu věcí, ale nebylo by mi to k ničemu dobré. Ještě stále byl na řadě on. Poškrábal jsem se tedy

jenom na nose a něco zachrochtal. Mohl si z toho vybrat, co chtěl.

"Proč nepředala tu dýku policii a neřekla jim, co se stalo?" nevydržel jsem to nakonec. "S Brettem by to pak zařídili oni."

"To nebylo tak snadný. Brett jí vyhrožoval. Když se rozčilí, dovede bejt pořádně nepřijemnej. Slečna Ruxová měla strach, že by proti ní vznesl obvinění."

"Ne, kdyby to sama oznámila na policii. Tím by obvinění úplně vyvrátila."

Gorman mi znovu prudce vydechl do tváře. Tenké rty mu poklesly.

"Brett mohl argumentovat tím, že slečna Ruxová po ukradení dýky zjistila, že ji nemůže prodat. Oznámit to policii a vymyslet si příběh o svý náměsíčnosti by byla pak ta první věc, která by se jí nabízela."

"Ta pudřenka v sejfě by ale byla důkazem, že to udělala jako náměsíčná. Proč by ji jinak v tom sejfě nechávala? Mohla to udělat jedinej ve spánku nebo že by byla zkrátka praštěná."

"Co kdyby ale Brett popřel, že pudřenku v sejfu našel, aby si to s ní moh vyřídit?"

S lítostí jsem dokouřenou cigaretu típl. Už dlouho jsem dobrou cigaretu nekouřil.

"A proč by nemohla tu dýku prodat, když je tak cenná, jak říkáte?"

"Z jednoduchého důvodu: je to unikát. Takovýchle zlatý dýky udělaný Cellinim existují jenom dvě. Jedna je v galerii Uffizi a tu druhou vlastní Brett. Že tu druhou dýku vlastní právě Brett, ví kaž-dej obchodník se starožitostma. Není možný ji prodat, ledaže by ten prodej proved osobně sám Brett."

"Dobrá, ať ji tedy Brett obviní. Jestli se před porotou se svým fíkovým listem trochu šikovněji zavlní, určitě ji viny zproští.

Na to vezmu jed."

I na tuhle námitku měl odpověď.

"Slečna Ruxová si nemůže dovolit takovou publicitu. Jestliže Brett vznesne obvinění, dostane se ten případ okamžitě do novin a zničí to její kariéru."

Vzdal jsem to.

"Tak o co vlastně jde? Vznáší Bret obvinění, nebo ne?"

Gorman se usmál.

"Blížíme se k tomu nejdůležitějšímu, pane Jacksone. Dnes časně ráno odletěl Brett do San Franciska. Vráti se až pozítří. Nemá pochyb o tom, že dýka je ještě pořád v jeho sejfu."

Už jsem věděl, kam míří, ale chtěl jsem, aby mi to řekl sám. Zeptal jsem se proto: "Tak co budeme dělat?"

Na moji výzvu vytáhl z vnitřní kapsy kabátu svazek bankovek tak tlustý, že by jím mohl zadusit koně. Oddělil deset stodolarovek a vějířovitě je rozložil na své straně stolu. Byly nové a krásně šustivé. Namlouval jsem si, že jsou cítit ještě čerstvou barvou. Tušil jsem, že je v balíku, ale že je takhle nabíjet, mi vzalo dech. Shrnul jsem si vlasy do čela a podíval se na bankovky zblízka. Nelíbilo se mi na nich jenom to, že ležely na jeho straně stolu, a ne na mojí.

"Chci si najmout vaše služby, pane Jacksone," řekl tlumeným hlasem. "Bude pro vás tahle částka zajímavá?"

Odpověděl jsem, že ano, ale svůj hlas jsem při tom nepoznával. Roztržitě jsem si pročísl vlasy, jen abych se ujistil, že mi nechybí vršek hlavy. Pohled na ty doláče mi rozproudil krev.

Z jiné kapsy vyndal pouzdro z rudé kůže. Otevřel ho a ukázal mi jeho obsah. Zíral jsem na třpytící se zlatou dýku ležící na bílém saténovém podkladě. Měřila přes třicet čísel a celá byla ozdobena složitými vyřezávanými ornamenty květin a zvířat. Na konci rukojeti byl zapuštěný smaragd velikosti vlašského ořechu. Byla to pěkná věcicka, pro někoho, kdo má pro takový hračky smysl. Já na tohle nejsem.

"Takhle ta Celliniho dýka vypadá," pronesl Gorman nasládlým hlasem. "Chci, abyste ji vrátil do Brettova sejfu a přines odtamtud pudřenku slečny Ruxové. Uvědomuju si, že to může vypadat trochu nemorálně, že se vlastně budete chovat jako zloděj, ale

O žádnou loupež, pane Jacksone, ve skutečnosti nepůjde a prachy, který dostanete, myslím, za ten risk stojí. Dostanete, pane Jacksone, tisíc dolarů."

Věděl jsem, že bych se měl od celé té záležitosti držet co nejdál. Něco uvnitř mě varovalo, ať jdu od toho, že mě tenhle obchodník s lidským masem má za hlupáka. Byl jsem si jistý, že celá ta povídačka o Celliniho dýce, o náměsíčné striptérce a její pudřence v sejfu je smotaná z vymyšlených lží, které by prokoukl

i slaboduchý blbeček. Měl jsem mu říct, aby se šel vycpat nebo

něco takového. To teď vím. Ušetřil bych si tím spoustu trápení

a výčitek, že jsem spáchal vraždu. Tehdy jsem ale tolik zatoužil

po těch prachách, že se mi při pohledu na ně sevřely vnitřnosti,

a byl jsem přesvědčen, že jsem dost chytřej na to, abych takovou věc bez nějakých větších problémů zvládl.

Kdybych zrovna

nebyl na mizině a bez práce v tyhle zavšivený díře, kdyby mě Redfern nechal v klidu, možná, že by bylo všechno jinak.

Ale stalo se,

co se stalo.

Řekl jsem, že do toho půjdu.

II.

Ted', když mě Gorman dostal, kde mě chtěl mít, neměl jsem už šanci si co rozmýšlet. Trval na tom, abychom k němu jeli hned. Ani jsme se nemuseli u mne stavovat pro věci na noc. Prý všechno, co budu potřebovat, si můžu půjčit u něho. Venku má zaparkované auto a brzy prý budeme u něho, kde se budeme moct napít a najíst a všechno si v klidu probrat. Pochopil jsem, že mi nedá šanci, abych si zatelefonoval, ověřil si historku nebo jenom někomu řekl, že jsem s ním domluvený. Moje chuť se napít ale rozhodla za mě. Souhlasil jsem, že s ním pojedou.

Než jsme vyrazili, měli jsme menší spor o penězích. Chtěl mi zaplatit až podle práce. Na to jsem ale já nemohl přistoupit. Nakonec se mi podařilo z něj vymáčknout dvě bankovky a připravit ho, že se i s dalšíma dvěma bude muset rozloučit, ještě než se pustím do práce. Zbytek dostanu, až mu předám pudřenku.

Abych mu ukázal, jak málo mu věřím, vložil jsem obě bankovky do obálky s adresou svého bankéře a cestou je vhodil do poštovní schránky. Kdyby mě chtěl nakonec podfouknout, budou ty dvě stovky už z dosahu jeho pařátů.

Starý packard už hlasitě předl u chodníku před kanceláří. Jediná věc, která mluvila v jeho prospěch, byla jeho velikost. Čekal jsem něco černého, naleštěného a aerodynamického, něco, co by se hodilo k diamantu, a tak mě tahle stará rachotina překvapila.

Postával jsem venku, zatímco Gorman se pokoušel vtěsnat se na zadní sedadlo. On do toho auta nenastupoval, on se do něho oblékal. Čekal jsem, že až se usadí, pneumatiky prasknou, ale kupodivu ten nápor vydržely. Když jsem se ujistil, že dozadu se už nevejdou, posadil jsem se vedle řidiče.

Vyrazili jsme z města přes Oceán Boulevard až k úpatí hor, které objímaly město jako podkova.

Na řidiče jsem moc neviděl. Seděl přihrbený za volantem, s kšiltovkou staženou nízkou do očí hleděl přímo před sebe. Za celou jízdu nepromluvil ani se na mě nepodíval.

Chvilku jsme kličkovali silničkami u úpatí hor, pak jsme odbočili do kaňonu a jeli po bahnitě cestě, lemované hustými porosty kosodřeviny. Nikdy jsem v těchto končinách nebyl. Občas jsme minuli nějaký dům. Všude byla tma.

Po nějaké době jsem vzdal úsilí pamatovat si cestu a v myšlenkách se vrátil k dvěma lupenům, které jsem si poslal do banky. Aspoň budu mít čím mávat, až mě zase v kanceláři navštíví můj vlčák.

Práce, která mě čekala, nebyla žádná legrace. Byl jsem najatej vykrást sejf. Ty důmyslné povídky o chudý striptérce, která se bojí velkého, zlého milionáře, nebo o tý padělaný dyce, zhotovený samotným Cellinim, nehrály žádnou roli.

Ani zbla jsem tomu nevěřil. Gorman chtěl získat něco, co Brett ukrývá v sejf. Možná, že to i byla nějaká pudřenka. Kdoví, ale ať už to bylo cokoli, toužil po tom a přišel za mnou s touhle vymyšlenou historkou, aby měl zadní vrátka pro případ, že bych ho odmít. Neměl odvahu mi říct rovnou, že chce, abych vykrad Brettův sejf. Za to mně ale přece platil. Vzal jsem od něj peníze, to ale ještě neznamená, že to nakonec udělám. Říkal, že jsem mazanej a vyznám se. Řek bych, že je blízko pravdy. Půjdu s ním do toho, nepohrnu se ale do ničeho dřív, dokud nebudu vědět, o co přesně jde. Tak jsem si to aspoň říkal a v tu chvíli jsem tomu taky věřil.

Ocitli jsme se až na druhém konci kaňonu. Bylo tam vlhko a tma. Při zemi se válela řídká bělavá mlha. Světlo reflektorů se od mlhy odráželo a nebylo pořádně vidět, co je před námi. Odněkud z bílé mlhy jsem zaslechl skřehotání žab. Skrz mlžný opar nabýval měsíc přízračné mrtvolné podoby a hvězdy připomínaly nalepené diamanty.

Automobil najednou projel úzkými vraty a prudce stoupal po příjezdové cestě z obou stran lemované vysokým hustým živým plotem. Brzy jsme zabočili a objevila se osvětlená okna jakoby zavěšená v prostoru. Byla taková tma, že obrysy budovy nebylo vůbec vidět. Všude kolem bylo nehybné ticho. Ani lísteček se nepohnul. Bylo tam tak pusto jako na obávané samotce v San Quentinu.

Když pneumatiky zachřupalý na štěrk a auto se zastavilo, rozsvítla se před hlavním vchodem lucerna z tepaného kovu. Ozářila dva kamenné lvy, číhající na příchozí po obou stranách vstupu do domu. Dveře byly pobité hřeby s mosaznými hlavami a zdály se tak pevné, že by odolaly i útoku beranidla.

Šofér oběhl auto a pomohl Gormanovi vystoupit. Světlo z lucerny mu dopadlo na tvář a já si ho konečně mohl prohlédnout. Skobovitý nos a tlusté rty mi něco připomínaly. Už jsem ho musel někde vidět, ale kde?

"Odvez auto," zavrčel na něj Gorman. "A připrav nám pár sendvičů a nezapomeň si umýt ruce, než vezmeš chleba do ruky."

"Ano, pane" odpověděl řidič a vrhl na Gormana pohled, který vyzradil jeho pocity. Nebylo těžké si domyslet, že Gormana nenávidí. Potěšilo mě to. Když zaujmete takový přístup, jaký jsem zvolil já, je vždycky dobré vědět, kdo je na čí straně.

Gorman otevřel dveře, protlačil svoje masivní tělo dovnitř a já ho následoval. Vešli jsme do prostorné haly. Na jejím konci stoupalo do vyššího patra široké schodiště. Vlevo vedly dvojité dveře do velkého obýváku.

Neobjevil se žádný sluha, aby nás přivítal. Zdálo se, že nikdo se o náš příjezd nezajímá. Gorman si sundal klobouk a vymotal se z kabátu. I bez klobouku působil impozantně a nebezpečně. Na temeni hlavy měl lysinu, ale nijak nevyčnívala, protože byl ostříhaný velice nakrátko. Skrz bílé štětiny prosvítala růžová lebka, takže holá místa byla sotva postřehnutelná.

Pohodil jsem klobouk na židli v hale.

"Pojďte dál, pane Jacksone," vyzval mě. "Chovejte se jako doma."

Bok po boku jsme vstoupili do obýváku. Když jsem kráčet vedle něho, připadal jsem si jako remorkér přivázející zaoceánskou loď. Místnost byla vkusně vyplněna několika klubovkami z rudé kůže a třemi nebo čtyřmi objemnějšími pohovkami, které byly přitažené k velikému krbu. Na vyleštěných parketách ležely perské koberečky, vytvářející ostrůvky pestrých barev, a proti proskleným dveřím na terasu stál vyřezávaný kredenc s velkým výběrem vystavených lahví a sklenic.

Z pohovky u okna se vynořil štíhlý, elegantně oblečený muž.

"Dominicu, to je pan Floyd Jackson," oslovil ho Gorman a mně pak představil muže: "Pan Dominie Parker, můj partner."

Moje pozornost zůstávala upřená k lahvím, ale přikývl jsem na důkaz přátelství. Pan Parker se nenamáhal ani pohnout. Jen si mě změřil pohledem a povýšeně ohnul rty. Rozhodně se netvářil přátelsky.

"Ach, ten detektiv," ušklíbl se nakonec a zahleděl se na svoje nehty, jako to dělávají ženy, když vám chtějí dát najevo, jak málo je zajímáte.

Opřel jsem se o klubovku a prohlížel si ho. Byl vysoký a štíhlý. Medově zbarvené vlasy měl sčesané dozadu, hladce přilíznuté. Dlouhý úzký obličej s vybledlými modrými očima a jemnou bradou by se mnohem lépe vyjímal u ženy. Podle vrásek pod očima a mírně povadlé kůže na krku jsem usoudil, že má čtyřicítka za sebou.

Oblečen byl velmi úhledně. Pokud vám ovšem nevadí trochu zženštilý vkus. Měl na sobě flanelový oblek v perlové šedi, světlince zelenou hedvábnou košili, lahvově zelenou kravatu a semišové boty z jemné kůže ve stejné barvě. Do knoflíkové dírky si zastrčil bílý karafiát a z nepřírozeně červených rtů mu visela cigareta opatřená tlustým zlatým náustkem.

Gorman se usadil před krbem. Zíral na mě prázdným pohledem, jako kdybych ho už přestal zajímat.

"Chcete se něčeho napít?" zeptal se mě a pohlédl na Parkera. "Namíchej panu Jacksonovi nějaký drink, co ty na to?"

"Ať si ho udělá sám," odbyl ho Parker ostře. "Nejsem zvyklý obsluhovat sluhu."

"Takže takhle vy se mnou?" vyjádřil jsem údiv.

"Kdybysme vás neplatili, nebyl byste tady. Co jiného si myslíte, že od vás očekáváme," řekl mi povýšenecky.

"Pak je všechno jasné." Přistoupil jsem ke kredenci a namíchal si pořádnou sklenici whisky. "Jako ten chlápek,

kterýmu jste přikázali, aby si umyl ruce."

"Bude lepší, když budete mluvit, jenom když se vás na něco zeptáme," řekl se zuřivým výrazem v obličeji.

Gorman ho chlácholil: "Nerozčiluj se tak, Dominicu."

Parker se nechal tím chraplavým, škrábavým hlasem uklidnit. Znovu se posadil a zamračeně studoval svoje nehty. Chvilí bylo ticho. Pozvedl jsem sklenici, zamával s ní směrem ke Gormanovi a napil se. Skotská byla skvělá jak ten jeho diamant.

"Udělá to?" přerušil najednou Parker ticho, ale oči nezvedl.

"Zejtra v noci," odpověděl Gorman. "Zasvěť ho do toho. Já jdu spát." Do řeči zahrnul i mě tím, že na mě ukázal prstem velkým jako banán. "Pan Parker vám řekne všechno, co budete potřebovat vědět. Dobrou noc, pane Jacksone."

Popřál jsem mu dobrou noc.

Ve dveřích se znovu otočil a podíval se na mě.

"Spolupracujte, prosím, s panem Parkerem. Má moji naprostou důvěru. Rozumí tomu, co se má udělat, a to, co vám řekne, berte jako příkaz ode mě."

"Samozřejmě," odpověděl jsem.

Naslouchali jsme Gormanovým těžkým krokům, stoupajícím po schodech. Bez něho vypadala najednou místnost prázdná.

"Tak spust'te," vyzval jsem Parkera a usadil se na jedné z pohovek. "Máte i moji plnou důvěru."

"Nebude to žádná sranda, Jacksone." Parker seděl ve svém křesle velice upjatě. Pěsti měl zaťaté. "Dostanete za tu práci zapláceno, a to víc než dobře. Nepřeju si od vás žádný impertinence. Jasný?"

"Zatím jsem nedostal víc než dvě stovky," odpověděl jsem s úsměvem. "Jestli se vám nelíbím, můžete mě poslat domů. To, co jsem dostal, pokryje akorát čas, kterej jsem tu s vámi promarnil. Klidně si poslužte."

Uchovat si důstojnost mu pomohlo zaklepání na dveře. Svým chladným hlasem plným zášti řekl dále a zaťaté pěsti si vstrčil do kapes u kalhot.

Vešel šofér s podnosem. Převlékl se do bílého drelového saka, které mu bylo o číslo větší. Na tácu přinášel hromadu tlustě nakrájených sendvičů.

Ted', když neměl na sobě čapku, jsem ho poznal. Viděl jsem ho pracovat v přístavu. Byl to snědý, nešťastně vyhlížející mužiček se skobovitým nosem a smutnými zavlhlými očima. Nechápal jsem, co tu dělá.

Vzpomněl jsem si, že jsem ho viděl před několika dny na nábřeží, jak natírá loď. Musel tu být nový, stejně jako já. Když vešel do místnosti, rychle se rozhlédl, v očích měl zmatený výraz.

"Co to má být?" vyštěkl na něj Parker a ukazoval na táč.

"Pan Gorman si poručil nějaké sendviče, pane."

Parker se vztyčil, vzal mísu se sendviči a chvíli na ně zíral. Potom jeden štítí ve uchoпил mezi palec a ukazováček a s výrazem plným odporu si ho zamračeně prohlížel.

"Kdo, myslíš, že to bude jíst?" osopil se na něj. "Copak do té své zabeđený palice nemůžeš dostat, že sendviče musej bejt tenký? Tenký jako list papíru. Zkus zapnout mozek a připrav jiný!" A rychlým pohybem zápěstí vrhl obsah talíře tomu chlápku do obličeje. Kousky chleba a kuřecího masa mu stékaly po tváři. Kousek kuřete mu uvízl ve vlasech. Zůstal tiše stát, jenom mrtvolně zbledl.

Parker si vykračoval k oknu. Prudce odhrnul závěsy a zíral do noci. Zůstal k nám obrácený zády, dokud šofér nepořádek neuklidil.

"Nic jíst nepotřebujem, kamaráde. Už sem nemusíš chodit," neudržel jsem se.

Řidič odešel, aniž by mi věnoval pohled. Záda měl ztuhlá nenávistí.

Parker promluvil přes rameno: "Musím vás požádat, abyste nedával příkazy mému služebnictvu."

"Jestliže se chcete chovat jako hysterka, půjdu radši spát. Jestli mi ale chcete něco říct, pusťme se do toho. Jen si to včas rozmyslete."

Odstoupil od okna. Zlostí zošklivěl a zestárl.

"Varoval jsem Gormana, že s váma budou problémy." Bylo vidět, jak se ovládá, aby zůstal klidný. "Říkal jsem mu, aby vás nechal na pokoji. Lacinej podvodník jako vy je nanič."

Zazubil jsem se na něj.

"Byl jsem najatej, abych udělal určitou práci, a já ji udělám. Udělám ji však po svém a nenechám si do toho od vás moc kecat. To platí i pro Tlust'ocha. Jestli chcete, abych to udělal já, tak mluvejte a dáme se do toho."

Bylo vidět, že se sebou svádí vnitřní boj, ale k mému překvapení se uklidnil.

"Tak dobrá, Jacksone," řekl smířlivě. "Nemá smysl se hádat."

Pozoroval jsem ho, jak prkenně kráčí ke kredenci, otevírá zásuvku a vytahuje z ní dlouhou roli papíru. Hodil ji na stůl.

"To je plánek Brettova domu. Prohlídni si ho." Najednou mi začal tykat.

Připravil jsem si další drink a nabídl si jednu z jeho tlustých cigaret, které jsem našel v krabici na kredenci. Potom jsem rozbalil papír a začal plánek studovat. Byl to náskres pořízený architektem. Parker se nahnul nad stůl a ukazoval mi, kudy se jde dovnitř a kde se nachází sejf.

"Dům hlídají dva strážci," řekl. "Jsou to bejvalí poldové a zrovna dvakrát se nerozmejšlej, než vystřelej. Má tam vymakaný bezpečnostní systém, ale je zapojenej jenom na okna a na sejf. Zařídil jsem to tak, že do domu budeš moci vejít zadními dveřma. Ty jsou tady." Dlouhý prst zapíchl do plánu. "Projdeš touhle chodbou, pak po schodech nahoru a tudy vejdeš do Brettovy studovny. Sejf je tady, označil jsem ho červeně."

"Počkat," zarazil jsem ho. "Gorman neřikal nic o nějakých strážcích, ani o alarmech. Jakto, že slečně Ruxový se alarm nepodařilo spustit?"

Zřejmě tu otázku čekal, protože odpověděl bez váhání.

"Když Brett vrátil dýku do sejfů, zapomněl bezpečnostní systém znovu zapnout."
"Myslíš, že ještě není zapnut?"
"Je to možný, ale nesmíš na to spolíhat."
"A co strážci? Jak se jí podařilo se jim vyhnout?"
"Byli zrovna v té době v jiném křídle domu."
Velkou radost jsem z toho neměl. Bývalí policajti se s nikým nemazlejí.
"Mám klíč, kterým si otevřeš zadní dveře," řekl jakoby mimochodem. "S tím si nemusíš dělat starosti."
"Fakt? Ty pracuješ ale rychle, jen co je pravda."
Nic na to neřekl.
Popošel jsem ke krbu a opřel se o poličku nad ním.
"A co když mě chytanou?"
"Nevybrali bysme si tě, kdybysme si mysleli, že tě chytanou," řekl a usmíval se skrz zuby.
"Tím mi neodpověděl na mou otázku."
Nadzvedl svá elegantní ramena.
"Potom musíš říct pravdu."
"To jako myslíš o té holce, co je náměsíčná?"
"Přesně tak."
"Už si představuju, jak mi Redfern tu pohádku zbaští."
"Když si dáš pozor, k ničemu takovému nedojde."
"To doufám." Rychle jsem dopil a sroloval plánek. "Prostuduju si to v posteli. Ještě něco?"
"Nosíš zbraň?"
"Občas."
"Zejtra si ji radši neber."
Zkoumali jsme se pohledem.
"Dobrá."
"Pak je to všechno. Zejtra ráno si to Brettovo doupě zajedem omrknout. Je důležitý se zorientovat, co kde je, za světla."
"Jenom pořád nemůžu pochopit, že to udělat bylo pro tu striptérku snadnější ve spaní. Podle Tlust'ocha se přej stane náměsíčnou na požádání, jakmile jí něco sedne na mozek. Možná, že bych jí moh tu mysl taky něčím zaměstnat."
"Zase jseš impertinentní."
"To jsem." Vzal jsem si z kredence láhev skotské a skleničku. "Dokončím svoji večeři nahoře."
"U lidí, který si nájmem, pití nepodporuju." Mluvil opět s odstupem a pohrdáním.
"Žádnou podporu nepotřebuju. Kde budu spát?"
Znovu musel sehrát vnitřní boj, aby ovládl vztek. Vycházel z místnosti a v ramenou mu pošukávalo. Viděl jsem, že v duchu zuří.
Šel jsem za ním po širokém schodišti a pak chodbou až k svému pokoji, kde to páchlo zatuchlinou, jako kdyby ložnice byla dlouho zavřená. Kromě vyčpělého, nevětraného vzduchu byl pokoj v pořádku.
"Dobrou noc, Jacksone," rozloučil se odměřeně a odešel.
Nalil jsem si trochu skotské do sklenky, vypil ji, nalil si znovu a přistoupil k oknu. Otevřel jsem je dokořán a vyhlédl ven. Viděl jsem jen vršky stromů a tmu. Skrz stromy a keře neprošel ze zářivého měsíce ani kousíček. Pode mnou byla plochá střecha vyčnívající nad arkýřovými okny, která se táhla po celé šířce domu. Jen tak z dlouhé chvíle jsem vylezl z okna a vstoupil na střechu. Na konci střechy se mi naskytl nádherný výhled na velký úsek trávníku. Moji pozornost upoutalo bílé zářivé jezírko, v měsíčním světle připomínající plátek tepaného stříbra. Bylo obehnané nízkou zídou. Na zídce někdo seděl. Zdálo se mi, že je to dívka, ale byla příliš daleko, abych si mohl být jistý. Postřehl jsem jiskřičku hořící cigarety. Nebýt té cigarety, myslel bych si, že ta postávající jen socha. Seděla tak nehybně. Chvilí jsem ji pozoroval, ale nic se nedělo. Vracel jsem se oknem zpátky do pokoje.
Na posteli seděl šofér a čekal na mě.
"Jen jsem se chtěl trochu nadejchat čerstvého vzduchu," řekl jsem omluvně a soukal se přes parapet dovnitř. Nechtěl jsem dát najevo překvapení. "Je tady dost dusno, nemyslíte?"
"Dost," souhlasil tiše. "My dva už jsme se někde viděli, co říkáte?"
"Jo, na nábreží. Jmenuju se Jackson."
"Ten čmuchal?"
"Jo," zubil jsem se.
"To bylo před měsícem. Už v tom vydírání nejedu."
"Slyšel jsem o tom. Poldové vás vyhmátli, že jo?"
"Jo, vyhmátli." Našel jsem další skleničku. Nalil jsem dvě skotské. "Dáš si taky?"
Natáhl po skleničce ruku.
"Nemůžu se zdržet dlouho. Nelíbilo by se jim, že jsem tady."
"Přišel ses napít?"
Zavrtěl hlavou.
"Potřeboval jsem vědět, kam si tě zařadit. Pořád jsem na to musel myslet. Slyšel jsem, jak mluvíš s tím mizerou Parkerem. Tak mě napadlo, že by sme se mohli my dva dát dohromady."
"To by šlo," souhlasil jsem. "Jak se jmenuješ?"
"Max Otis."

"Pracuješ tu už dlouho?"

"Dneska jsem začal." Řekl to tak, že to vypadalo na pořádně dlouhý den. "Prachy dostávám slušný, ale strašně mě buzerují. Koncem tejdne s tím praštím."

"Řeks jim to?"

"Říkat jim to nebudu. Radši vezmu roha. Parker je horší než Gorman. Nenechá mě na pokoji. Viděls, jak se choval...."

"Jo, viděl." Neměl jsem čas poslouchat jeho stížnosti. Potřeboval jsem informace.

"Co tady máš za práci?"

Hořce se usmál.

"Všechno. Vařit, uklízet, starat se o auto, o oblečení toho mizery Parkera, nakupovat jídlo, pití. Práce samotná mi nevadí, to spíš oni mi vaděj."

"Jak jsou tu dlouho?"

"Jak jsem řekl - den. Já jsem jim pomáhal se stěhováním."

"Nábytek a tak?"

"Ne...tohle místo si pronajali tak, jak je."

"Na jak dlouho?"

"Co já vím? Já plním jenom příkazy. Nic mi nevykládaj."

"Jsou tu jen oni dva?"

"A ještě jedna holka."

Aha, tak tu byla ještě dívka.

Dopil jsem a nalil další dvě skleničky.

"Už jsi ji viděl?"

Přikývl.

"Vypadá pěkně, ale drží se zpátky. Říká si Veda Ruxová. Pakera má ráda asi tak jako já."

"To je ona, támhle na zahradě, u jezírka?"

"To je možný. Vysedává tam celej den."

"Kdo ti vůbec tuhle práci dal?"

"Parker. Potkali jsme se ve městě. Věděl o mně všechno. Řek mi, že bude dělat nějaký vyšetřování, a jestli bych si nechtěl vydělat pěkný prachy."

Zachmuřeně hleděl na skleničku. "Kdybych věděl, co je to za padoucha, šel bych od toho. Nebejt ty pistole, co nosí pořád u sebe, vzal bych ho pohrabáčem."

"Tak on nosí u sebe zbraň?"

"Má ji v pouzdře pod levou paží. Nosí ji, jako by ji měl kdykoliv použít."

"Ty dva chlápci s něčím obchodují?"

"To se mi nezdá, nevím toho ale o nic víc než ty. Nikdo se po nich neptá, nikdo jim nepíše, netelefonuje. Spíš mi připadá, že čekaj, že se něco stane."

Zazubil jsem se. Taky že se něco stane.

"Fajn, bráško, teď mazej do postele. A nech si uši otevřený, jasný? Když se budem snažit, možná, že se něco dovíme."

"Ty nic nevíš? Proč jseš vlastně tady? Celý se mi to nechce líbit. Rád bych věděl, na čem jsem."

"Něco ti povím. Ta křehotinka Ruxová je náměšičná."

Vypadal, že ho to poděsilo.

"Co tím chceš říct?"

"Proto jsem tady. A ještě něco: svlíká se na požádání."

Zamyslel se. Zdálo se, že tohle se mu líbí.

"Hned jsem si říkal, že je na ní něco divnýho," řekl na to.

"Tak se drž. Možná, že u ní budeš mít štěstí," povzbudil jsem ho a vyprovodil ke dveřím.

III.

Vedu Ruxovou jsem potkal až druhý den odpoledne.

Ráno jsme s Parkerem byli obhlédnout Brettův dům. Přijížděli jsme k němu zezadu. Vzali jsme to packardem po točité horské silničce přes úpatí hor až na vrchol, kde se nachází impozantní konec honosné třídy Ocean Rise.

Řídil Parker. Zatáčky na úzké horské silnici vybíral plnou rychlostí, dvakrát jsme jeli smykem a zadní kola se dostala párkrát nepříjemně blízko nad příkrý sráz. Neříkal jsem nic. Jestli to vydrží on, vydržím to i já. Při jízdě se tvářil pohrdlivě, volant držel štítivě jen konečky prstů, jako kdyby se bál, že se ušpiní.

Brettův dům bylo vidět už zdaleky. Přestože byl celý pozemek obehnan třímetrovou zdí, mohli jsme dům dobře pozorovat seshora, protože stál na kopci. Když se k němu ale přijelo blíž, zakrývala jej clona stromů, rozkvetlých keřů a živého plotu. Parker zastavil proto uprostřed cesty, tak abychom si mohli polohu domu v klidu prohlédnout. Měli jsme s sebou plánek a Parker mi ukazoval, kde jsou zadní dveře do domu, a porovnávali jsme vše s nákresem. Podle jeho slov to znamenalo přelézt zeď. Protože se ho to ale netýkalo, neviděl v tom žádný problém. Na vršku zdi byl ještě natažený ostnatý drát, ale i to se podle něho dalo hladce zvládnout. Tvářil se navýsost spokojeně. Taky proč ne. Od práce jsem tu byl já.

Před velkými železnými vraty stála stráž. Hlídkajícímu muži mohlo být kolem padesátky. Tvářil se neoblomně a když jsme zastavili asi padesát metrů od vrat, jeho ostražitě oči nás sledovaly tvrdým pohledem.

Parker řekl: "Promluví si s ním, nech to na ně."

Otočil vůz a chlapík si to mezitím namířil k nám. Byl menší podsaditý postavy s rameny jako boxer. Na sobě měl hnědou košili, hnědé manšestrové kalhoty a na hlavě kšiltovku. Krátké tlusté nohy měl obuty do vysokých bot.

"Myslel jsem, že se tudy jede do Santa Mediny," řekl Parker a vystrčil svoji ulízanou hlavu z okénka.

Strážce si opřel vyleštěnou botu o stupačku u auta. Tvrdě si změřil nejprve Parkera a potom mě. I kdyby mně Parker neřekl, že je to bývalý policajt, poznal bych to hned podle výsměšného, bezcitného pohledu v jeho očích.

"Tohle je soukromá cesta," řekl s násilnou artikulací. "Mohli jste si to přečíst na ceduli asi tak kilometr odtud. Silnice na Santa Medinu odbočuje vlevo. Je tam cedule dvakrát dva metry, kde to stojí černý na bílém. Co tady chcete?"

Zatímco se před náma nafukoval, měl jsem čas si prostudovat zdi. Byly hladké jak sklo a na vršku byl ještě trojnásobný ostnatý kát. Hroty drátu vypadaly dost ostré na to, aby dokázaly rozpárat maso. Samozřejmě že moje.

"Myslel jsem, že ta cesta doleva je soukromá," pokračoval Parker. Vrhł na strážce blazeovaný úsměv. "Promiňte nám, že jsme vstoupili na cizí pozemek."

Ještě jedné věci jsem si všiml: vedle domku strážného seděl vlčák. Ve slunci zíval. Na jeho tesáky by se dal zavěsit klobouk.

"Padejte odtud!" vyháněl nás strážce. "Až budete mít čas, naučte se číst. Třeba se vám to bude někdy hodit."

Kolem tlustého pasu měl pásek s revolverem. Pouzdro nemělo klopku. Byla to pětačtyřicítka a její silnější konec, který vyčuhoval ven, byl častým užíváním zjevně ošoupaný.

"Nemusíte na nás hned tak zprudka," opáčil Parker zdvořilým tónem. Zdrženlivost a slušnost ho neopouštěly.

"Všichni chybujeme."

"I tvá matka chybovala, když tě porodila, asi to máte v rodině," usadil ho strážce a rozchechtal se.

Parker zrudl.

"Nenechám se urážet," řekl ostře. "Budu si stěžovat vašemu zaměstnavateli."

"Koukejte zmizet!" zavrčel strážce. "Ať už tady tu vaši kraksnu nevidím, nebo vám nějaký důvod ke stížnosti vymyslím."

Odjížděli jsme stejnou cestou, co jsme přijeli. Pozoroval jsem strážce v předním zrcátku. Stál uprostřed silnice, ruce měl v bok a zíral za námi. Jelito kroupama naditý.

"Příjemnej chlapík," zazubil jsem se na Parkera.

"Je tam ještě jeden takovej. V noci hlídaj oba."

"Viděls toho psa?"

"Psa?" Zběžně se na mě podíval. "Ne. Jak vypadal?"

"No zkrátka pes. Se zoubkama jako perličky. Když ho trochu vylepším, tak vypadal o něco příjemněj než ten dvounohej. Cenil ty své tesáky dost kamarádsky. A pak ten ostnatej drát. Poctivej. Ostrej. Budu muset asi požádat o větší honorář. Musím se pojistit."

"Z nás už žádný další prachy nevytáhneš, jestli máš tohle na mysli," osopil se na mě Parker.

"To mám. Škoda, že sis toho psa ne všim. Bylo by to rošambo, kdyby se ve tmě ten cukroušek ke mně přitulil. Jo, myslím, že budete muset do svých úspor znova sáhnout, brácho."

"Tác, anebo nic," řekl Parker a obličej mu ztvrdl. "Vyber si sám."

"Budete si muset přehodnotit situaci. Teď nabízím já. Brett by za tuhle informaci penězma určitě nešetřil. Neříkej dvakrát, vyber si, pokud to nemyslíš vážně." Pohlédl jsem na něj. Přimhouřil oči. Zasáhl jsem do živého.

"Nezkoušej to na mě, Jacksone."

"Promluv si s Tlustěm. Chci dalších pět set, anebo jdu od toho. Tlustěm nic neřikal ani o strážcích, ani o psu, bezpečnostním systému nebo o ostnatém drátu. Maloval mi to jako lehkou prácičku: něco, co může člověk udělat i ve spánku."

"Varuju tě, Jacksone," procedil Parker mezi zuby. Nezahrávej si s náma. Uzavřels smlouvu a dostals už zálohu. Teď to musíš dotáhnout do konce."

"To je fakt, ale honorář musí bejt zvýšenej na patnáct stovek. Se psama jsem nepočítal."

"Dostaneš svůj tisíc, nebo toho budeš litovat," pohrozil mi a sevřel volant rukama, až mu zbělely klouby. "Nenechám se od tebe vydírat, ty mizernej lumpe."

"Na mě to nesváděj. Za to může Tlustěm. Já ze sebe hlupáka dělat nenechám."

Šlápl na plyn a byli jsme doma dvakrát tak rychleji, než jsme jeli k Brettovi.

"Podíváme se po Gormanovi," řekl.

Našli jsme ho v obýváku.

Seděl v klubovce, hladil si růžové tváře s napjatou kůží a vyslechl nás.

"Říkal jsem mu, ať si s náma nezahrává," upozorňoval ho Parker. Byl mrtvolně bledý a v očích měl horečnatý výraz. Gorman se na mě podíval.

"Radši to na nás nezkoušejte, pane Jacksone."

"Nic na vás nezkouším," řekl jsem s úsměvem. "Chci jen dalších pět set, abych si moh zajistit pojištění. Měl byste vidět ty strážce a toho vlkodlaka. Teprve pak byste moh něco říkat."

Dlouho přemýšlel.

"Dobrá, řekl nakonec, "o strážcích ani o tom psu jsem nevěděl. Dostanete pět set navíc, ale až po práci."

Parker znechuceně odfrkl.

"Nevzrušuj se, Dominicu," napomenul ho Gorman zachmuřeně. "Jestlis o těch strážcích věděl, mělš mi to povědět."

"Vydírá nás!" vybuchl Parker. "Jseš blázen, že jseš ochotnej mu platit. Kdy tomu bude konec?"

"To nech na mně," řekl Gorman. Byl naprosto nevzrušený. Seděl nehybně jako figurka z čínského porcelánu.

Parker na mě vrhl zuřivý pohled a pak odešel.

"Chci ty peníze teď," řekl jsem. "Jestli se dostanu do spárů toho psa, nebudou mi už na nic."

Chvíli jsme se přeli. Nakonec jsme se dohodli, že se částka rozdělí. Gorman mi předal dvě stě padesát dolarů.

Půjčil jsem si obálku a list papíru a připravil svému bankéři další překvapení. Před domem byla poštovní schránka. Šel jsem k ní po příjezdové cestě a dopis do ní vhodil. Gorman mě po celou dobu sledoval z okna.

Zatím si nevedu špatně. Už jsem získal čtyři sta padesát dolářů a vlastně za nic. A navíc jsou tam, kam na ně ti dva určitě nemůžou.

Stejně mě ale znepokojuje, jak snadno se Gorman s penězi loučí. To z Parkera bych ty prachy nikdy nedostal. Ale Gorman je o hodně mazanější než Parker. Když mi ty peníze dával, jeho obličej byl bez výrazu. Nesmím se tím nechat obalamutit. Začínám si myslet, že bude mnohem těžší vymámit z něho po předání pudřenky ten zbytek. Zatím jsem na tom dobře, ale mám čím dál tím silnější pocit, že jakmile mu ji předám, teprve pak začne jednat. Doslova to cítím, jako kdyby mi na zádech vyrůstal hrb. Vzpomněl jsem si na Maxe, co říkal o té Parkerově pistoli. Teď mě potřebují, abych za ně udělal práci, na kterou je Gorman moc tlustej a na kterou Parker nemá nervy. Ale až to udělám, už mě potřebovat nebudou. Stanu se pro ně nebezpečným. Pak si teprve budu muset dávat bacha. Ale já se o sebe postarám.

Později mi přišel Max sdělit, že je připravený oběd. Seděl jsem zrovna na terase a rozhlížel se po zahradě. Když jsem na něj chtěl promluvit, dal mi signál, abych mlčel.

Přes rameno jsem si všiml, jak nás z prosklených dveří pozoruje náš přítel Parker. Přistoupil k nám, byl trochu upjatý, ale ovládal se.

Když Max odešel, oznámil mi: "Mám už všechno, co budeš dnes večer potřebovat. Pojedu s tebou až k té zdi a počkám na tebe v autě."

"Proč nepůjdeš se mnou? Mohl by ses postarat o toho psa."

Mé poznámky si nevšímal a bok po boku jsme vstoupili do jídelny. Oběd za moc nestál. Pohazovali jsme sousta na talíři sem a tam a Parker mi při tom vykládal, co všechno pro mě přichystal.

"Budeš potřebovat na zvládnutí zdi lano. Pořídil jsem lano s hákem. Mám nůžky na ostnatej drát. Budeš potřebovat baterku. Co ještě?"

"Co uděláme s tím psem?"

"Na něj bude stačit olověný lanko" vložil se do debaty Gorman. "Řeknu Maxovi, ať nějaký obstará."

"A co kombinace na otevření sejfu?"

"Tady jsem ti to napsal," odpověděl Parker. "Podél sejfu leží drát. Než sáhneš na sejf, musíš ten drát přecvaknout. Tím vypneš bezpečnostní systém. Nezapomeň, že se nesmíš dotknout žádnýho okna."

"Zní to docela jednoduše," řekl jsem napůl ironicky.

"Pro muže s vašimi zkušenostmi to bude jistě hračka," mazal mi Gorman med kolem pusy. "Nic na nás ale nezkoušejte, pane Jacksone. Nechci mít žádný potíže."

"To jsme dva," souhlasil jsem.

Po obědě jsem jim řekl, že si dám dvacet někde v zahradě. A tehdy jsem potkal Vedu Ruxovou. Šel jsem k jezírku s liliemi v naději, že tam zase bude. A skutečně jsem ji tam objevil. Seděla na nízké zídce kolem jezírka tak, jak jsem ji viděl v noci. Nohy v sandálech jí vysely jen pár centimetrů nad vodou. Měla na sobě kanárkově žluté manšestráky a hedvábnou košili stejné barvy. Skoro černé vlnité vlasy jí splývaly na ramena ve volném uzlu. Byla malá, pevná a měla ty správné křivky. A měla v sobě sílu. Ne, že by byla svalnatá. Člověk to spíš cítil, než viděl. Děla na mě dojem, že zápěstí má vyztužená olovem a že kdybych se dotkl těch krásně tvarovaných stehů, budou tvrdá jak žula.

Z blédého obličejku jsem vyčetl smutek. Pozorovala mě lazuritovými očima, které byly neustále ve střehu. Spousta holek má hezký obličej a dokonalý křivky těla. Člověk se na ně podívá, udělá si o nich představu, ale jakmile jsou z dohledu, zapomene na ně. Věděl jsem však, že na tuhle dívku nezapomenu už nikdy. Měla v sobě něco zvláštního. Lišila se jako se liší džin od vody. A ten rozdíl, jak víte, spočívá v tom, že džin má říz. A Veda Ruxová měla říz, který jí dodával chuti jenom při pohledu na ni.

Jakmile jsem ji spatřil, věděl jsem, že se nevyhnu maléru. Kdybych jen měl trochu zdravého rozumu, na místě bych se sebral a všeho nechal. Gormanovi bych řekl, že jsem si to rozmyslel, vrátil bych mu prachy a výpad bych z toho baráku, až by se za mnou prášilo. Měl jsem si uvědomit podle toho, jak ta holka na mě zapůsobila, že odtědka se budu na práci jen těžko soustřeďovat. A když se chlap dostane do takovýho stavu, ztrácí nad sebou vládu. Nejhorší na tom bylo, že mi to v tu chvíli vůbec nevadilo.

"Ahoj," pozdravil jsem ji. "Už jsem o vás slyšel. Ráda se prej ve spaní procházíte."

Prohlížela si mě se zamyšleným výrazem. Ani stopy po uvítání nebo náznak úsměvu.

"Taky jsem už o vás slyšela," řekla jen.

A zdálo se, že tím to je odbyto. Dlouho jsme mlčeli a hleděli jeden na druhého. Ani se nepohnula. Zůstávalo pro mě záhadou, jak vydržela tak nehnutě sedět. Bez mrknutí. Jako by nebyla živá. Nebylo ani vidět, že dýchá.

"Víte, proč jsem tady?" zeptal jsem se. "Víte, co budu dělat?"

"To taky vím," odpověděla.

A opět to vypadalo, že tím náš rozhovor skončil. Co víc bychom si měli říkat. Pohlédl jsem do jezírka. Ve vodě jsem uviděl její odraz. I takhle vypadala dobře.

Napadlo mě, že na ni působím stejně jako ona na mě. Nebyl jsem si jistý, ale měl jsem tušení, že jsem v ní zapálil jiskru. Teď mi moc práce nedá rozdmýchat v ní plamen.

V té době jsem už měl pár známostí se ženami za sebou. Dá se říct, že jsem jich poznal už hezkou řádku. Přinesly mi spoustu příjemnej chvil, ale i pěkný trable. Víte, ženy jsou zvláštní stvoření.

U nich nikdy nevíte, na čem jste. Často to totiž nevědí ani ony samy. Nemá smysl snažit se přijít na kloub tomu, co je vlastně pohání. To zkrátka nejde. Mají víc nálad, nežli kočky životů. Jediný, v co můžete doufat, je rozpoznat náladu, o kterou vám jde, hned v jejím zárodku a rychleji využít ve svůj prospěch. Chvilkové zaváhání, a jste ztracení, pokud ovšem nejste ten typ, kterej volí pomalej přístup, kterým se dostanete někam až tak za tejdě, za měsíc nebo i za rok.

Mezi tyhle já nepatřím. Já to mám rád rychle a hned teď. Jako ránu do zad.

Obešel jsem jezírko a stál jsem teď blízko ní. Seděla jako socha, s rukama složenýma v klíně. Cítil jsem její parfém. Nebyla to žádná známá značka, ale vůně to byla příjemná, opojná a nezachytitelná.

Zničehonic mi srdce začalo prudce bít a vyschlo mi v ústech. Stál jsem kousek za ní a vyčkával. Jako bych v rukou držel nabitý elektrický drát. Trhal mě na kusy a nemohl jsem se ho pustit. Pak pomalu otočila hlavu a zvedla obličej. Chytl jsem ji do náručí a přitiskl svá ústa na její rty. Přesně jsem vystihl její náladu. Zůstali jsme v objetí nejméně pět sekund. Pusu měla pootevřenou a pevnou. Cítil jsem její dech až vzadu v krku. Pět sekund mi stačilo, abych poznal, jak chutná, jaké to je cítit na sobě její pevné tělo, její ruku vzadu na krku a druhou svírající moji paži. Pak mě odstrčila. Tušil jsem správně. Měla zápěstí z oceli.

Podívali jsme se na sebe. Lazuritové oči hleděly nezúčastněně a byly nezčeřené jako voda v jezírku.

"Jdete na to vždycky takhle hopem?" zeptala se a útlými prsty se jemně dotkla rtů.

Na prsou mi ležela tíha, nemohl jsem popadnout dech. Když jsem promluvil, hlas jsem měl zastřený, skřehotavý jak žába.

"Připadalo mi, že je třeba to tak udělat," řekl jsem. "Mohli bysme si to někdy zopakovat."

Přehoupla nohy přes zídku a postavila se. Přílišnutou tmavou hlavou mi sahala malinko nad ramena. Stála rovně a bez hnutí.

"Mohli," řekla a šla pryč. Hleděl jsem za ní, jak odchází. Kráčela půvabně, štíhlé tělo vzpřímené. Neohlédla se. Sledoval jsem ji pohledem, dokud nezmizela v domě. Pak jsem se posadil na zídku a zapálil si cigaretu. Ruce se mi chvěly jako osika.

Zbytek odpoledne jsem strávil u jezírka. Nic se ale nestalo. Nikdo za mnou nepřišel. Nikdo mě nepozoroval z okna. Mohl jsem čas využít pro sebe, abych si pořádně rozmyslel, co budu v noci dělat, jak se vyhnu strážcům a tomu psu, jak přelezu zeď, aniž by si mě kdo všiml, a jak otevřu sejf. Na nic takového jsem však nemyslel. V hlavě jsem měl jen Vedu Ruxovou. Myslel jsem na ni, i když už slunce zapadlo za vysoké borovice a stíny na trávníku se prodloužily. Myslel jsem na ni i když z domu vycházel Parker a přišel za mnou k jezírku.

Hleděl jsem na něj nechápavě, protože jsem ho ze své mysli už zapudil. Jako kdyby nikdy neexistoval. Tak na mě zapůsobila ona.

"Měl bys jít už radši dovnitř," řekl mi příkře. "Musíme si před večerí probrat poslední detaily. Vyrazíme asi tak v devět, kvůli měsíci."

Vrátili jsme se zpátky do domu. Jako by se po ní slehla zem. V obýváku seděl Gorman. Naslouchal jsem, jestli nezaslechnu nějaké zvuky, které by mi ji mohly připomenout nebo napovědět, kde je, ale v domě bylo ticho jako v hrobě.

"Dýku vezme Dominie," poučoval mě Gorman. "Podá vám ji, až budete nahoře na zdi. Dejte na ni pozor. Pouzdro se nesmí ani trochu poškrábat."

Pak mi dal Parker klíč na otevření zadních dveří. Znovu jsme probrali plánec domu.

"Dostanu další dvě stovky, než se tam vydám," připomněl jsem Gormanovi. "Jestli vám to vyhovuje, můžu si je vzít hned."

"Dominie vám je předá spolu s dýkou," krotil mě Gorman. "Dostal jste už moc peněz, a zatím neodved žádnou práci, pane Jacksone. Chci něco vidět, než se rozloučím s dalším penězma." Zazubil jsem se.

"Dobrá, ale přes zeď mě bez těch peněz nedostanete."

Čekal jsem, že se objeví u večere, ale nepřišla. Uprostřed jídla už jsem to nemohl déle vydržet. Musel jsem zkrátka vědět, kde je. Řekl jsem, jakoby mimochodem, že jsem na zahradě viděl nějakou dívku. Zeptal jsem se, jestli to byla slečna Ruxová a jestli přijde s náma něco pojit.

Parker zezelenal. Sevřel pěsti, div mu klouby neprorazily kůži. Chystal se něco říct hlasem plným zuřivosti, ale Gorman ho pohotově tišil: "No tak, nerozčiluj se, Dominicu."

Ten Parker se mi vůbec nelíbil. Odsunul jsem židli od stolu. Tvářil se jak šílenec. Moh by jít klidně po mně. Nemám rád, když jde někdo po mně, zrovna když sedím. A už teprve ne takovej jako Parker.

"Najali jsme si tě na práci, Jacksone," vyjel na mě Parker, nahnul se nad stůl a civěl na mě. "Nestrkej nos do věcí, po kterých ti nic není! Slečna Ruxová nechce mít s takovým fixlíkem, jako jseš ty, nic společného. A já se postarám o to, aby bylo její přání splněný. Opovaž se o ní ještě promluvit!"

Kvůli tomu, co se stalo odpoledne u jezírka, jsem se nezachoval, jak jsem měl.

"Snad mi nechceš namluvit, že ta holčina, kterou jsem zahlídl odpoledne v těch sexy kalhotkách, by se mohla zabouchnout do takovýho paka, jako jseš ty," vysmál jsem se mu do očí. Měl jsem patu opřenou o přičel židle a zrovna jsem se chystal ji vytáhnout a kopnout ho do rypáku, když jsem v jeho ruce spatřil hlaveň osmatřicítky, co užívaj poldové, zaměřenou přímo na mě. Max přece říkal, že Parker nosí zbraň, jako kdyby ji měl co chvíli použít. Vytáhl ji tak rychle, jak jsem to viděl akorát ve filmu.

"Dominicu!" tichým hlasem ho chlácholil Gorman.

Ani jsem se nepohnul. V Parkerových vybledlých očích bez výrazu jsem četl, že vystřelí. Byla to nepříjemná chvíle. Hlaveň byla široká jako tunel v Brooklynu. Zbraň držel pevně. Prstem pomalu natahoval kohoutek.

"Dominicu!" zarval teď Gorman a udeřil svojí velkou pěstí o stůl.

Hlaveň klesla a Parker zamžikal očima, jako kdyby nechápal, co se tu děje. Z jeho prázdného, vystrašeného pohledu mi běhal mráz po zádech. Ten člověk byl vyčerpáním bez sebe. Takový pomatený, prázdný výraz jsem už viděl na řadě obličejů psychopatů ve vězeňské cele. Jakmile ten výraz člověk jednou spatří, už se nemůže zmýlit: byla to tvář paranoického zabijáka.

"No tak, nerozčiluj se, Dominicu," opakoval Gorman vysokým, chraplavým hlasem. Vůbec ho to nevyvedlo z míry. Začínal jsem rozumět tomu, proč Parkerovi pořád opakoval, aby se nerozčiloval. Takovým způsobem ovládal tohohle magora, když Parker přestával vědět, co dělá.

Parker se pomalu postavil, nechápavě hleděl na pistoli, jako kdyby stále nevěděl, jak se ocitla v jeho ruce, a tiše odešel z místnosti.

Vytáhl jsem kapesník a otřel si čelo. Zpotil jsem se. Ne moc, ale přece jen.

"Měl byste toho chlápka hlídat," řekl jsem, pokud možno, nevzrušeně. "Jednoho dne by ho mohli odvézt připoutaného na nosítkách."

"Za to můžete jediné vy, pane Jacksone," řekl Gorman a upřel na mě studené oči. "Je v pořádku. Když s ním ovšem umíte zacházet. Vy nejste zrovna moc snášenlivej člověk. Dáte si ještě kávu?" Nuceně jsem se zazubil.

"Něčeho bych se napil. Ten člověk mě chtěl zabít. To není žádná sranda. Měl byste mu tu zbraň vzít, než něco provede."

Gorman pozoroval, jak si nalévám pití. Jeho tučný obličej byl bez výrazu.

"Nesmíte ho brát tak vážně, pane Jacksone. Přilnul ke slečně Ruxový. Na vašem místě bych už o ní radši nemluvil."

"Ten blázen? A co si o něm myslí ona?"

"Soudím, že vám do toho nic není."

Napil jsem se a vrátil zpátky ke stolu.

"Asi máte pravdu," přiznal jsem.

V devět hodin přijel Parker s autem před hlavní vchod. Byl odměřený a klidný. Zdálo se, že už má svůj záchvat definitivně za sebou.

Gorman scházel po schodišti dolů, aby se s námi rozloučil.

"Mnoho štěstí, pane Jacksone. Parker vám dá poslední instrukce. Až se vrátíte, dostanete svoje peníze."

Nedával jsem moc pozor, co Gorman říká. Hleděl jsem nahoru na temná okna a doufal jsem, že ji uvidím. Nebyla tam.

"Za dvě hodinky jsme zpátky," oznámil Parker Gormanovi. Podle hlasu, který se mu chvěl, jsem poznal, že má nervy napjaté k prasknutí. "Jestli ne, víš, co máš dělat."

"Však vy se vrátíte," povzbuzoval ho Gorman. Měl pevnější nervy. "Pan Jackson to zvládne."

I já jsem v to doufal. Jak jsme vjížděli do tmy, vyklonil jsem se z okénka a podíval se ještě jednou zpátky na dům. Ale ani teď jsem ji nespapil.

IV.

Seděli jsme v autě asi tři metry ode zdi, která se táhla zezadu kolem Brettova domu. Tady v horách bylo chladno, ticho a tma. Neviděli jsme zeď, auto ani jeden druhého. Jako bychom byli zavěšeni v černém prostoru.

"Tak jdeme na to," řekl přidušeným hlasem Parker. "Víš, co máš dělat. Žádný spěch. Až se budeš vracet, zapíšeš. Rozsvítím světla, abys našel lano."

Slabě jsem vydechl do tmy. Ani teď jsem nebyl rozhodnutý, co budu dělat. Vůbec se mi tam nechtělo. Uvědomoval jsem si, že jakmile budu jednou za zdi, budu vydán na pospas náhodě, a jestli se mi to nepodaří, nejlepší, co mě může čekat, bude vězení. Redfern by se zbláznil radostí, kdyby měl příležitost mě zmáčkout. Na můj krok vedle on čeká.

Parker rozsvítil lampičku na palubní desce. Viděl jsem mu na ruce a rozpoznal stínový obrys jeho hlavy a ramen.

"Tady je kombinace sejfu," řekl. "Zapamatuješ si to snadno. Napsal jsem ti to tady na tu kartičku. Jednu celou otočku doprava, pak o půlku zpátky, zase celou doprava a ještě naposled půlku doprava. Mezi každým otočením udělej pauzu, aby se stavítko zaseklo ve správný poloze. Neuspěchej to. Sejf se ti podaří otevřít, jediné když mezi každým otočením chvíli počkáš."

Podal mi kartičku.

"Kdy dostanu ty prachy?" zeptal jsem se.

"Na nic jinýho nemyslíš," zavrčel. Neměl tak úplně pravdu, ale teď nebyl čas ani to správný místo vykládat mu o Vedě Ruxový. "Tady je máš a soustřeď se na to, co budeš dělat."

Předal mi dvě stodolarové bankovky. Smotal jsem je do ruličky a vložil do pouzdra na cigarety. Tehdy jsem mu měl dát do zubů, vyhodit ho z auta a uhánět pryč, ale chtěl jsem znovu vidět Vedu. Dosud jsem cítil její ústa.

"Až otevřeš sejf, na druhý policiče najdeš tu pudřenku. Nemůžeš ji přehlédnout. Je to malý, zlatý pouzdro, tlustý asi dva centimetry. Však to znáš, takovou má každá druhá. Místo pudřenky tam dáš tu dýku."

"Kdyby ta holka spala s řetězem na kotníku, ušetřila by nám spoustu potíží," řekl jsem. "Mohl by ji to vyřídít."

Otevřel dvířka od auta a vyklouzl do tmy. Já za ním. Venku jsem rozpoznal jen vršek zdi. Chvilku jsme naslouchali. Všude bylo ticho. Připomněl jsem si, že pes může volně běhat po pozemku. Jenom při vzpomínce na toho vlčáka mi přeběhl mráz po zádech.

"Tak jseš připravený?" ptal se Parker už netrpělivě. "Ať to máme z krku, než vyjde měsíc."

"Jo," souhlasil jsem a švihl ocelovým lankem. Mít tak zbraň.

Rozvinul lano. Vzal jsem do ruky hák. Na třetí pokus se zachytil pevně o ostnatý drát.

"Tak sbohem," loučil jsem se. "A měj uši otevřené. Možná, že tu budu zpátky mnohem dřív, než mi to bude trvat tam."

"Neudělej žádnou hloupost, Jacksone," varoval mě. Do tváře jsem mu neviděl, ale podle hlasu jsem poznal, že mluví skrz zaťaté zuby. "Jestli tu pudřenku nepřineseš, žádný prachy už nedostaneš."

"Jako bych to nevěděl," řekl jsem a chytil se za lano. "Máš tu dýku?"

Podám ti ji, až budeš nahoře. Dávej na ni pozor, ať s ní do ničeho nenarazíš. Nesmíš na ní bejt ani škrábnutí."

Vyšplhal jsem po laně nahoru, až jsem dosáhl na ostnatý drát. Nohama jsem se zaklesl do uzlu na laně a pustil se štipáčkama do drátu. Byl pevně napjatý. Musel jsem dávat pozor, až ho přestřihnu, aby mě nešlehl. Po chvilce se mi

podařilo drát přeštipnout.

"V pořádku," řekl jsem do tmy a vyhoupl se nahoru. Posadil jsem se obkročmo na zeď. Podíval jsem se směrem k domu. Jako bych hleděl do černé jámy.

"Tady je to pouzdro," zašeptal Parker. "Dávej na něj bacha."

Nahnul jsem se dolů a zašmátral ve vzduchu, až jsem pouzdro nahmátl. Pevně jsem ho sevřel mezi prsty.

"Mám ho," oznámil jsem. Dal jsem si ho do kapsy u kabátu a pokračoval: "Je tam tma jako v pytli. Chvilí mi asi bude trvat, než se zorientuju."

"To bude hned," povzbuzoval mě Parker netrpělivě. "Pár metrů od zdi je cesta. Zavede tě až k zadním dveřím. Drž se vpravo. Nemůžeš zabloudit."

"Udělal sis o tom celou studii, co?" poznamenal jsem a začal se po druhé straně zdi slaňovat do zahrady.

Stál jsem ve tmě, rukama se opíral o zeď a nohama našlap zarostlý okraj trávníku. Naslouchal jsem. Slyšel jsem ale jen vlastní dech a tlukot svého srdce. Teď už bylo pozdě si co rozmýšlet. Zbývaly mně dvě možnosti. Buďto zůstat chvíli stát na místě a potom vyšplhat zpátky a říct Parkerovi, že nemůžu otevřít sejf nebo že je to moc ostražitě hlídáný, zkrátka vymyslet si nějakou výmluvu, anebo jít do toho a riskovat, že vrazím do toho psa nebo že mě vyhmátnou strážci.

Jakmile budu mít u sebe pudřenku, když mě strážce chytanou, od Redferna mě nezachrání ani duch svatej. Zároveň mě ale poháněla jistá zvědavost. Byl jsem přesvědčenější, že celý je to nějaký podvod.

Chlap chytřej jako Gorman by se nezbavoval patnácti set dolarů jenom proto, aby pomoh nějaký ženský z bryndy. To nebyl jeho způsob. Ta pudřenka, nebo ať už to bylo cokoli, co chtěl, abych mu z Brettova sejfu přines, stály za celý pytel doláčů. Jiný vysvětlení neexistuje. Jestli to stojí za ty prachy Gormanovi, mohlo by to za ně stát i mně. San Luis Beach jsem začínal mít pomalu po krk, a rozhodně už se mi přejídalo, jak mě strkají sem a tam a jak jsem pořád švorcovej. Kdybych trochu použil svého mozku, moh bych si touhle prácičkou vytáhnout hřebík z paty. Moh bych získat dost prachů na to, abych si pár let pěkně žil. Za ten pokus to stálo. Rozhod jsem se to risknout.

Trvalo snad jen pár sekund, než mi tohle všechno prolítlo hlavou, a už jsem kráčet po cestičce k domu. Obul jsem si pro svoji výpravu boty s gumovými podrážkami, takže jsem našlapoval tiše jako kočka. Uši jsem měl pořád nastražené. Nespěchal jsem, pomalu jsem se plížil k cíli. V jedné ruce jsem měl baterku a ve druhé ocelové lanko připravené k akci. Po chvíli jsem vyšel na volné prostranství. Vlevo jsem uviděl obrysy domu. Obrovská masa kamene se vzpínala k nebi. Nikde nebylo ani světlíčko. Šel jsem dál po cestičce podél trávníku a nepřestával jsem myslet na toho vlčáka.

Nervy jsem měl napjaté jak špagáty. Všude byla černočerná tma a věděl jsem, že policejní pes neštěká. Plíží se ke své kofisti s břichem u země, neuvěřitelně rychle a tiše. Že je u tebe, se dozvíš, až když ti jeho tesáky začnou rvát hrdlo. Košile se mi lepila na záda. Když jsem došel na konec cesty, byl jsem jen uzlíček nervů. Teď už jsem musel být blízko domu. Cesta přece vedla ke schodům na terasu. Podle plánu jsem věděl, že k zadnímu vchodu se jde po terase, potom pár schůdků nahoru a po další terase podél řady francouzských oken za roh. A tam by to mělo být. Na terase je člověk odhalený jak na otevřeném jevišti. Postával jsem pod posledním stromem na cestě a upíral pohled směrem k terase. Očima jsem se snažil proniknout tmu. Nejdřív jsem neviděl nic. Pak jsem pomalu začínal rozeznávat široké bílé schodiště a zábradlí terasy. Stál jsem tak dlouho a oči jsem napínal do tmy, protože jsem věděl, že jakmile se octnu tam nahoře, cesta zpátky bude pro mě zavřená. Pozorně jsem naslouchal. Potřeboval jsem mít jistotu, že na terase nikdo není. Ještě víc jistý jsem si musel být, že na mě někde nečeká vlčák.

Teď, když jsem byl v blízkosti domu, zahlédl jsem škvírami za záclonou světlo z oken v přízemí. Slyšel jsem tichouňkou taneční hudbu. Najednou jsem se cítil hrozně osamělý.

Stále jsem se odhodlával opustit svoji skrýš pod stromem. Měl jsem tušení, že nahoře nebudu v takovém bezpečí, jak se to zatím jevílo. Stále jsem zíral do tmy a vyčkával. V tu dobu si již moje oči na tmu zvykly - a kromě toho začal za domem vycházet měsíc. Zahlédl jsem strážce. Stál poblíž čehosi, co vypadalo jako obrovský kamenný pták stojící na podstavci nahoře na schodišti. Muž se vynořil za sochou, kde do té doby stál a splýval s ní natolik, že jsem ho až dosud neviděl. Teprve když od ptáka odstoupil, rozpoznal jsem proti bílému pozadí terasy obrys strážcovy čapky. Zastavil se mi dech. Chvilí hleděl do zahrady a potom se vydal pomalou chůzí na obchůzku terasy směrem pryč od zadního vchodu.

Nastala moje chvíle. Mohl by se sice otočit a jít zpátky, ale považoval jsem to za nepravděpodobné. Rychle jsem se blížil ke schodišti. Našlapoval jsem na špičky a brzy jsem byl nahoře na terase. Strážce neměl o mé procházce ani tušení. Zato já jsem ho měl pořád v merku. Plížil jsem se při kraji balustrády. On mezitím došel až na konec terasy a stál nyní ke mně zády. Obhlížel zahradu jako z kapitánského můstku.

Na nic jsem nečekal. Příkrčeně jsem vyběhl pár schůdků na terasu nad ním.

Rádio bylo teď slyšet zřetelně. Ernie Caceres mi svým altsaxofonem v Persian Rug rozdíral srdce. Naštěstí jsem měl teď jiné starosti. Proběhl jsem kolem francouzských oken a zabočil za roh domu, přesně podle nákresu.

Musel jsem být sotva pár metrů od zadního vchodu, když jsem zaslechl kroky. Všechno se ve mně stáhlo. Přitiskl jsem se ke stěně. Kroky se blížily ke mně.

"Jseš tam dole, Harry?" ozval se ze tmy hlas. Zdálo se mi, že ho poznávám. Ten hlas patřil strážci, se kterým jsme si dneska ráno tak pěkně popovídali. Mohl být ode mě sotva deset metrů.

"Jo," ozvalo se zezdola.

Teď jsem strážce uviděl. Opíral se o balustrádu a hleděl na druhého strážce na terase pod námi. Ten rozsvítil baterku.

"Je všude ticho?"

"Jako v márnici. A tma je tu dole jako v hrobě."

"Měj uši otevřené, Harry. Nechci, aby byl dneska v noci nějaký průser."

"Proč jseš tak nervózní, Nede?" V strážcově hlase bylo znát netrpělivost. "Co tě rozčililo?"

"Jak říkám, měj oči na stopkách. Ti dva maníci mi nejdu z hlavy."

"Prosím tě, zapomeň na ně. Zkrátka zabloudili. Kdykoliv někdo ztratí cestu a přijede sem k nám, musíš z toho vysilovat. Neprožívej to tak."

"Vůbec se mi nelíbili," řekl Ned. "Zatímco mi ten páko vylejval srdce, ten druhý koukal, div si oči nevykoukal. Na beránka nevypadal."

"No dobře, dobře. Projdu teď pozemek celej. Jestli na toho tvýho beránka narazím, pohnojím s ním trávník."

"Vem si psa," řekl Ned. "Kde vůbec je?"

"Přivázaný, ale vezmu si ho. Uvidíme se tady za půl hodiny."

"Platí."

Vyslechl jsem celý jejich rozhovor. Stál jsem ve tmě jako socha.

Ned zůstal tam, kde byl, zády ke mně a s rukama v bok. Obhlížel rozlehlý trávník.

Pomalu jsem se kradl podél zdi směrem od něho. Šel jsem, co nejrychleji jsem mohl, abych neudělal žádný hluk. Brzy se mi ztratil ve tmě. Po pár krocích jsem pak dorazil ke dveřím. Chvilí jsem šmátral kolem, až jsem nahmatal železný kroužek, kterým se zvedala klika. Otočil jsem jím, zatlačil, ale dveře byly zamčené. Přendal jsem si ocelové lanko z jedné ruky do druhé a z kapsy vyndal klíč, který jsem měl od Parkera. Rozsvítil baterku jsem se neodvážil. Prsty jsem hledal klíčovou díрку a přitom jsem měl uši nastražené, pro případ, že by si to Ned rozmyslel a vrátil se sem. Konečně jsem ji našel, vsunul klíč a jemně otočil. Zámek povolil se slabým cvaknutím. Připadalo mi to jako rána z děla. Čekal jsem a naslouchal, ale nic se neozvalo. Znovu jsem vzal za kliku a dveře se otevřely. Tiše jsem vstoupil do ještě černější tmy. Vytáhl jsem klíč, zavřel dveře, zamkl zevnitř a klíč vložil do kapsy.

Teď, když jsem byl uvnitř v domě, cítil jsem se najednou klidný a nevzrušený, jako bych měl to nejhorší za sebou.

Hlavně, že na mě nemůže pes. Tím se mi hodně ulevilo.

Měl jsem přesnou představu, kam jít. I když jsem nic neviděl, věděl jsem, že je přede mnou pět schodů a dlouhá chodba. Na konci chodby mě pak čekají další schody a oště vpravo je už Brettova studovna se sejfem.

Chvilku jsem naslouchal. Ernie Caceres ukazoval svoji všestrannost klarinetovým sólem v Anvil Chorus. Doufal jsem, že když způsobím nějaký hluk, jeho vysoké tóny ho přehluší. Rozsvítil jsem baterku, zorientoval se, kde přesně jsem, co nejrychleji jsem vyběhl po schodech a hnal se chodbou. Na konci druhého schodiště svítilo světlo. Vylétl jsem po schodech a odbočil prudce vpravo do malé haly se zasklenou stěnou s výhledem do zahrady. Přede mnou byly dveře. Vedly do Brettovy studovny. Vpravo ode mě se táhlo široké schodiště k pokojům v horním patře.

Seshora ze schodiště se najednou ozval výkřik a slabý smích. Úlekem jsem nadskočil.

Slyšel jsem dívčí hlas: "Opovaž se mě dotknout! Au! Ty hulváte jeden!"

"To se jen škádlí služebnictvo," pomyslel jsem si a setřel si pot z čela. Dívka znovu vypískla. Nad hlavou jsem slyšel dupání. Ozvalo se další zavýsknutí a bouchnutí dveří.

Chvilku jsem ještě čekal, ale bylo už ticho. Žádné výkřiky ani výskání. Napadlo mě, že je načase, aby se Brett vrátil domů. Jeho služebnictvo si moc užívá. Nechtěl jsem se déle zdržovat. Uháněl jsem ke studovně, vzal za kliku a nakoukl dovnitř. Tady o pomoc nikdo nevolal, studovna byla prázdná. Vklouzl jsem do místnosti a zavřel za sebou dveře. Posvítíl jsem si baterkou, kde je sejf. Byl přesně tam, kde měl podle plánu být. Stejně tak jsem našel drát alarmu, kterého bych si jinak nevšiml. Byl pečlivě zamaskovaný.

Přeštípl jsem ho a čekal, že se po celém domě rozječí poplašné zvonění, ale nestalo se nic. Vypadalo to, jako kdyby Parker věděl, jak drát přeštípnout s obdivuhodnou přesností nebo jako kdyby nebyl bezpečnostní systém ještě zapnutý. Mně to nakonec mohlo být fuk.

Vyndal jsem z kapsy kartičku, přikontroloval kombinaci a začal ji vytáčet. Svítil jsem si při tom baterkou. Otáčel jsem opatrně: jednu celou otočku doprava, dvě sekundy jsem počkal, poloviční zpátky, znovu jsme udělal pauzu, další plnou doprava, pauza a ještě jednu poloviční vpravo. Přesně tak, jak říkal Parker. Potom jsem chytil knoflík a opatrně zatáhl. Čekal jsem, že se nic nestane, ale k mému překvapení se sejf otevřel.

Slabounce jsem zahvízdl a posvítíl si baterkou do ocelí vyztuženého sejfu. Na druhé přihrádce v rohu ležela zlatá krabička, asi tak sedmkrát sedm centimetrů. Vypadala velmi vkusně, moderně a draze. Zvedl jsem ji a potěškal. Na svou velikost byla těžká. Neměla nic, za co by se dala chytit a otevřít. Chvilku jsem se o to pokoušel, ale pak jsem si uvědomil, že na něco takového není čas, a hodil ji rychle do kapsy. Prohlídnu si ji, až budu venku.

Z kapsy jsem vyndal pouzdro s dýkou. Až doteďka jsem měl plno starostí, jak se vyhnout strážcům a jak nenarazit na psa, že jsem mu nevěnoval žádnou pozornost. Až teď, když jsem je držel v ruce, začal jsem uvažovat.

Ta dýka byla v Gormanově příběhu tou jedinou věcí, která mi tam nějak nepasovala. Byl jsem si natolik jistý, jako že je Parker magor, že ta dívka dýku z Brettova sejfu nevzala a že ta pudřenka není její. Dýku jsem viděl. Vypadala právě. Moc se ve starožitnostech nevyznám, ale zlato poznám, a ta dýka zlatá určitě byla. Musela být proto tak drahá. Proč tedy Gorman chce, abych do Brettova sejfu dával takovou cennou věc? Byl jsem přesvědčenější, že ta starožitnost nepatří Brettovi. Proč? To se dá snadno odvodit. Proč by mě najímali, abych kradl pudřenku a na její místo dával něco, co má stejnou hodnotu a co by mohlo policii zavést ke Gormanovi? Něco tu nehraje.

Prohlížel jsem si pouzdro ve světle baterky. Možná, že mě podvedli a nakonec v něm žádná dýka není. Pokusil jsem se pouzdro otevřít, ale nešlo to. A na prázdné pouzdro bylo příliš těžké. Podrobně jsem ho studoval a najednou jsem si uvědomil, že je tlustší a o trochu delší nežli to, které mi Gorman ukazoval. Úplně jistý jsem si být nemohl, ale připadalo mi to tak. Pak jsem zaslechl něco, z čeho mi vyvstal ledový pot na čele. Z pouzdra se ozývalo tiché, ale neomylné tikání. Málem jsem je upustil.

Teď už se nedivím, že mně ti dva chytráci nepřestávali opakovat, ať s ním zacházím opatrně. Už jsem věděl, co to je. Byla to bomba! Zamaskovali tu bombu tak, aby vypadala jako pouzdro s dýkou a počítali s tím, že se tý věci budu chtít tak rychle zbavit, že si ty změny nevšimnu. Honem jsem ji dal do sejfu. Chtěl jsem se jí zbavit co nejdříve, jako tarantule,

když vám spadne do klína.

Samozřejmě jsem netušil, na kdy je bomba načasovaná, doved jsem si ale dost barvitě představit, na co se sejf rozprskne, až vybuchne. A tak se podle nich Brett nikdy nedozví, jestli tu pudřenku někdo ukradl nebo ne. Jedině pozná, že se sejf někdo pokusil vyhodit do povětří. Všechno však bude zničený. Byla to skvělá myšlenka. To mohl vymyslet jedině Gorman. Když jsem si však vzpomněl, jak jsem přelézal zeď, jak opatrně se blížil k domu, kolik času jsem strávil pozorováním strážců a při tom mi bomba pořád tikala v kapse, znovu mě oblélo horko. Zavřel jsem sejf. Moje jediná myšlenka teď byla, dostat se od něj co nejdál, dřív než bomba vybuchne. Možná, že jsem trochu zpanikařil. Ale asi byste se zachovali stejně. S bombama nejsou žádný žerty, a už vůbec ne s bombama podomácku vyrobenými. Nepochyboval jsem o tom, že Parker - pokud on tu věcičku vyrobil - ji načasoval tak, aby vybuchla, až budem v bezpečí pryč od Brettova domu. Jenže s mechanismem bomby je to tak složitý, že je lepší na něčí přesnost raději nespolehat. Měl jsem pocit, že ta bomba může vybuchnout každou chvíli.

Pádil jsem ke dveřím, trhnutím je otevřel a vycházel jsem ven, zrovna když strážce Ned vcházel dovnitř.

Mám pověst, že když se schyluje k boji, dovedu jednat rychle. O ničem moc nepřemýšlím. Reflexivně se pustím do akce, dřív než mi začne pracovat mozek. Chytil jsem Nedá za tlustý krk a přidusil jeho výkřik hned v zárodku. Teprve potom jsem se vzpamatovával z šoku, že jsem na něj vůbec narazil.

Jeho reflexy byly mnohem pomalejší. Chvilku tam stál bez pohybu a nechal se škrtnout. Jedno však musím říct: dostal se z toho obdivuhodně rychle. Jakmile si uvědomil, co se děje, chytl mě za zápěstí a podle jeho stisku jsem poznal, že ho nepřemůžu. Byl silnější jako medvěd.

Šlo mi jen o jedno: Nesmím dopustit, aby začal rvát. Serval mi jednu ruku, kterou jsem ho držel za krk a vši silou mě zezadu udeřil pěstí do krku. Prudká bolest mě rozrušila k nepřičetnosti. Mlátil jsem ho hlava nehlava. Žebra musel mít z betonu a taky jsem to cejtěl. Zachroptěl, nadechl se a musel jsem ho praštit, aby nezačal křičet. Poklesl na kolena, přihrbil se před další ránou, kterou jsem mu uštědřil, a popadl mě kolem těla. Pomalu jsme se sesouvali k zemi a s nepatrným zuchnutím jsme přistáli na koberci. Začli jsme se rvát jak zvířata. Byl drsnější a surovější jako by mě chtěl zmrazit nebo zabít. Nepřestával jsem ho mlátit a tušil jsem, že to dlouho nevydrží. Popadl jsem ho za hlavu a začal s ním mlátit o zem. Stočil se stranou a kopl mě do hrudníku, až jsem padl na záda a vydal dunivý zvuk.

Podařilo se mi ho setřást ze sebe a strhli jsme stůl k zemi. Dostal jsem strach. Jestli přijde druhý strážce se psem, bude to můj konec. Dal jsem Nedovi dvě rány do obličeje, div mi nepraskly pěsti. Stočil se stranou a zaúpěl. Ani jsem se nedivil. Ty rány bolely i mě.

Pak se rozsvítilo světlo a vešel druhý strážce. Zdálo se, že je všemu konec.

Odkopl jsem Nedu, pozvedl se na jedno koleno a vyčkával. Mířila na mě hlaveň pětačtyřicítky.

"Nech toho!" vypískl Harry zděšeně.

Nechal jsem toho, zatímco Ned se nejistě soukal na nohy.

"Co se to tu probíhá děje?" chtěl vědět Harry. Měl tlustý obličej venkovského strejce, ale postavu jako buldok. Jedině, na co jsem v tu chvíli mohl myslet, byla bomba.

"Dávej na něj bacha, Harry," zaskřehotal Ned. "Jen co naberu dech. Tak vidíš, říkal jsem ti to. Je to ten samej chlap." Harry na mě civěl. Prst na spoušti držel bez pohnutí.

"Radši zavoláme policajty," řekl. "Jseš v pořádku, Nede?"

Ned ho proklel a pak proklel mě. Než jsem se stačil bránit, kopl mě do žeber. Plazil jsem se dál od sejfu. Asi mě to zachránilo.

Vtom totiž vybuchla bomba.

Jen matně jsem si uvědomoval velký hluk, oslňující světlo a vlnu vzduchu, která mě odhodila ke zdi. Potom mě zasypala omítka, s řinčením se vysypala okna a celá místnost se otřásla.

Zjistil jsem, že pevně svírám baterku, kterou jsem upustil, když jsem se vrhl na Nedu. Uvědomoval jsem si, že musím odtud co nejdřív vypadnout, ale chtěl jsem vědět, co se stalo strážcům. Nemusel jsem si dělat starosti. Byli v přímém směru dveří sejfu, když vypadly z pantů. Nedu jsem poznal jen podle jeho vysokých bot, Harryho jsem nepoznal vůbec.

Vypotácel jsem se rozbitými okny na terasu. Byl jsem umlácený, vyčerpaný, zkrátka groggy, ale ještě mi to stále myslelo.

Byl jsem rozhodnutý podfouknout Gormana, dřív než podfoukne on mě. Vybuchlá bomba mi to ulehčila.

Mátožně jsem se motal ke kamennému ptáku hlídajícímu schody na terasu. Nechápu, jak se mi podařilo vyškrábat se do místa, kde měl k tělu přidělena křídla. Vložil jsem pudřenku do malé jamky mezi křídla a hrabal se dolů. Rozeběhl jsem se k místu, kde jsou doufal, že najdu Parkera.

Měl jsem pocit, že mi někdo vytáhl z nohou kosti, v uších mi hučelo. Cesta přes trávník ke zdi mi připadala nekonečná, nevěřil jsem si, že ji překonám.

Měsíc mezitím vyšplhal až nad dům a zahrada teď byla plná stříbrného světla. Bylo vidět každé stéblo trávy, každý kamínek na šetrkové cestě. Bylo vidět všechno, ale já jsem měl čas se soustředit jen na jedinou věc: rychlostí mezinárodního expresu se na mě řítit vlčák.

Vykřikl jsem, až to bylo slyšet v San Franciscu, a připravil se k úprku. Vzápětí jsem si to rozmyslel, otočil se k němu čelem a čekal. Plížil se po trávníku s břichem nízko u země, s očima rudými jako řeřavé uhlíky a zuby bílými jako dužnina pomeranče v měsíčním světle. Dodneška se mi o tom psu zdává, probouzím se v noci zbrcený potem v momentě, kdy se na mě vrhá, a já cítím, jak se jeho zuby zakusují do mého hrdla. Deset metrů ode mne se náhle zastavil, přikrčil se k zemi a zůstal tak, jako by se proměnil v kámen. Stál jsem bez hnutí, pot ze mě stékal, kolena se mi trásla, bál jsem se i nadechnout. Věděl jsem, že stačí jediný pohyb, a vrhne se na mě.

Hleděli jsme takhle na sebe snad deset sekund. Mně to však připadalo jako sto let. Viděl jsem, jak mu ztuhl ocas a

zadní nohy se napjaly ke skoku. Pak se ozval krátký výstřel z automatu. Slyšel jsem, jak mi střela zasvištěla kolem hlavy. Pes se převrátil na stranu, vrčel a kousal, ostrými tesáky chňapal po vzduchu.

Nečekal jsem, jak to dopadne. Rozeběhl jsem se ke kuželu světla vycházejícímu z baterky na vršku zdi. Doběhl jsem tam, s vypětím všech sil se vytáhl nahoru a na druhé straně spadl s zuchnutím na zem.

Parker mě uchopil kolem pasu a napůl mě táhl a napůl nesl do auta. Skulil jsem se dovnitř. Zabouchl dvířka a sešlápl spojku.

"Jed!" řval jsem na něho. "Jsou nám v patách. Maj auťák a půjdou po nás."

Chtěl jsem ho postrašit, aby se mě nevyptával, dokud nebudeme dost daleko, aby cesta zpátky nepřipadala v úvahu. Podařilo se mi to.

Řítil se dolů jako blázen. Ten chlápek ale uměl řídit. Ze jsme se ze srázu nezřítily, zůstává pro mě záhadou. Uháněli jsme po horské silnici, zatačky jsme vybírali stodvacítkou, s koly pár centimetrů nad svahelem.

Na konci horské cesty najednou sešlápl brzdy, až jsme dostali smyk. Vyrovnal kola a jako smyslů zbavený se obrátil ke mně. "Máš ji?" zařval na mě, chytil mě za límec a zatřásl mnou. "Zatraceně! Kde ji máš?"

Namířil jsem mu ránu přímo doprostřed hrudníku. Málem jsem ho vytlačil z auta.

"Ty a ta tvoje zpropadená bomba?" ječel jsem na něho. "Ty pitomě omezence! Málem jsi mě zabil!"

"Máš ji?" hulákal na mě a zaťatými pěstmi bušil do volantu.

"Bomba to všechno roztrhala na cimprcampr," řekl jsem mu. "Za to může ta tvoje pitomá bomba. Celej sejf se rozprsk a všechno v něm šlo k čertu," a jak se na mě vrhal, dal jsem mu další ránu do zubů.

V.

Když jsem vstoupil do pokoje, zahlídl jsem se v zrcadle. Od hlavy až k patě jsem byl pokrytej bílou omítkou, vlasy mi visely přes oči, měl jsem natržené jeden rukáv a skrz roztržený kalhoty mi vylejzalo koleno. Jako by to nestačilo, přes obličej mi z rány nad okem crčela krev a místo na krku, kam mě Ned praštil, začínalo fialovět. Přes rameno mi visel vždy elegantní Parker. Myslím, že vydedukovat si, že máme za sebou menší potíže, nemohlo dát nikomu moc práce.

Gorman seděl nehybně v křesle, s pohledem upřeným na dveře. Jeho mohutné paže spočívaly na opěradlech a tlustými prsty pevně svíral dřevo, jako by se chtěl protlačit až na dřeň. Jeho tlustý obličej byl jak z kamene.

V dalším křesle u krbu seděla Veda Ruxová. Seděla upjatě a vzpřímeně, rty měla pevně semknuté a oči pečlivě bez výrazu, i když trochu vyvalené. Byla oblečena v bílém: v šatech bez ramínek, které snad na jejím těle držely jen silou vůle. Byla to důmyslná róba, kterou musíte neustále sledovat, abyste náhodou o něco nepřišli.

Nechal jsem Parkera sklouznout z ramene a složil ho do klubovky. Gorman ani Veda nic neříkali. Napětí v místnosti bylo nesnesitelné.

"Pustil se do mne, tak jsem se musel bránit," vysvětloval jsem jen tak do éteru a začal se oprašovat.

"Máš ji?" zeptal se Gorman. Na Parkera se ani nepodíval.

"Ne."

Šel jsem ke kredenci, nalil si skotskou a posadil se do křesla naproti nim. Věděl jsem, že jsem se do toho domu neměl vracet. Měl jsem se zbavit Parkera, až se to trochu uklidní sebrat pudřenku a jít si po svejch. Kdybych to tak ale udělal, ztratil bych Vedu, a ztratit ji vlastní vinou, to jsem nechtěl.

Gorman se ani nepohnul. Křeslo pod ním zaskřípalo, jak pevněji sevřel opěradla. Zběžně jsem pohlédl na Vedu. Nyní seděla uvolněně. Ve tváři jí škubl sval. Její pravidelný obličej se stal na okamžik asymetrickým.

Naráz jsem vyprázdnil skleničku. Potřeboval jsem to. Položil jsem sklenici na stůl a vtom se Parker pohnul, zaúpěl a pokoušel se posadit. Nikdo si ho nevšiml. Všem, a v to počítám i sebe, by bylo jedno, kdyby se tu přestal vyskytovat.

"Nemám ji," řekl jsem Gormanovi, "a hned vám řeknu proč. Už od samýho začátku jste byl moc mazanej a prohnanej. Vy a ten váš kretén jste neměli žaludek na to, vzít si tu pudřenku sami. Tak jste dali svoje vylízaný mozky dohromady a vymysleli úžasněj plán, jak ji dostat a sami se přitom nepošpinit. Kdyby to nevyšlo, do překerní situace by se dostal ten hlupák, kterýho jste si na práci najali. Copak o to, nápad to nebyl nejhorší. Kapánek přitaženej za vlasy, ale pořád ještě ne špatnej. Kdyby ovšem vyšel. Vyjít ale nemoh, protože jste mi neřekli všechno. Vybrali jste si pro tu práci mě, protože jste věděli, že jsem zrovna v bryndě. Zjistili jste si, že poldové jenom čekaj na příležitost, jak mě nacytat. Vyčmuchali jste, že jsem švorcovej a že za prachy udělám cokoliv.

V jednom jste se ale zmejlili. Už jste si nedali tu práci zjistit, kam až jsem pro peníze ochotnej jít. Mysleli jste, že pár pochybněj úmluv mně dostatečně zamotá hlavu, ale měli jste strach vyložit svoje karty na stůl a říct mi, že chcete, abych od Bretta něco ukrad. Snad jste si mysleli, že kdyby k takovému návrhu došlo, plazil bych se hned po kolenou vyhradit to poldům. To bych já ale neudělal, Gormane. Vykrást sejf by mě od vyhlídky získat tisíc doláčů neodradilo. Jenže vy jste nebyli dost chytrý na to, abyste to poznali."

Veda se nečekaně pohnula. Možná, že to mělo být varování, nebo to byl jen pohyb způsobený nervozitou. Kdoví. Pokračoval jsem: "Doufám, že si nenamlouváte, že jsem vám to o tý náměsíčnosti a Celliniho dýce baštil. Bylo mi jasnej, že pudřenka patří Brettovi a že ji z nějakýho důvodu strašně chcete. Bylo mi to ale šumafuk. Mně šlo jen o vaše prachy.

Vaše mozky se ubíraly krápněť jiným směrem, než aby vám tohle došlo. Kdybyste mi řekli, že to pouzdro s dýkou je bomba, věděl bych, co dělat. Když jsem zjistil, o co běží, propad jsem panice. Všechno se seběhlo hrozně rychle. Slyšel jsem tikání bomby a zároveň přibližující se kroky strážce. Zrovna jsem otevřel sejf. Jediný, co jsem měl na mysli, bylo se tý bomby co nejdřív zbavit. Strčil jsem ji do sejfu, rychle ho zavřel a vrhl se na strážce, jakmile vstoupil do pokoje.

Pudřenku v sejfu jsem viděl, ale ani jsem se jí nedotk. Když jsem zavíral dveře sejfu, byla tam. Měl jsem naději strážce znáknout jedinej v prvním momentě, jakmile vstoupil do studovny. Vypadalo to stejně ztracený. Vtom ale bomba vybuchla. Dveře od sejfu se vytrhly v pantech a projely těma strážcema jako horkej nůž máslem. Celá místnost byla zničená. Byla to dobrá bomba, Gormane. Ten, co ji udělal, na ni může bejt vopravdu hrdej. Zůstal jsem tam, dokud jsem

se nepřesvědčil, že v sejfu zůstala jen hromádka prachu. Ta pudřenka zkrátka už neexistuje. Pak jsem pádil pryč." Vstal jsem a šel si nalít další skotskou.

Parker se mezitím posadil, rukou si držel čelist. Upřeně na mě zíral, obličej měl bílý a strhaný, v očích zlej výraz.

"Lže," řekl Gormanovi. "Vím, že lže."

Gorman prudce vydechl.

"Doufám, že máš pravdu," řekl svým skřípavým hlasem.

"Jděte se přesvědčit sami," řekl jsem. "Podívejte se na ty strážce. To je vražda, Gormane."

"Strážci jsou mi ukradený," řekl Gorman. "Mě zajímá ta pudřenka. Proč jste ji nechával v sejfu, když jste slyšel přicházet strážce?"

"Byl bych pěkný hlupák, kdybych ho nechal, aby ji u mě našel," odpověděl jsem bez zaváhání. "Musíte se na to dívat takhle. Kdyby mě chytili a nic u mě nenašli, byl by rozdíl v tom, za co by mě odsoudili. Takhle jsem uvažoval. Pudřenku jsem moh vzít až po vyřízení toho strážce."

"Na druhý straně," řekl Gorman úlisně, "jste si moh tu pudřenku strčit do kapsy a riskovat, že vás chytanou."

Copak si myslel, že bych se vrátil sem s pudřenkou v kapse? Copak mě měl za takovýho hlupáka? Cítil jsem se silněj v kramflecích. Moh bejt přesvědčeněj sebevíc, že tu pudřenku mám, ale dokázat mi to nemoh.

"Tak si mě prohledejte," navrhl jsem. "Prošacujte si mě vod shora dolů, jestli se vám tím uleví."

Gorman kývl na Parkera.

"Prohledej ho," řekl.

Parker se do mě pustil, jako by mě chtěl roztrhat na kusy. Rukama mi projížděl po celém těle a vzadu na krku jsem cítil jeho horký dech. Byl to nepříjemný pocit. Čekal jsem, že mě každou chvíli kousne.

"Nic," prohlásil hlasem zdrsnělým zuřivostí. "Copak je ale pravděpodobný, že by ji ta krysa měla u sebe?"

"Heledte," řekl jsem a odstoupil od něho. "Teďka jste rozčarováný. To je pochopitelný, naprosto to chápu. Ale neházejte to na mě. Já jsem udělal to, za co jsem byl placený. Že jste to pře-chytračili a zamontovali do toho bombuje vaše věc."

Parker se obrátil ke Gormanovi. Trásl se vztekem.

"Říkal jsem ti, ať za ním nechodíš. Vzpomínáš si, že jsem tě varoval. Opakoval jsem ti, že si na to nemáme brát člověka s takovou minulostí. Věděl jsi, že je mazanej. A teď' vidíš, kam nás dostal: Ani nepoznáme, jestli lže nebo ne. Nevíme dokonce, jestli ta pudřenka vyletěla do povětří, jak říká, nebo jestli ji někam schoval."

"Nerozčiluj se tak, Dominicu," chlácholil ho Gorman a podíval se na mě. "Má pravdu, pane Jacksone. Nevíme, jestli mluvíte pravdu. Ale my si to zjistíme." Vytáhl ruku z kapsy. Namodralý automat vypadal v jeho tlustých prstech jako hračka. "A nemyslete si, přáteli, že nevystřelím. Nikdo o tom, že jste tady, neví. Pohřbíme vás v zahradě a bude to trvat třeba roky, než vás najdou. Možná, že vás nenajdou nikdy. Tak to na nás nezkoušejte."

"Řek jsem vám, jak to bylo," trval jsem na svém. "Jestli tomu nevěříte, to je vaše věc. Tím že mi budete mávat pistolí před očima, ničeho nedosáhnete."

"Posadte se, pane Jacksone," řekl jemně, "znovu si to celý probereme." Najednou si zřejmě uvědomil, že tam ještě sedí Veda. "Nech nás o samotě, drahoušku," řekl jí. "Rádi bysme si teď' s panem Jacksonem popovídali. Jenom bys nám překážela."

Rychle opustila pokoj. Místnost bez ní vypadala prázdná. Naslouchal jsem jejím krokům na schodech a najednou jsem zaslechl ještě něco: švihnutí obušku. Sehnul jsem se. V hlavě mi vybuchlo světlo. Asi jsem se sehnul pozdě.

Než mě Parker udeřil, všiml jsem si na hodinách nad krbem, že je deset minut po jedenácté. Když jsem se na ně podíval znovu, bylo půl dvanácté. Parker mi vychrstl vodu do obličeje. Zatřásl jsem hlavou. Hodiny jsem viděl rozmazaně.

Bolela mě hlava a bylo mi trochu zle od žaludku. Nejvíc ze všeho mi ale vadilo, že mě připoutali ke křeslu.

Gorman stál u krbu a pozoroval mě. Parker se tyčil nade mnou se džbánem v ruce, na tváři měl zlý, výsměšný pohled.

"No tak, pane Jacksone," říkal Gorman jedním dechem, "promluvíme si o ty pudřence znova. Tentokrát už nám řeknete pravdu, nebo vás budu muset přesvědčit."

"Žádný nový zprávy o pudřence nemám, brácho," říkal jsem pevně. "Žádnou novinku došlou po uzávěrce, zkrátka nic."

"Vaše verze má jednu velkou slabinu," začal mě rozebírat Gorman. "Nikdo tak chytrej jako vy by nenechal pudřenku v sejfu, kdyby ji tam jednou uviděl. Popad by ji a snažil se s ní probojovat ven nebo by ji schoval někde v pokoji, kde by si ji moh po zlikvidování strážce vzít. Vy byste ji v sejfu nikdy nenechal, pane Jacksone."

Samozřejmě, že měl pravdu, ale nemohl mi to dokázat. Zazubil jsem se na něj.

"Nechal jsem ji v sejfu," opakoval jsem. "Ta bomba mě hrozně vystrašila."

"Uvidíme, jestli se nám podaří přesvědčit vás, abyste tu svoji verzi trochu pozměnil," začal mi znovu vyhrožovat a přistupoval pomalu ke mně.

Pozoroval jsem ho, jak se ke mně blíží. Ted' už víte, co jsem měl na mysli, když jsem říkal, že jakmile se vám do myšlenek zaplete ženská, vlezte snadno do pastí. Hleděl jsem do jeho tlusté, napjaté tváře a nadával jsem si, co jsem to za pitomce, že jsem se sem ještě vracel.

Moh jsem vědět, že to takhle asi dopadne. A pak jsem si vybavil Vedu v jejích bílých šatech a napadlo mě, že možná takovej pitomec nejsem.

Tyčil se přímo nade mnou, oči jako vlhké kameny.

"Tak řeknete mi, co jste s tou pudřenkou udělal, nebo to mám začít z vás mačkat, pane Jacksone?"

"Prohlíd jsem si to pečlivě. Z pudřenky zůstala jen hromádka prachu," řekl jsem mu. Snažil jsem se odtáhnout od jeho rukou, ale provazy mě držely pevně na místě.

Tlusté prsty mi objaly bradu a krk.

"Radši si to rozmyslete, pane Jacksone," zahučel mi do ucha. "Tak kde je ta pudřenka?" Pohlédl jsem na Parkera, který postával u krbu. Pozoroval nás s potměšilým úsměvem. Připravil jsem se na nejhorší. "Nemám co dodat, brácho," řekl jsem a čekal, až ruce stiskne. Už jsem vám říkal, jestliže mi někdy tyhle ruce sevrou hrdlo, vystříkne mi krev ušima. Skoro se to stalo. Když už jsem si myslel, že mi upadne hlava, povolil. Zhluboka jsem se nadechl a snažil se mrkáním zahnat světýlka, která mi plula před očima. "Kde je ta pudřenka, pane Jacksone?" Jeho hlas jsem slyšel z velké dálky, a to mě znepokojovalo. Mlčel jsem a on znovu stiskl. Bylo to horší, než kdyby mě chtěl uškrtnout. Cítil jsem, jak mi pod tlakem praská čelist. Asi jsem pak ztratil vědomí. Před očima jsem měl tmou a nemohl jsem popadnout dech. Měl jsem pocit, že se topím. Do obličeje mi vyspěchla voda. Začal jsem povrchově dýchat. Gorman stál dosud nade mnou. Prudce oddechoval. "Jste blázen, pane Jacksone," řekl. "Neuvěřitelně blázen. Řekněte mi, kde ta pudřenka je, dostanete zbytek svých peněz a můžete jít. Chci s váma jednat férově. Kde je ta pudřenka?" Proklínal jsem ho, snažil se z jeho sevření dostat, ale začalo to celý znova. Po několika minutách dušení, vyšlehující bolesti a nesnesitelného pocitu, že jsem pomalu drcenej, jsem znovu ztratil vědomí. Když jsem otevřel oči, ukazovaly hodiny nad krbem deset minut po dvanácté. V místnosti bylo zvláštní ticho. Jediné světlo vycházelo od lampy na druhém konci pokoje. Obhlížel jsem místnost bez otočení hlavy. U rozsvícené lampy seděl Parker. Četl knihu, tlustou cigaretu měl přilepenou ke rtu. Po Gormanovi nebylo ani památky. Na stolku u Parkerova lokte ležel kožený obušek s řemínkem na zápěstí. Ani jsem se nepohnul, aby nevěděl, že jsem s ním nejen svým tělem, ale i svou myslí. Měl jsem pocit, že kdyby věděl, že jsem se probral, začal by mě znovu zpracovávat. Krk jsem měl jak rozválcované a z nosu mi kapala krev. Cejtil jsem se živý asi jako desetidenní mrtvola. Zaslechl jsem, jak někdo otvírá dveře. Předstíral jsem, že jsem mrtvěj, zavřel oči a seděl bez hnutí jako panna ve výkladní skříni. Když procházela kolem mě, aby se na mě podívala, ucítil jsem její parfém. Pak jsem slyšel, že jde k Parkerovi. "Tady nemáš co dělat," okřikl ji Parker. "Co tu chceš? Jak to že ještě nespíš?" "Už promluvil?" vyptávala se. "Ne, ještě ne, ale určitě promluví." Jak si byl odporně jistý! "Je při vědomí?" zeptala se. "Nevím a je mi to fuk. Jdi spát." Přistoupila znovu blízko ke mně. Z bílých šatů se převlékla do těch svých kanárkově žlutých kalhot. Pohlédl jsem na ni. Byla bledá a oči jí plály. Naše oči se na okamžik setkaly. Rychle odvrátila hlavu. "Neví o sobě," řekla Parkerovi. "Vypadá dost špatně." Cítil jsem, jak mi po zádech přeběhl mráz. "Až se Gorman vrátí, bude vypadat ještě hůř. Běž pryč. Tady nemáš co dělat." "Kde je Cornelius?" "Jel se podívat do Brettova domu, jestli tam něco neobjeví." "Ale co může objevit? Určitě tam už budou policajti, nemyslíš?" "Jak to mám vědět?" vyštěkl na ni. "Běž probíhat spát. Nechci, abys tu s ním byla." "Ale nezlobíš se na mě, Dominicu, že ne?" Malinko jsem naklonil hlavu, abych je mohl pozorovat. Stála nad ním a štíhlými prsty si pohrávala s obuškem. Očima se mu vpíjela do obličeje. "Ne, nezlobím," řekl. "Ale měla bys jít spát. Tady nejseš nic platná." "Myslíš, že ji někam schoval?" Parker zaťal pěsti. "Nevím. V tom je právě ta potíž. V tom na nás vyzrál. Mohla se zničit. Tolik s tím bylo starostí, všechno jsme to tak připravili, a teď nevíme, na čem jsme." Uhodil rukou do opěradla. "Cornelius byl blázen, že věřil tomuhle vyčuranému podvodníkovi." "To byl." Mávala teď obuškem jakoby mimovolně sem a tam. "Cornelius se ale přece k domu dostat nemůže. Nechápu, proč tam jel." "Nemůže nic dělat. Taky jsem mu to říkal, ale nedal na mě. Nebude mít pokoj, dokud se o tom osobně nepřesvědčí. Jestliže nic nezjistí, Jacksona odkrouhne. Mně je to putna. Co mně na tom záleží?" Ukázala dolů k jeho nohám. "To je tvoje?" Udělala to skvěle, tiše a bezděčně. Taková normální prachobyčejná otázka. Parker jí na to naletěl. Já sám jsem jí málem naletěl. Nahnul se dopředu, aby se podíval. Jeho zátylek byl perfektní cíl. Rozplácl se na podlaze, obličejem k zemi. Nevydal ani sten. Ustoupila a obušek upustila. Ruka jí vylétla k obličeji. "Máte moji poklonu," pochválil jsem ji. Rychle se otočila a pohlédla na mě. "Co bude teď?" ptala se. Upírala ke mně zrak. "Nic jiného jsem dělat nemohla, že ne?" říkala bezradně a její slova o sebe narážela. "Přece jsem je nemohla nechat, vás dál mučit."

"To je fakt," řekl jsem. "Co kdybyste mě takhle odřízla?"

Rychle se přesunula ke kredenci, našla nůž a vrátila se ke mně.

"Venku mám auto. Jenom nevím, kam jet," říkala a přeřízla lano, kterým jsem byl připoután.

"Chcete snad jet se mnou?" Bylo mi jasné, že tady teď nemůže zůstat, ale chtěl jsem slyšet, že se mnou pojede, od ní.

"Co jinýho mi zbejvá," říkala netrpělivě. "Jestliže mě tu teď najde Cornelius, nevím, co se mnou udělá."

Konečně jsem byl volný, nejistě jsem se postavil.

"Je to dobrý," řekl jsem a jemně si osahal krk. "Hned jak jsem vás uviděl, bylo mi jasné, že my dva se musíme dát dohromady. Bude z nás pěkný pár." Potácel jsem se ke kredenci a nalil si velkou whisky. Jak mi stékala do krku, pěkně to páliło, ale v žaludku se mi rozhostil nádhernej pocit. "Všechno si řeknem, až budem odtud. Takhle ale rozhodně jet nemůžu. Kde má Parker šaty?"

"Ty dveře nahoře hned naproti schodišti. Nedostane se z toho brzo?" ukazovala na Parkera.

"Žádný strachy, ten si pár hodin pospí. Počkej na mě. Nebude mi to trvat dlouho."

Pro jistotu jsem přistoupil k Parkerovi, otočil ho na záda, vzal mu pistoli a zasunul si ji do kapsy u kalhot.

Se slovy "Hned jsem zpátky" jsem ji opustil.

Během deseti minut jsem se umyl a převlékl do jednoho z Parkerových méně nápadných obleků. Sako mi bylo přes ramena trochu těsné, ale šlo to. Našel jsem i bílý hedvábný šátek, kterým jsem si omotal krk, abych skryl modřiny.

Hlavu jsem měl jako škopek a krk mě bolel, jako kdybych ho výtah ze ždímačky. Celkově jsem se ale cítil docela dobře. Seběhl jsem po schodech do obývacího pokoje. Čekala tam na mě. V očích měla napnutý, bdělý výraz a byla pořád bílá jako stěna.

Pohlédl jsem na Parkera. Ten se ještě pár hodin neprobere.

"Všechno připravený?" zeptal jsem se a usmál se na ni.

"Kam pojedem?"

"Do Santa Mediny. Aspoň pro dnešní noc. Až se toho o sobě víc dozvíme, můžeme dělat další plány. Bereš si něco s sebou?"

Tašku mám v autě.

"To vypadá, jako že už to máš dávno promyšlený."

"Jakmile Cornelius odjel, bylo mi jasné, co udělám."

Srdce se mi rozbušilo.

"Proč sis vybrala zrovna mě?" zeptal jsem se.

Neříkala nic, ani se na mě nepodívala.

"Asi radši pojedem," řekl jsem, když jsem jí na odpověď dal dost času.

"Polib mě," řekla.

"To byla nakonec ta nejlepší odpověď. Měla na mě ničivěj účinek. Když mě odstrčila, třásl jsem se po celém těle."

"Tak můžeme jít," řekla a šli jsme spolu ke dveřím.

Sotva jsme dveře otevřeli, zůstali jsme stát jako opaření. Dole na schodišti stál Gorman a zíral na nás. Byl v šoku stejně jako my. Předběhl jsem ho.

"Tak bacha!" zahřímal jsem. Hlas proťal vzduch, jako když se rozlomí žaluzie.

Gorman svěsil ruce. Pohled černých očí mu sklouzl na Vedu. Obličej měl bez výrazu.

V autě byl Max. Zíral na mě z okénka, oči rozšířené leknutím.

"Ty," oslovil jsem ho. "Vylez ven. V pravý kapse má pistoli. Vyndej mu ji."

Max vystoupil z auta, přistoupil zezadu ke Gormanovi, sáhl mu do kapsy a vytáhl pistoli.

"Vem ji od něho," řekl jsem Vede.

Šla po schodech dolů. Max jí pistoli podal, tlustým koncem napřed. Vzala si ji od něho.

"Ty bláhový děcko," řekl jí Gorman. "Tohohle budeš litovat."

"Přestaňte s tím!" okřikl jsem ho. "Ta jde se mnou."

"Tentokrát vám to vyšlo, pane Jacksone," řekl tiše, "ale já si vás najdu, a tebe, Vedo, si najdu taky." Byl velmi klidný.

Bylo neuvěřitelné, jak se tenhle člověk uměl ovládat. Tím vypadal ještě nebezpečnější. "Ještě si vás najdu, to si pište."

"Radši běžte dovnitř dělat společnost Parkerovi. Zdá se mi, že je tam nějaký opuštěnej. A mně ještě dáte ten prsten."

Trochu se mi nedostává hotovosti."

Podíval se dolů na diamant a potom opět na mě.

"Jestli ho chcete, musíte si ho vzít sám," řekl a sevřel ruku v gigantickou pěst.

"Zapomínáte, že mám pistoli," zdůraznil jsem. "Člověk s pistolí vždycky dosáhne svého."

"Ne tentokrát, pane Jacksone."

"Dej to sem, vyhov kamarádovi."

Ani se nepohnul. Cítil jsem na sobě Vedin pohled. Jestliže nechám tohohle tlustýho rváče s prstenem odejít, ztratím v jejích očích prestiž. A navíc ten prsten fakt potřebuju. Jenom se k němu nesmím dostat moc blízko. Jestli na mě sáhne, nemám šanci.

"Moc mě to mrzí, Tlust'ochu," řekl jsem, "ale ten prsten zkrátka chci. Jestli mi ho okamžitě nedáš, rozstřílím ti nohu na kaši. Máš na to tři sekundy."

Upřeně mi hleděl do očí. Ústa se mu zkrivila. To bylo vůbec poprvé, co dal najevo vztek. Viděl, že si nedělám legraci.

"Tak si ho vezme, pane Jacksone," řekl nakonec a stáhl si prsten z prstu. Hodil mi ho k nohám. "Až se příště setkáme, bude to pro vás o to horší."

Sebral jsem prsten a zastrčil si ho do kapsy. Je to zvláštní, ale teď, když ho mám, si uvědomuju, že získat ho od něj jsem byl rozhodnutý od začátku. Už od prvního okamžiku, co jsem ho uviděl, když za mnou tehdy přišel do kanceláře.

Nechali jsme ho stát na schodech. Hleděl bezmocně za námi. Veda řídila. Její kabriolet byl pohyblivý a rychlý. Klečel jsem na sedadle zády ke směru jízdy a s pistolí v ruce pozoroval Tlust'ocha, než mi zmizel ve tmě.

Měl jsem nepříjemnej pocit, že se ještě někdy potkáme.

VI.

Santě Medině se turisti a milionáři vyhýbají jako morové ráně. Jestli znáte San Luis Beach, může vám tohle městečko taky tak připadat.

Jediné místo, které v téhle díře s dřevěnými domy a vybledlými roletami za něco stojí, je kasino Micka Casyho.

Snad všichni lumpové, lháři a podvodníci z každého koutu Spojených států se dříve nebo později sejdou právě tady.

Herna je známá po celém pobřeží Tichého oceánu. Říká se tu, že nebýt Micka Casyho, Santa Medina by už dávno sama sebe strávila v nicotě a nudě. Jiní zas myslí, že čím dřív Casy ze Santa Mediny vypadne, tím víc tomuhle místu prospěje.

V každém případě v tomhle městě všechny cesty vedou sem, do kasina, tady všechno končí i začíná. Velký zářící neon si vás přitáhne už dávno před tím, než si uvědomíte, že kdesi v temnotách je utopené celé město.

Kasino je taky jediný cihlový barák široko daleko a vybetonovaná příjezdová cesta vás dovede přímo až ke vchodu.

Casyho znám už dlouho. Potkal jsem ho před lety, kdy ještě nebyl v balíku. V té době si vydělával hrou kulečnicku. V zemi byste nenašli chlápka, který by s tágem uměl to, co on. Bohužel měl tak dobrou pověst, že se těžko sháněl nějaký hlupák, který by byl ochotný si to s ním o pětku rozdat. V té době byl pořád švorcovej. Zrovna, když jsem ho potkal, se na nábreží v San Franciscu zapletl do nějakého střelení. Byla to politická vražda a poldové tehdy hledali někoho, na koho by to mohli shodit. Vybrali si Casyho a bylo by jim to vyšlo, kdybych se u soudu neobjevil já jako neohlášený svědek. Dokázal jsem, že Casy ho zastřelit nemohl, protože, jak jsem přísahal, byl v tu dobu se mnou. Nebyla to sice pravda, ale mně připadalo nespravedlivé, že si poldové budou vybírat chlápka jenom proto, že je švorcovej a nemůže se bránit, aby zachránili kůži nějakému umaštěnému politikovi, který to neměl v hlavě zrovna úplně v pořádku, protože pořádně přebíral.

Moje svědectví mělo rozhodující vliv a žaloba byla stažená. Museli jsme s Casym město rychle opustit, protože kdyby nás poldové chytli, určitě by nás s chutí převálcovali. My jsme ale byli rychlejší.

Casy bral celý ten případ hrozně vážně. Byl přesvědčený, že jsem mu zachránil život. Slíbil, že mi to nikdy nezapomene. A taky že to dodržel. Kdykoliv jsem ho pak vyhledal, dělal mi první poslední a dovedlo ho rozčilit, když jsem si třeba jen chtěl vyrovnat svoje dluhy v sázení. Až mě to uvádělo do rozpaků a přestal jsem ho navštěvovat. Už jsem ho neviděl dobře tak půl roku.

Než zjistím o té pudřence něco víc, a hlavně proč ji Gorman tak zoufale chtěl, schovám se u Casyho. Tam budu v bezpečí i s Vedou. Kdyby na nás chtěl Gorman zkoušet nějaký triky, zjistí, že má co dělat nejen se mnou, ale i s Casym a celým městem, které stojí za ním.

Sjížděli jsme dolů po horské cestě do Santa Mediny a já jsem Vedě vysvětloval, kdo Casy je.

"To je strašně zajímavý," ozvala se ze tmy. Viděl jsem jen obrys její hlavy a rudou jiskru cigarety, kterou měla v ústech.

"Teď ale nemám chuť se bavit. Chci přemejšlet. Nebude ti vadit, když budu chvíli přemejšlet? Mluvit můžu pozdějc."

Nic dalšího jsem z ní nevytáhl, dokud nezabrzdila před Casyho kasinem.

"Tak tohle je ono?" zeptala se.

Pomohl jsem jí z auta a ukazoval na neónový nápis. Měřil nejméně dvakrát tři metry a i z místa, kde jsme stáli, bylo cítit, jak z neonů sálá teplo.

"To mluví samo za sebe," poznamenala. "Tak jdeme dovnitř, jsem na Casyho zvědavá."

Strážce u vchodu na mě rychle vrhl zkoumavý pohled a pak se dotkl čepice. Byl placený za to, aby věděl, koho může pustit bez prohledání, a koho ne. Určitě tu jenom nepózoval a určitě ne zadarmo.

"Je tu šéf?" zeptal jsem se ho.

"V kanceláři."

"Díky."

Vzal jsem Vedu podpaží a procházeli jsme halou, celou vyloženou damaškem, kolem jednoho z pěti barů a dál chodbou, která vedla ke Casyho kanceláři. Někde poblíž hlasitě vyhrávala kapela. Ve vzduchu byl cítit cigaretový kouř a whisky. Nebyla to luxusní herna, ale na svý si tu mohl přijít každý. Našli jste tu vše, od poddajné blondýnky po hrací žeton. Casy tady podporoval všechny neřesti. Jediný důvod, proč tohle místo poldové už dávno nezavřeli, byla klika, že pro herna měl slabost samotný šéf policie a Casy o jeho spokojenost víc než svědomitě pečoval.

Nějaký chlápek s profilem jako Byron, nastrojený do fešáckého bílého flanelového obleku s karafiátem v knoflíkové dírci se vyloupil z šera místnosti a drobnými krůčky si to mířil k nám. Podíval se na Vedu očima jako Disneyho Bimbo, zamrkal na ni dlouhými řasami a pokračoval dál.

Jeho výraz mě rozesmál. Vedl jsem Vedu přes bar, který byl rezervovaný pro Casyho přátele. Místnost byla plná mužů a kouře z cigaret.

Joe, Casyho osobní strážce, menší podsaditý chlapík s křivou pusou a očima jakou kousky ledu, se zvedl od baru a zachmuřeně přicházel k nám. Když mě poznal, zazubil se a lehce mě plácl do hrudníku. Pak si všiml Vedy a sešpulil svoje tlusté rty.

"Ahoj, kamaráde," oslovil mě. "Kde ses tu vzal? Neviděl jsem tě už pár měsíců."

"Je tu někde Casy?"

Pohnul hlavou směrem ke dveřím na druhém konci místnosti.

"Jen běž dál. Pokud vím, nedělá nic důležitýho."

Všichni muži v místnosti se přestali bavit a zírali na Vedu. Nemoh jsem jim to vyčítat. Myslím, že kdyby se procházela po hřbitově, začali by i mrtví vylézat z hrobů. Nahrbil jsem ramena a zatvářil se jako tvrdý chlap, abych jim dal najevo,

že jim nedoporučuju mít nějaké hloupé nápady. Procházela kolem těch chlapů, jako by byly tyčky v plotě.
"Támhle ty dveře," řekl jsem jí. Přistoupila ke dveřím a bez okolků vešla dovnitř.
Casy seděl za stolem, po ruce láhev skotské a mezi drobnými bílými zuby doutník. Byl jen v košili, kravatu měl povolenou a límeček rozepnutý. Jeho husté černé vlasy vypadaly, jako kdyby si je zrovna pročísl rukama.
"Floyde!" Vyskočil ze židle. "To jsou k nám hosti! Kde se tu bereš, přelude?"
Potřásl si rukou a pokoušeli se přitom rozdrtit jeden druhému kosti. Casyho stisk rozhodně stál zato.
"Rád bych ti představil slečnu Ruxovou," oznámil jsem mu a zazubil se na něho. "Vedo, to je Mick Casy, ten chlápek, o kterým jsem ti vyprávěl."
"Rád vás poznávám," řekl Casy a bylo vidět, že je trochu nesvůj. "Posaďte se. Dáte si něco k pití?"
Veda se posadila. Vypadalo to, že vyvedla Casyho z míry. Zapnul si límeček a začal si utahovat kravatu.
"Budete mě muset omluvit. Nečekal jsem hosty."
"Prosím tě, Micku, neblázni," klidnil jsem ho. "Kvůli Vede nemusíš dělat žádný extráty. Počkej, až ji poznáš víc."
Casy se přinutil k úsměvu. Bylo jasné, že Veda ho vzala.
"Vážně? Řeknu ti, že máš na dobrý holky čuch, Floyde. Opravdu. Tak co, napijem se?"
Začal chystat skleničky a Veda ho přitom pozorovala. Casy byl menší, hrudník měl jako sud, blížil se k padesátce a vypadal na to, čím byl: majitelem úspěšného kasina.
"Kde ses celou dobu toulal, Floyde?" zeptal se a nejistě na mě pohlédl. "Neviděl jsem tě tu už hezkejch pár měsíců. Co máš za lubem?"
"Mám takový menší trable," řekl jsem, zvedl sklenici a hodil obsah do sebe. "Dělej mi starosti dva chlápci, Micku. Potřebuju se na čas zdeknout."
"Poldové?" Casy znovu pohlédl na Vedu, jako by pořád nevěděl, kam ji zařadit.
Zavrtěl jsem hlavou.
"Zatím ještě ne, to může přijít pozdějc."
"Tak dva chlápci, říkáš. Chceš, abych se o ně postaral? Vůbec tě nechápu, Floyde. Proč by ses zašival? Joe se postará o každého, kdo by tě obtěžoval, to přece víš."
"To jo, ale tohle je spíš rodinná záležitost. Až přijde čas, postarám se o ně sám. Můžeš to pro nás udělat?"
Casy si rukama hrábl do vlasů a zachmuřil se.
"To víš, že můžu. Jestli chcete, pojďte se mnou do hotelu. Poskytnu vám ochranu, pití, příjemný posteť. Určitě budete spokojení. Bereš to?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Myslel jsem, že bysme byli radši sami."
Znovu pohlédl na Vedu. Tentokrát se usmál.
"No jasně, taky mě to mohlo napadnout. Nahoře je ten šmajchlíkabinet. Teď tam zrovna někdo je, ale můžou vypadnout. To by ti vyhovovalo?"
Ten byteček nahoře jsem znal. Doufal jsem, že nám ho nabídne.
"Prima," souhlasil jsem.
Zdalo se, že ho těší, když může ukázat, co všechno je pro mě ochotný udělat. Zavolal na Joa.
"Velký zvíře," řekl jsem Vede. "Pozoruj jeho kouř."
Veda neřikala nic. Vrátila se ke své pozici sochy. Seděla nehybně a očima vše pozorně sledovala.
Vešel Joe.
"Zaříd', ať ti dva teplouši vylezou," přikázal mu Casy. "Ať to tam nahoře někdo uklidí a ať to netrvá věčnost. Bude se tam stěhovat tady Floyd."
Joe se tvářil překvapeně, ale na nic se neptal.
"Jasný, šéfe," řekl a odešel.
"Můžu pro tebe udělat ještě něco?" nabízel se Casy. "Řekni, co chceš."
Vytáhl jsem Gormanův diamant a hodil ho na stůl.
"Rád bych měl v záloze nějaký prachy, Micku."
Zvedl diamant a zachmuřeně si ho prohlížel proti světlu.
"Pěkný kámen."
"Jo, ale je kradenej."
Vrhl na mě rychlý pohled, ještě víc se zachmuřil.
"Přímo jsem ho nečmáznul, Micku. Jen jsem o něj obral toho chlápka, co mi dělá problémy. Ten k policajtům nepůjde." Casyho tvář se opět vyjasnila.
"Dobrá. Kolik za něj chceš?"
"Má cenu takový čtyři pět táců. Budou mi stačit tři."
"V hotovosti?"
"Jo."
Přistoupil k otevřenému sejfů, vytáhl balík bankovek a hodil ten tlustý paklík přede mě na stůl.
"To máš zatím jeden klacek. Doufám, že ti to bude pro začátek stačit. Zbytek dostaneš, kdykoliv budeš chtít."
Zastrčil jsem si bankovky do zadní kapsy u kalhot.
"Jsem kámoš, Micku."
"To víš, že jsem kámoš." Podíval se na Vedu. "Jednou mi zachránil život. Je to dobrý chlap. Věřte mi. A kdyby vám někdy někdo říkal něco jinýho, nevěřte mu."
"Nebudu," řekla poslušně.

Casy nám znovu nalil.

"Pokud jde o ty maniky," začal znovu, "vážně nechceš, abych se o ně postaral?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Zatím ne. Ale člověk nikdy neví. Jeden z nich je pořádný rabiják."

"Takový mám nejradši," řekl Casy prostě a věděl jsem, že to tak myslí.

Do dveří nakoukl Joe.

"Nahoře je všechno jako ze škatulky. Vzal jsem vám tam vaše tašky, slečno." Mlsně se zadíval na Vedu.

Poděkovala mu. Přestože byla navenek klidná, cítil jsem, že je z tak velké pozornosti trochu nesvá.

"Tak pojďme," řekl Casy a soukal se ze židle. "Půjdem nahoru."

Položil jsem mu ruku na rameno a přinutil ho znovu se posadit.

"Uvidíme se zejtra, Micku. Pak si promluvíme. Teď mě čeká práce tady s tou brunetkou."

Joe si významně odkašlal. Casy se tvářil zmateně.

"Neodhad jsem situaci," řekl omluvně. "No jistě, jen běžte."

"To jsem chtěl slyšet," souhlasil jsem a vzal Vedu podpaží. "Půjdem."

U dveří jsem se zastavil a ohlédl se.

Casy dosud stál na místě a s pootevřenou pusou zíral před sebe. Joe si líbal tlusté prsty a polibky posílal do vzduchu.

"A díky, Micku," řekl jsem, otevřel dveře a kráčel za Vedou kolem baru.

Hlasy opět ztichly. Veda procházela barem až ke dveřím na druhém konci místnosti sledována rentgenem očí všech přítomných mužů. Jeden chlápek tiše zahvízdl.

Umlčel jsem ho pohledem.

Zavedl jsem ji na chodbu k výtahu. Vystoupili jsme spolu do nejvyššího patra.

Dveře do našeho doupátka nám otevřel černoch s širokým přátelským úsměvem. Ohlásil, že vše je připravené, ukázal mi, kde je whisky, zakoulel očima a odešel.

Bylo to poněkud křiklavě zařízené hnízdečko lásky, které si kdysi Casy vybudoval sám pro sebe. I když měl o ženách svoje představy, nikdy si nenašel žádnou, která by ho zajímala déle než dvě hodiny. Měl pořád moc práce s vymýšlením nových a nových způsobů, jak vydělat prachy, než aby měl kdy to s ženami myslet vážně. Když pak koupil místní hotel, zabral si pro sebe to největší apartmá a tam bydlel, obklopený těžkými pijáky, co nechodí daleko pro drsná slova a kteří sdílejí jeho vášeň pro peníze. Tohle hnízdečko se pro něj stalo zbytečnou přítěží, ale často se hodilo jeho přátelům. Jen málokdy zůstávalo prázdné.

Sestávalo z prostorného obývacího pokoje, ložnice, koupelny, kuchyně a střešní zahrady. Bylo zařízeno jednou špičkově elegantní firmou z Los Angeles a taky podle toho vypadalo.

Veda se rozhlížela po pokoji, ruce zastrčené v kapsách, hlavu na stranu.

"Líbí se ti tady?" zeptal jsem se.

Pomaloučku se otočila na podpadcích čelem ke mně.

"Cos udělal s tou pudřenkou?" řekla místo odpovědi.

"Posad se," přistoupil jsem k baru, "než budem mluvit o pudřence, rád bych se dozvěděl něco o tobě. Jakou roli v tom hraješ ty?"

Posadila se, zkrřížila nohy a zamračeně si prohlížela štíhlé ruce.

"Chci vědět, co se stalo s tou pudřenkou," opakovala. "Cos s ní udělal?"

"Hezky jednu věc po druhý." Namíchal jsem dva koktejly a přistoupil k ní. "Kdo vůbec jsi? Jak ses do toho vlastně zapletla?"

Napila se, chvíli přemýšlela a pak prostě řekla: "Nemohla jsem si pomoci. Chtěla jsem peníze."

Posadil jsem se naproti ní, upil půl sklenice, postavil si ji k nohám a sáhl po krabičce cigaret, které ležely na malém stolku vedle mě. Jednu jsem jí hodil, zapálil si a předal jí zápalky.

"Jaks natrefila na Gormana?"

"Je to můj agent."

Pozorně jsem si ji prohlížel.

"Řek mi, že jseš striptérka. Je to pravda?"

"Je."

"Hele, nechťej, abych to z tebe tahal jak z chlupatý deky. Řekni mi pěkně jedno po druhým. Začni od začátku. Chci o tobě vědět všechno."

Usrkávala koktejl a studovala mě. Dívala se na člověka zpod ras. Nebylo jí přitom vidět do očí, ale bylo je cítit.

"Proč bych ti vůbec měla o sobě něco vykládat?"

"A proč ne?"

Odvrátila pohled a zabodla oči do protější stěny. Měla zamyšlený, vzdálený výraz. Začala vyprávět.

Její táta byl farmář, sdělila mi. Měl malou farmu v Oklahomě poblíž Waukomis. Žili tam s maminkou, čtyřmi bratry a pěti sestrami. Co si vzpomíná, byli na tom odjakživa bledě. Farma se rozpadala. Tatík dělal, co mohl, aby to místo udržel pohromadě, ale ubíjelo ho to. Ubíjelo to i její mámu. Stala se tvrdou a zahořklou. Děti napůl hladověly a žily divoce jako zvěř. Když bylo Vede šestnáct, našla svého tátu ležet u studny. Upracoval se k smrti. Padl vyčerpáním do kaluže vody deset centimetrů hluboké a utopil se. Neměl sílu už hlavu pozvednout.

Po té události se rodina rozpadla. Veda dostala práci v hostinci u silnice. Myla nádobí a podávala jídlo hladovým řidičům nákladáků, kteří sem přicházeli ve dne v noci.

Byla zbzláznělá do filmu a upínala se k tomu, že se dostane do Hollywoodu. Byla přesvědčená, že získá místo jako statistka a pak že si jí někdo významnější všimne a udělá z ní hvězdu. Jednou se svěřila se svým snem jednomu řidiči.

Ptala se, jaké má šance. Ujistil ji, že musí uspět. Děvče s takovou tvářičkou, říkal, a takovou postavou, je pro film přímo stvořené. A nabídl se, že jí na tu cestu do Hollywoodu přispěje.

Nejdřív mu nechtěla věřit, ale ujišťoval ji, že to myslí vážně. Samozřejmě, řekl jí, a hleděl na ni přitom chladnými žádostivými očima, bude jeho nabídka spojená s malým obřadem. Nemůže přece čekat, že jí dá peníze jen tak, ale jistě jí nebude vadit, když si na ně bude moct vydělat. V obličeji se mu objevil lačný výraz zvířete. Až jí prý přeběhl mráz po zádech.

"Tak co tomu říkáš, kočko," vyptával se. "Co tomu říkáš?"

Cítila v kostech, že když se dostane do Hollywoodu, stane se hvězdou. Bude konec mytí špinavého nádobí a čichání pachů z kuchyně. Už si nebude muset sama prát nebo chodit v zimě a ve tmě na záchod až ven. Nic takového už nebude muset dělat, jen se dostat do Hollywoodu. Nebude se muset snažit vyžít z pěti dolarů týdně. Jen když se dostane do Hollywoodu. Rozhodla se, že se s ním sejde ten večer ve staré stodole.

Samozřejmě, že ji vzal na hůl, žádné peníze jí nedal. Do Hollywoodu se ale dostala o rok později. Trvalo jí tři týdny, než se tam dostala. Celou cestu jela stopem a za svezení platila jako všechny ty stovky silničních flander, co cestují tímhle způsobem. Do Hollywoodu přijela už zbavená všech iluzí.

Získala místo v elegantní kavárně naproti jednomu z velkých filmových ateliérů. Po nějaké době, kdy si pohrávala s různými studiovými technikami, potkala jednoho z méně známých režisérů. Koncem týdne pořádal zrovna filmovou zkoušku. Byl natolik poctivý, že jí řekl, že i když má pěkné tělo, na filmu dobře nevypadá. Ukázal jí zkušební snímky a musela uznat, že má pravdu.

Před tím už jí prakticky slibil, že bude u filmu pracovat, a teď mu bylo trapné, že to takhle dopadlo. Chtěl pro ni něco udělat, a tak ji představil Gormanovi.

Řekl jí o něm, že zaměstnává skupinu striptérek, po kterých je velká poptávka na všech večírcích, kde muži mají svoji pánskou jízdu. Za práci by dostala padesát až sto dolarů za vystoupení a přitom bude stačit, jen když si sedne do vany plné šampaňského, do obří číše nebo bude tančit na stole. To už by musela mít velkou smůlu, kdyby neměla tak jedno dvě vystoupení za týden.

Gorman si ji zapsal do seznamu a asi tak rok pro něj pak pracovala. Brzy si na tu práci zvykla, získala popularitu a byla žádaná. Vydělávala peníze, utrácela peníze, a pořád byla švorcová. Pak k ní Gorman přišel s návrhem.

Po celou dobu, co mluvila, zírala do jednoho místa na zdi. Jako by mluvila sama pro sebe. Když došla až ke Gormanovu návrhu, vstala a zapálila si cigaretu. Potom pokračovala: "Řek mi, že mi zařídil vystoupení v San Luis Beach v domě Lindsaye Bretta. Nic zvláštního mi to nepřipadalo. Byla jsem zvyklá chodit k lidem domů. Pak mi řekl, že bych si mohla vydělat spoustu peněz, kdybych odhalila, jaká je kombinace sejfů v jeho domě, jestli je tam nějaký bezpečnostní systém, co dělají strážci a tak podobně. Nejdřív jsem myslela, že snad žertuje. Nikdy mě o nic takového nepožádal. Myslel to ale vážně. Řek, že jestli mu ty informace obstarám, dostanu tisíc dolarů. Řekla jsem, že si to rozmyslím."

Začala se procházet po pokoji, ruce měla v kapsách a cigaretu svírala pevně rty. Nevědomky se předváděla. Její ladné křivky mě doháněly k šílenství.

"Nakonec jsem řekla, že to udělám," pohlédla na mě a pokračovala. "Bylo to snadné. Brett otevřel sejf, aby svým přátelům ukázal diamant, který si nedávno koupil. Kombinaci na otevření sejfů měl napsanou na kartičce, kterou výtah z náprsní tašky. Nebyl žádný problém si tašku od něho půjčit a kombinaci si opsat, ani si toho nevším. Jak večer postupoval, byl stále opilejší. Všichni byli nadrátovaní, byl to náramněj večírek. Vyptávala jsem se ho na bezpečnostní systém. Předváděl mi, jak to funguje. Byl na něj pyšnej a moc ho bavilo zapínat zvonění. Smál se, když přibíhali vylekaní strážci. Všichni byli opilí jak Dánové. Zatímco já jsem ani chvilku nezahálela. Podařilo se mi vzít i voskový otisk klíče od zadních dveří."

"Takžes nechodila ve spaní?"

Zasmála se. Suchým smíchem bez humoru.

"To je jedna z mála věcí, který nedělám."

"A co se stalo potom?"

"Řekla jsem Gormanovi, že znám kombinaci sejfů, že vím, jak funguje bezpečnostní systém a že jsem vzala otisk toho klíče. Tvářil se potěšeně, dokud jsem se nezačala vyptávat, k čemu to všechno bude dobrý." Vzpomínka na tu scénu přelétla přes její tvář jako stín. Sešpulila rty a pokračovala: "Vůbec už ho nepotěšilo, když jsem mu řekla, že chci jet v tom podvodu s nima, nebo mu ty informace nedám."

Zpozorněl jsem.

"Vážně?"

"Vážně." Odklepala popel na koberec. "Přesvědčit ho nebylo samozřejmě tak snadné, ale nakonec se mi to podařilo."

"A co ti řekl?"

Opřela se loktem o poličku a vystrčila na mě hrudník.

"Řek mi, proč tu pudřenku chce a co s ní pak udělá. Řek mi, jakou má cenu a jak prachy za ni získá. Přislíbil mi za moji informaci třetinovej podíl ze sumy, ať je jakákoli."

"Proč vůbec tu pudřenku tak potřeboval?" vylítlo ze mě bezděčně. Zřejmě asi příliš bezděčně.

"Cos s ní udělal?" zeptala se taky bezděčně.

Přerušil jsem její vyprávění.

"Jo, to už jsi říkala. Nemusíš si o pudřenku dělat starosti. Je o ni dobře postaráno. Dokončí svoje vyprávění. Proč ji tak chtěl?"

"Proč myslíš, že jsem zradila Gormana?" opáčila mi otázkou a soustředěně mě pozorovala svými chladnými očima.

"Nechtěl, aby mě mučili," odpověděl jsem. "Vzpomínáš si?"

Rozesmála se. Cítil jsem to jako výsměch.

"Hádej ještě jednou."

"Myslela sis, že Gorman tě připraví o tvůj podíl. Vědělas, že Parker to nemá v hlavě v pořádku a nemohlas vyloučit, že až budou mít tu pudřenku u sebe, zakroutěj tvým pěkným krčkem a strčej ti hlavu do jezírka."

Její lazuritové oči dostaly zamyšlený výraz.

"Pokračuj," vyzvala mě.

"Taky tě napadlo, že polovina by byla lepší než třetina a když jsem se objevil já, řekla sis, že se mnou by ses mohla dát dohromady. A když jsem se vrátil s tou historkou, že pudřenka je na popel, byla sis jistá, že já jsem jedině ten správný chlap pro tebe."

Vystrčila na mě hrudník.

"Mám informace na prodej. Budou tě stát polovinu podílu, kterej na Brettovi vyzískáš, jestli si je ale chceš koupit."

Vstal jsem a zív.

"No tak, dítě moje, jde se na kutě. Dnes už jsme toho namluvili dost. Ukážu ti, kam složíme svoje utahaný kosti."

V jejích očích se objevilo znepokojení a pochybnosti.

"Tak ty o moje informace nestojíš?" zeptala se zostra.

"Budu o tom přemýšlet," říkal jsem, vzal ji za ruku a vedl ji do ložnice. "Možná, že to zvládnu i bez tebe."

"To teda nezvládneš," namítla a odtáhla se. "Na to vůbec nespolehej. Ta pudřenka nemá význam pro někoho, kdo neví to, co vím já."

"To si myslíš ty," řekl jsem a posadil se na postel. "To mě ale neznáš, jak jsem hloubavej. Kdysi jsem byl čmuchalem. Je to moje práce přicházet věcem na kloub. Zírala bys, na co všechno jsem už přišel."

Otočila se ke mně. Byla rozzlobená. Na tvářích jí naskočily dvě červené skvrny. Už nebyla klidná a ostražitá. Byla vyplašená.

"Chci půlku podílu -" začala, ale stáhl jsem ji na postel.

"Neječ na mě, zlato," klidnil jsem ji. "Dnes večer už nestojím o žádný vyjednávání. Chci se konečně trochu pobavit."

"Se mnou se teda nepobavíš!" procedila mezi zuby a snažila se vyprostit z mého sevření.

Nebyla však jediná, kdo má ocelová zápěstí. "Pusť mě!" začala zuřit. "Budu křičet!"

"Jen si posluž," řekl jsem a uchopil ji za paže. "Pár výkřiků se v tomhle doupěti ztratí. Tady pořád někdo křičí. To už patří k místnímu koloritu. Jen si zakřič dle libosti."

"Pusť mě, ty- "

Uvolnila si ruku a uštědřila mi ránu do zubů, až mi poskočila hlava. Kopla mě do holeně a zaťatou pěstí mě udeřila do bolavého krku.

Ztratil jsem chuť na něžnosti. Za uplynulých čtyřadvacet hodin jsem už utržil ran až dost.

Mají mě za drsného chlapa, ale až doposud mě všichni používali spíš jako rohožku na boty. Bylo načase, abych také ukázal dráčky.

"Teď bude po mém," řekl jsem a lehl na ni. "Hlupáka jsem dělal už dost dlouho. Teď jseš na řadě ty, modroočko, abych tě trochu zvalchoval a doufám, že se ti to bude líbit."

"Ty zvíře!" Prudce oddechovala a zuřivě do mě kopala.

Pevně jsem ji sevřel. Snažila se mě kousnout, ale už ne tak rozhodně. Po chvíli mě objala kolem krku a držela se tak pevně, jako kdyby měla strach, že mě ztratí. Přiložila rty na mě. Oči jí zářily jako dvě modré hvězdy.

Vždyť to říkám, ženy jsou zvláštní stvoření.

VII.

Vzbudilo mě zvonění telefonu. Vedle mě se to v peřinách také začalo hýbat.

"Snad nehoří," řekl jsem Vedě. "To je jen telefon. Lekla ses?"

"Jak vidím, lekavej jseš spíš ty," odpověděla a protože byl telefon na jejím nočním stolku, chtěla ho zvednout.

Rukou jsem jí přimáčkl zpátky do polštáře.

"Počkej, vezmu to radši sám. Můžeš ještě spát."

Musel jsem ji doslova zalehnout, abych dosáhl na sluchátko.

"Chováš se jak křupan," sotva popadala dech. "A mě jako křapici to uráží."

S úsměvem jsem pohlédl do jejích modrých očí a zvedl sluchátko.

"Nejlíp zvládám mrzáky a starý dámy," ujistil jsem ji. Do telefonu jsem řekl haló.

Do ucha mi vyštěkl Casyho hlas.

"Pojď dolů, Floyd. Začíná se to vařit, až nadskakuje poklička. Pokusím se ji udržet na hrnci, dokud nepřijdeš."

"Co se vaří?" nechápal jsem. "Nekřič na mě, Micku, mám nervy nadranc." Taky že to byla pravda. Nejradši bych zalezl zpátky pod peřinu.

Casy na mě hulákal ze sluchátka.

"Na svoje nervy se vykašli. Pojď hezky dolů a připrav se na nejhorší. Za pět minut ať jseš tady," zavěsil.

Jemně jsem položil sluchátko, rukou si pročísl vlasy a upřel zrak na bledý obličejík vedle mě, dosud zabořený do polštáře. Lehký holky mívají tváře většinou povadlý, ale Vediny vypadaly i po ránu k nakousnutí.

"Jak jsme se vyspali," řekl jsem jí. "Vzpomínáš si ještě na mě?"

"I kdybych zapomněla, modřiny mi tě připomenou," odpověděla jedovatě. "Slez ze mě, ty kance. Vymáčkneš ze mě zbytek života."

"To by nebyla špatná smrt," řekl jsem, zvedl se z postele, protáhl se a za mohutného zívání sáhl po láhvi. "Chceš si cvaknout?"

"Ne, díky." Opřela se o lokty. "Kdo to byl?" zeptala se.

"Casy. Musím dolů. Nechám ti sem poslat nějaký kafe."

"Co chtěl?" nenechala se odbýt.

"Nic neřikal. Třeba je mu smutno." V hromadě oblečení na stole jsem našel hodinky. Bylo skoro půl dvanácté. "Hej," zvolal jsem, "prospali jsme celý dopoledne!"

"Od toho taky dopoledne je, nebo ne?" řekla a znovu se zachrula do peřin.

Ještě jednou jsem si přihnul z láhve a šel se vysprchovat. O deset minut později už jsem vcházel do Casyho kanceláře. Dal jsem se jakž takž dohromady, ale nervy mi pořád hrály a krk jsem vůbec necejtil. Nebo spíš cejtíl až moc. Jako kdyby mi ho natloukli paličkou na maso.

Casy stál u okna, v puse měl doutník, ruce založené za zády. V očích měl slavnostní výraz, ale koutky úst měl skleslé.

Na krajíčku té nejnepohodlnější židle v místnosti seděl menší zdvořile vyhlížející muž. Usmíval se na černý klobouk, který měl položený na kolenou. Všechno na něm působilo velmi úpravně: jeho vlasy, jeho oblečení, to, jak byl oholený, jak měl vyčištěné boty. Nejúpravněji ovšem působil jeho úsměv.

Když jsem vstoupil, Casy zachrochtal.

"Dal sis na čas. Tohle je O'Readen, šéf policie."

V prvním momentě jsem se chtěl reflexivně sehnout, pak ale ten člověk s podlézavě zdvořilou tváří vyskočil a nabízel mi ruku.

"Moc rád vás poznávám, pane Jacksone," řekl. I to, jak mi potřásl rukou působilo velmi zdvořile. "Moc mě těší, že vás poznávám," dodal ještě.

Jsem zvyklý na úplně jiné přijetí od šéfů policie. Úplně mě to zaskočilo.

"Jsem rád, že jste mě poznal," dovršil jsem to a uvolnil ruku z jeho zdvořilého sevření. Pro jistotu jsem si ji zasunul do kapsy.

Casy usedl za psací stůl.

"Posaď se někde, Floyd," řekl a poškrábal se na tlustém nose. Na O'Readenu upřel zachmuřený pohled. "Tak mu to řekni," vyštěkl na něj.

O'Readen se usmíval, ale jeho úsměv nepatřil nikomu z nás.

"Včera večer se stala taková menší nepříjemnost na Oceán Rise," řekl. Vypadalo to, jako že tu novinu sděluje svému klobouku, ale mně neuniklo ani slovo. "Dnes ráno mi volali z kriminálky ze San Luis Beach a požádali mě o spolupráci. Došlo k pokusu otevřít sejf Lindsaye Bretta a byli přítomni zabiti dva strážci."

"O co jde?" obrátil jsem se na Casyho. "To má být nápis na jejich věnce nebo co?"

"O'Readen je můj dobrý přítel," Casy hleděl na O'Readenu, jako kdyby ho chtěl sníst. "Léčí mě z mejch neduhů. To je součást jeho práce."

O'Readen se nepřestával usmívat, ale koutky úst měl teď trochu roztřepené.

"Dělám, co je v mejch silách," vysvětlil svému klobouku. Potom, pro případ, že by se nevyjádřil dost jasně, dodal:

"Dělám jen to málo, co můžu dělat."

Vybral jsem si křeslo, uvelebil se v něm a zapálil si cigaretu. Takovýho policejního komisaře si nechám líbit. "A to, co dělá pro mě," pokračoval Casy zachmuřeně, "udělá i pro tebe. Že je to tak, O'Readane?"

Jeho úsměv na okamžik zakolísal, ale opět se mu vrátil do tváře.

"Proto jsem tady, pane Jacksone," řekl O'Readen. "Víte, totiž Redfern - znáte poručíka Redferna?"

Řekl jsem, že ho znám.

"Tak, tak." O'Readen potřásl hlavou. "Redfern byl za mnou. Myslí, že máte s tou krádeží v Brettově domě něco společného."

Doslova jsem vyskočil ze židle. Věděl jsem, že to Redfernovi myslí, ale netušil jsem, že mu to pálí tak rychle. Napadlo mě, že mě Gorman udal.

"Jak přišel zrovna na mě?" zeptal jsem se, když ticho již bylo nesnesitelné.

"Strážci v Brettově domě píší denní záznamy," vysvětloval O'Readen omluvně. "Vypadá to, že jste ještě s jedním mužem včera ráno k tomu domu zajeli. Zaznamenali si vás jako podezřelá individua. Je tam uvedený váš detailní popis. Redfern tvrdí, že vás poznal podle kravaty. Říká, že jedinej člověk, kterej nosí kravatu s koňskejma hlavama, můžete být vy."

"Určitě nejsem jedinej," poznamenal jsem.

"To je možný, ale tvrdí, že i zbytek popisu by byl pro porotu dostačující. Ti strážci maj policejní trénink. Hned tak něco jim neujde."

Pohlédl jsem na Casyho.

"Byls tam včera ráno?" zeptal se mě.

"Samozřejmě."

O'Readenův úsměv pohasl.

"Brett má velký konexe," řekl celý nesvůj. "Vrátil se dneska ráno a baží po krvi."

"Do prčic s Brettem!" vyštěkl Casy. "Teď mě dobře poslouchej," obrátil se na O'Readenu, "Jackson byl včera večer tady. Přijel asi tak v půl osmý a až do dvou do rána hrál s tebou poker. Hrál se mnou, s Joem a s tebou, O'Readane."

Úsměv mu téměř vymizel z tváře. Nemohl to strávit.

"Myslím, že se mnou nehrál," namítl opatrně, jako kdyby našlapoval. "Já poker ani moc hrát neumím."

"To je fakt! Ty jseš mizernej hráč. Taky že nad tebou vyhrál padesát dolarů."

Rozsypal jsem popel po celém koberci. Nebyl to špatnej pocit, vědět, že jsem hrál poker s šéfem policie, byl to náhodou moc pěkněj pocit, cítil jsem se v bezpečí.

"Tady jde o vraždu," poznamenal O'Readen hořce. "Redfern by mě moh za to oddělat. Víš, že kdyby to šlo, s radostí bych ti pomoh, ale byl bych moc nerad, kdyby se Redfern dozvěděl, že tady hrávám poker."

Casy přezvykoval doutník. Ve tváři měl vztek a pohrdání.

"Ty, já, Joe a Jackson jsme tu včera večer od půl osmý do rána do dvou hráli poker!" opakoval zvýšeným hlasem. "Za co, myslíš, že tě platím? Mně může být ukradený, jestli tě Redfern odkrouhne. Pro mě za mě tě může třeba i vodkráglivat. Tady jde o strašně důležitou věc a ty jseš v tom namočený taky. Teď koukej padat a ukaž, že si ty peníze, co ti cpu na tvý konto, zasloužíš."

O'Readen se zvedl a znovu se usmál do klobouku. Obličej měl bledý jak smrt, vypadal, jako by přestál dlouhou těžkou nemoc.

"Jestli je to tak," řekl. "uvidím, co v tom budu moct udělat."

"To by bylo málo!" zaječel na něj Casy. Jeho hlas zněl, jako když se cirkulárka zakousne do suku.

O'Readen se otočil. Upřeně jsme ho pozorovali, jak bez ohlednutí toporným krokem míří ke dveřím. Když za ním dveře zaklaply, Casy si zuřivě odplivl do mosazného plivátka, které stálo u stolu.

"Platím tomu trouboví kilo tejdne, aby mi kryl záda, a kdykoliv od něj něco chci, tak se začne kroutit."

"Čistá práce, Micku," řekl jsem obdivně. "To jsem netušil, že celý město ti leží u nohou. Vytáhnuls mě z většího srabu, než tehdy já tebe. Teď jsme si kvit."

"Houby kvit," zabručel, ale obličej se mu rozzářil. "Neblbni, brácho, když tys mě tahal z průseru, nevěděls o mně zblá nic. To by neudělal každý. A proto ti to nemůžu zapomenout."

Típl jsem cigaretu a zapálil si další.

"Jestli máš chuť vylejt mi svý srdce, tady jsem," pokračoval Casy. "Teď je vhodná příležitost, aby ses mi svěřil, co se vlastně stalo."

Neváhal jsem ani chvíli. Casymu jsem věřil a mohl by mi pomoci.

"Včera večer jsem tam byl," začal jsem. "Je to zatraceně zamotaná historka. Musíš si to poslechnout celý."

Vyprávěl jsem mu ten případ od chvíle, co za mnou přišel Gorman se svým návrhem, až do včerejší noci, kdy jsme s Vedou přijeli do Santa Mediny.

Seděl, pokuřoval, a jak se příběh před jeho očima odvíjel, jeho tvář se zachmuřovala. I mně to teď připadalo celý jak vymyšlený. Neskutečný jako O'Readanův úsměv.

"To je všechno," skončil jsem. "Vyber si z toho, co chceš, ale já v tom cejtím prachy, velkej balík prachů. A nechci si je nechat ujít."

"Zní to slibně," souhlasil. "Možná, že je to bláhový. Ale jestli chceš jít do toho, dej si pořádnýho bacha. Brett je velká šance. Ale musíš vědět, jak na něj. Když s tím budeš souhlasit, já se postarám o Gormana a Parkera."

"Ne. Ty děláš přesně to, co tedka potřebuju. Dokud nebudu mít tu pudřenku, nebo co to je, nemůžu se hnout z místa. Ta křeholinka nahoře tvrdí, že ví, k čemu je ta věčička dobrá." Zamyšleně jsem potřásl hlavou. "Nevím, co si o ní myslet, Micku. Je tak záhadná."

"Tak ji vidíš ty. Tys vždycky na takový letěl. Můžu ti být nějak prospěšnej?"

Zazubil jsem se.

"Zajedu teď do San Luis Beach. Za prvý potřebuju nějaký oblečení. Chci se taky setkat s Redfermem. Myslíš, že O'Readen udělá, cos řekl?"

"Samo. Slyšels, jak jsem ho zmáčknu. Na tvoje alibi nebude Redfern mít."

"To je skvělý. Podívám se za ním, vyžehlím si to u něj a trochu se porozhlídnu kolem. Můžu si půjčit auto?"

Casy přikývl.

"Pak je tu ta křehotinka nahoře. Bude lepší, když zůstane tady, dokud se nevrátím. Nechci, aby na mě ušila nějakou boudu. Máš někoho, kdo se o ni může postarat?"

"Joe na ni dohlídne. Neublíží jí, neboj." Casy zvýšil hlas a zahulákal na Joea.

"Chci, aby zůstala tam, kde je. Pro jistotu ji zamknu, ale je mi jasný, že kdyby si vzala do tý svý hlavinky, že se vypraví hledat pudřenku, nějaký zámek ji nezarazí. Takže, jestli Joe na ni dohlídne..."

Joe zrovna vstoupil do dveří.

"Slečna Ruxová zůstane nahoře, dokud ti Jackson neřekne něco jinýho," oznámil mu Casy. "Ty se o to postaráš."

Joe neochotně zamručel. Přes obličej mu přelétl stín, ale hned se ovládl. Měl dobrý trénink.

"Souhlas," řekl poslušně.

"Hlídej ji pořádně, brácho," upozornil jsem ho. "Je lživá jak liška. Ta když začne praskat podvazkama, dovede oddělat každýho."

"Jestli na mě vytáhne podvazky, najdu si pro sebeobranu něco lepšího," odpověděl Joe s chladným úšklebkem.

"Promluvím si s ní a půjdu," řekl jsem Casymu. "Bude připravený to auto?"

"Jasně. Během pěti minut ho máš přímo před vchodem."

Když jsem přišel nahoru, zastihl jsem Vedu v blankytně modrém pyžamu a v červených střevíčkách bez paty, jak z půdního okna vyhlíží přes dřevěné střechy ven. Otočila se na podpatcích a vystrčila na mě hrudník.

"Káva už se nese," řekl jsem. "Budu muset na chvíli vypadnout. Ty zůstaneš tady, dokud se nevrátím."

"Třeba jo." Přes rameno vyhlédla znovu ven a upřela zrak do dálky, tam, kde se rýsoval vrcholek Oceán Rise. "Ještě si to rozmyslím."

"Zůstaneš tady. Jestli nechceš skákat z okna."

Rychle se obrátila ke mně.

"Co tím chceš říct?"

Vtom vstoupil do místnosti přátelsky se usmávající černoch. Přinášel podnos, na kterém byla káva a horké rohlíky.

Jemně se uklonil, řekl, že je hezké ráno, a odšoural se zase ven.

Nalil jsem kávu, přidal smetanu a cukr a jeden šálek jí podal.

"Nepřeju si, aby ses tu jen tak potulovala," vysvětloval jsem. "Neber to ve zlým. Zamknu tě tady, kdyby tě zase přepadla ta tvoje náměsíčnost."

"Nic takovýho neuděláš!" vyjela na mě. Modré oči jí vzplály hněvem. "Nemusí bejt pořád po tvým."

"Jinak to nejde. Těžko s tím něco naděláš. Kdybys odešla odtud a náhodou vrazila do Parkera, co myslíš, že by s tebou udělal? Mysli trochu. Zůstaneš tady, dokud nezjistím, co se děje."

Zamračila se a přikře se zeptala: "Kde je ta pudřenka?"

"O tom si promluvíme jindy," odbyl jsem ji a dopil kávu. "Teď mám jiný starosti."

Zamyšleně si mě prohlížela.

"Nebejt mě, už bys dávno čuchal k fialkám," připomněla mi. "Trochu vděčnosti by neškodilo."

"Na vděčnost je času dost." Nasadil jsem si klobouk. "Než se naděješ, budem zase spolu. Zatím si dej voraz. Když budeš něco potřebovat, máš tu telefon. Joe se o tebe postará. A nic na něj nezkoušej. Není žádný vořezávátko."

Odstrčila mě od dveří a popadla klíč. Sevřel jsem ji pevně do kleští. Snažila se z mého sevření vymanit.

"Neblázni, neber si to tak k srdci," uchopil jsem ji do náručí a nesl ji k posteli. Cestou mě bouchala zaťatými pěstičkami do klobouku.

"Pusť mě!" ječela. "Nenávídím tě!"

Mrštil jsem ji na postel, klekl si na ni a vypáčil jí klíč z ruky.

"Ty se chceš pořád jenom prát!" rozčiloval jsem se. "Na chvilku výsad a zkus se chovat jako dáma."

Skočil jsem ke dveřím. Hodiny a váza letěly za mnou. Rychle jsem otevřel a dveře za sebou hned zamkl. Sotva jsem otočil klíčem, ozvalo se kopání do dveří. Její nadávky by přivedly do rozpaků i dlaždice.

Po chodbě přicházel Joe, zastavil se a naslouchal.

"Začala prasket podvazkama, co?" pronesl zasvěceně. "Na to jsem zvyklej. Kdyby ale takhle nadávala mně, jednu bych ji vlepil."

"To není špatnej nápad," souhlasil jsem a podal mu klíč. "Dělej s ní, co myslíš. Ale žádný střelení nebo skrčení. Platí?"

Vložil si klíč do kapsičky u vesty a vzdychl.

"Doufám, že to zmáknou. A že to nebude trvat dlouho."

Stavil jsem se ještě u Casyho v kanceláři. O stěnu se opíral vysoký, jemný muž s byronovským profilem. V knoflíkové dírcce měl zastrčený karafiát a ruce zasunuté do kapes. Hleděl na Casyho, jak čte poštu.

"Floyde, to je Lu Farrel," představil mi muže Casy. "Postará se o to, abys neměl žádné problémy. Vem si ho s sebou. Bude řídit."

Lu na mě zamrkal dlouhými řasami jako panenka. Snažil jsem se skrýt svůj odpor.

"Díky," řekl jsem spěšně, "ale své problémy si zvládnú sám. Potřebuju jediné to auto."

"Radši si ho vem s sebou," radil mi Casy. "Není špatný mít s sebou chlápka s bouchačkou."

"K němu by se hodila spíš labutěnka," napadlo mě, ale nechal jsem si to pro sebe. Nechtěl jsem ranit Casyho city nebo rozplakat Lua.

"Díky za nabídku, ale půjdu radši sám. Nic ve zlým, Lu."

"Všechno v pořádku, zlato," odpověděl a přičichl ke karafiátu.

Casy se zubil.

"Nenech se obalamutit. Lu klame tělem."

"Něco na něm neseď, to je fakt," souhlasil jsem zachmuřeně a opustil je.

Venku na mě čekal černý pochromovaný cadillac. Když vrátný viděl můj pohled, familiárně se zašklebil.

"Šéf říká, že vůz je vám k dispozici," oznámil mi oficiálně a podržel mi dveře.

Trvalo mi něco přes půl hodiny, než jsem v tom kočáře dorazil k sobě. Měl jsem malej byt v třípatrovém domě v chudší čtvrti San Luis Beach. Byt to byl pohodlněj, trochu zašlej, ale čistej. A paní Baxterová, která se o mě starala, nebyla o nic horší než ostatní bytné v okolí.

Naproti přes ulici bylo zaparkované nějaké auto. Zastavil jsem před vchodem a auto si pozorněji prohlédl. Moc dobrý pocit jsem z něho neměl. Za volantem seděl chlápek a četl sportovní přílohu novin. Na první pohled bylo jasné, že je to fízl.

Vystoupil jsem z auta, nechal ho, ať si mě důkladně prohlídne a vstoupil do domu.

Odemkl jsem dveře svého bytu. Přes patrnou snahu nezanechat žádné stopy nebylo těžké vysledovat, že zde proběhla zevrubná domovní prohlídka spojená s menším zemětřesením.

Přesvědčil jsem se, zda láhev whisky neutrpěla přitom žádnou škodu, a začal si balit věci. Zdržel jsem se asi tak půl hodiny. Zrovna jsem zavíral poslední tašku, když na chodbě zaskřípaly schody a ozvalo se autoritativní zaklepání na dveře.

Zvolal jsem: "Dále," a pokračoval v zapínání tašky.

Vstoupil poručík Redfern s jedním tajným. Znal jsem ho, byl to Summers. Zavřeli za sebou dveře a začali si mě prohlížet tak, jako tygři obhlížejí svoji kořist, než se na ni vrhnou.

Na policajta vypadal Redfern docela dobře. Byl ve středních letech, akorát vysoký, s širokými rameny a hladce vyholenou tváří. Očima dovedl člověku proniknout až do žaludku. Zpod klobouku se sklopenou střechou mu vylézaly dva husté prameny sněhobílých vlasů. Na sobě měl hnědý dobře padnoucí oblek s úzkým červeným proužkem, boty vypadaly jako nalakované. Je to slušnej, spolehlivej polda, věci bere rozumně, trochu ho už asi unavuje bejt pořád čestnej a spravedlivej, ale zůstává takovej navzdory tlaku ze strany politiků, kteří jsou v čele městský správy. Když u něho někdo upadne v nemilost, to ho potom nešetří. Je tvrdej, zlej, až nebezpečnej. Mě miluje jako hřebík v botě.

"To jsou k nám hosti," uvítal jsem je. "Jen taktak jste mě tu ještě chytli. Chystám se z města pryč. Co vy na to?"

Na Redferna takovéhle řečičky kolem neplatily. Měl ve zvyku jít rovnou k věci.

"Byl jsi včera ráno u domu Lindsaye Bretta?" zeptal se tiše. Redfern nikdy nekřičel, ale z jeho hlasu čísel chlad, který dovedl nahodit nečisté svědomí rychleji než cokoliv jiného.

"Byl," odpověděl jsem a postavil poslední zavazadlo vedle dalších dvou. "A co má být?"

Summers si hrozivě odkašlal. Byl to mohutný, svalnatý, tuhý chlap. Na prostředníčku pravé ruky měl prsten s drobným medailónkem. Hodil se mu, když potřeboval dát podezřelému do zubů. Takovej prsten moh napáchat dost škody a vždycky bylo možný se vymluvit, že si ho v rozčilení zapomněl sundat.

"Proč jsi tam jezdil?" zeptal se Redfern příkře.

"Jel jsem navštívit kamaráda Casyho - znáte Casyho?"

"Znám. Casy ale nebydlí nikde poblíž Oceán Rise."

"V tom s váma souhlasím. Čekal jsem na zastávce autobusu a nějaký chlápek, co jel kolem, se nabídl, že mě svezí. Říkal jsem mu, kudy se jede do Santa Mediny, ale on všemu rozuměl líp než já. Tvrdil, že se tam vyzná, a přitom odbočil nesprávně. Nikam jsem nespěchal, tak jsem ho nechal, ať si poradí sám, když je tak chytřej. Skončili jsme před Brettovou vilou a strážce si na nás začal otvírat hubu. Tak jsem tomu chlápku radši tu cestu vysvětlil, řek jsem mu, kde špatně odbočil, on pak odbočil správně, a to je všechno."

"Poslechni, ty hajzle..." pustil se do mě Summers, ale Redfern ho netrpělivě zarazil.

"Tohle nech na mně," řekl a vrhl na mě kamenný pohled. "Co to bylo za chlápka, co tě vezl?"

"Nemám ani ponětí. Vypadal jak bubeník, ale co já vím, co byl zač. Na jméno jsem se ho nevyptával. Vysadil mě v Santa Medině a od té doby jsem ho neviděl."

Redferd se začal nervózně procházet po místnosti.

"Kdes byl včera večer?" zeptal se a prudce se ke mně otočil.

"S Casym."

"Budeš si muset vymyslet něco lepšího, Jacksone. Já myslím, že včera večer jsi byl v Brettově vile."

"Nemůžu vám mít za zlé, jestli si to myslíte," řekl jsem, "pokud tomu nevěříte." Láhev skotské jsem si zasunul do kapsy a rozhlížel se, jestli jsem tu něco nezapomněl. "Hrál jsem poker s Casym. Můžete se ho zeptat. Byl tam i váš kolega. Šéf policie O'Readen. Obral jsem ho o padesát dolarů."

Redfern na mě okamžik bez hnutí zíral. Pak pohlédl na svoje upravené nehty.

"O'Readen?" opakoval po mně.

"Ano, ten. Soudě podle toho, jak vypadal, je to taky dobrý policajt. Milej, veselej. Pořád se usmívá."

Summers napjal svaly. Bylo vidět, že ho stojí velké úsilí, aby na mě nevyzkoušel svůj prsten.

"A O'Readen s vámi hrál včera poker? Do kolika jste hráli?"

"Od půl osmý do dvou," řekl jsem bezstarostně.

Nastala dlouhá pauza. Redfern krčil bezradně rameny. Vypadal najednou unaveně a trochu smutně.

"Dobrá, Jacksone, tentokrát jsi z toho vyváz." Vsunul ruce do kapes u kalhot. Jen jeho oči prozrazovaly, jak bídne se cítí. "Kam se teď chystáš?"

"Našel jsem si jednu křehotinku a trávíme u Casyho neoficiální líbanky. Někdy se stavte. Casy vás určitě rád uvidí."

"Jdeme," řekl Redfern Summersovi a měl se k odchodu.

"Dáme tomu šmejdovi klepeta, šéfe?" ptal se Summers.

"Řek jsem jdeme," vyštěkl na něj Redfern a vyšel ven.

Summers zůstal stát u dveří. Vypadal jako tygr, kterému před očima vyrvali večeri.

"Nebude trvat dlouho a budu tě mít tam, kam patříš, ty zatracenej hajzle, a pak si pomoz, jak umíš," ulevil si aspoň slovně.

"Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek," řekl jsem a zazubil se na něj. "Nejlepší je začít hned," dodal jsem ještě.

"Pojď už!" volal na něj Redfern zezdola.

Summers na mě vrhl výhružný pohled, obličej měl vztekem rudý. Zabouchl za sebou dveře a šel za Redfernem.

Dal jsem jim pár minut, aby zmizeli, a potom jsem sešel dolů.

Zaplatil jsme nájem, řekl paní Baxterové, že odjíždím a vypadl z domu dřív, než mě stačila políbit nebo podstrčit láhev na rozloučenou.

Naložil jsem zavazadla dozadu do auta, sedl za volant a jel do své kanceláře. Počet dívek, které se na mě z chodníku usmívaly, bych těžko spočítal na prstech obou rukou. Mít trochu víc času, měl bych z čeho vybírat. Řekl jsem si, že až někdy nebudu mít co dělat, budu si to auto muset vypůjčit a projet se s ním po Oceán Boulevard. Uvidím, co ulovím. Když jsem zaparkoval před kanceláří, seběhl se kolem auta chumel dětí. Vybral jsem si toho největšího, co vypadal taky jako největší rváč a dal mu tři pětice.

"Poslouchej, ty násilníku," řekl jsem mu, "postarej se o to, aby se toho autáku nikdo ani nedotk, a máš to u mě předplacený."

Kluk slíbil, že na to dohlídne. Když jsem odcházel, všiml jsem si, jak sleduje ostatní děti se zuřivým výrazem v obličeji.

Hrozil jim zaťatou pěstí. Tvářil se tak bojovně, že jsem na okamžik zapochyboval, jestli budu mít vůbec odvahu to auto od něho zase převzít.

Když jsem odemykal dveře od kanceláře, ozvalo se zvonění telefonu. Kopnutím jsem dveře otevřel a skočil po něm.

Vtom momentě zvonění ustalo.

Moc jsem o tom nepřemýšlel, celé týdny už mi nikdo nevolal, musel to být omyl.

Vyklidil jsem zásuvky, vytáhl svou policejní osmatčítku, zastrčil si ji do zadní kapsy u kalhot, prázdnou láhev skotské jsem vyhodil do koše na odpadky a zavřel všechny zásuvky. S lítostí jsem si povzdechl. Byla to jen malá díra, ale dělala mi dobře, že mám vlastní kancelář. Ve hnízdečku u Casyho je to prima, ale nepatří mi to, a v tom je velké rozdí. Už jsem byl na odchodu, když se znovu rozdrnčel telefon. Chtěl jsem ho nechat zvonit, ale pak jsem si to rozmyslel.

Dívčí hlásek se ptal: "To je pan Floyd Jackson?"

Musel jsem se chvíli zamyslet, než jsem odpověděl, že je. Celé měsíce mě nikdo po telefonu neoslovil "pan".

"Nezavěšujte prosím."

Měla příjemný hlas, tichý a zpěvavě melodický.

"Chce s vámi mluvit pan Lindsay Brett," dodala.

Podvědomě jsem stiskl sluchátko.

"Kdo prosím?" ptal jsem se.

"Pan Lindsay Brett." Ozvalo se klapnutí a hlásek pokračoval: "Máte spojení, pane Brette, pan Jackson je u aparátu."

Suchý napjatý hlas se ujišťoval: "Jackson?"

Už jsem se cítil jako doma. Tohle bylo oslovení, na jaký jsem zvyklý. Před chvílí na mě vrčel Redfern, teď zase Brett.

"Jo," zabručel jsem.

"Chci s váma mluvit, Jackson. Hned za mnou přijďte do Ocean Rise. Za hodinu vás čekám."

Zíral jsem na velké plakát na zdi. Byla na něm dívka v plavkách, celá potřhaná. Vypadala jako kdyby ji nastříkali sprayem. Měla moc milý úsměv. Mrkl jsem na ni. Moje mrknutí neopětovala.

"To nemůžu, pane Brette," řekl jsem.

"Cože? Jakto?" vyštěkl na mě jako zlý pes. Takhle mohl strašit leda tak svou sekretářku nebo ty chlápky, co pro něj pracují, já však nejsem ani jeho sekretářka ani pro něj nedělám. Takže s tímhle u mne neuspěl.

"Nečekejte mě," řekl jsem zdvořilým tónem jako recepční v hotelu, když vám rezervuje pokoj, "protože nepřijedu."

Odmlčel se. Připadalo mi, že ze sluchátka odkapávají rampouchy, ale možná, že se mi to jen zdálo.

"Chci s váma mluvit." Jeho hlas byl o odstín pokornější. Byl to rozdíl stěží postřehnutelný, ale já jsem si ho dobře všiml.

"Jestli je to tak důležité, bylo by možná lepší, kdybyste přijel vy sem," navrhl jsem. Asi tak za hodinu odjízdim ze San Luis Beach. Navždy."

"Počkejte na mě, dokud nepřijedu," řekl. Tentokrát mnohem, mnohem jemnějším hlasem. Znělo to skoro lidsky.

"Za hodinu už tu nebudu," opakoval jsem a zavěsil.

VIII.

Seběhl jsem šest pater dolů na ulici, zaplatil malému strážci, co mi hlídal cadillaca, zaparkoval v blízké garáži a znovu se vyšplhal všechny schody nahoru. Ještě jsem pořádně nepopad dech, když se na chodbě ozvaly spěchající kroky.

Dostat se sem z Ocean Rise za pětadvacet minut, to byl dost dobrý výkon. Tomu člověku na té návštěvě musí nějak záležet. Čekal jsem, že vpadne do kanceláře se zápalem plic a s šelestem na srdci, ale vypadal velmi zdravě. Jako člověk, který své atletické postavě věnuje spoustu času. Těch šest pater bylo pro něj zřejmě jenom kondiční rozcvičkou. Měl by jistě dost sil vyběhnout na Matterhorn a nahoře by mu stále ještě zbývalo dost dechu, aby si zahvízdal.

Klepáním nebo nějakými uvítacími oficialitami se nezdržoval. Vtrhl dovnitř jako hurikán.

Měřil skoro dva metry a postavu měl samý sval. Na první pohled vypadal tak na třicet. Pokud se vám líbí plné, dobře živé obličej, co mívají milionáři, mohlo se i říct, že byl pohledný. Hned mi bylo jasné, že ženský na něj musej letět.

Byl to dominantní typ, viditelně nabitý elektřinou. Při kontaktu s lidmi byl jistě zvyklý mít hlavní slovo. Měl ostré a bystré oči plné vášně. Dělal na mě dojem, že jestli by ho chtěl člověk na chvíli ulovit pro sebe, musel by ráno čekat u jeho postele a ještě by to neměl jistý. Že je v balíku jste nemuseli ani vědět, stačilo si všimnout posazení jeho ramen, sebejistého výrazu v obličejí a způsobu mluvení.

"Floyd Jackson?" vyštěkl na mě a klobouk a hůlku mrštil na můj stůl.

"Jo," souhlasil jsem. "Vy budete, zřejmě, pan Brett."

Ani se nenamáhal odpovědět. Rozhlížel se po kanceláři, každý kousek nábytku podrobil pečlivé prohlídce.

"Včera večer jste vyhodil do povětří dveře mého sejfu a zabil dva mé strážce," spustil a upřeně se na mě zahleděl.

"Opravdu?" vytáhl jsem cigaretu a zapálil si ji. "Proč, myslíte, že bych to dělal?"

Všiml si křesla pro návštěvy, přitáhl ho ke stolu a posadil se.

"Na svoje alibi nespolehejte. O'Readna mám přečtenýho. Moc mu to nepálí. Nevěřím tomu, že jste s ním včera večer hrál poker. Včera večer jste byl u mě."

Znělo to tak přesvědčivě, že jsem s tím málem souhlasil.

"Redfern má na to jiný názor," řekl jsem důrazně. Připadalo mi, že se bude chtít hádat.

Vytáhl doutník, uždibl špičku, zapálil ho a vyfoukl mi hustý voňavý dým přímo do obličej.

"Co si myslí Redfern, je mi fuk. Na mě nějaký šéf policie dojem neudělá, jako na Redferna. Chci zpátky svoji dýku a taky ji zpátky dostanu. Proto jsem tady."

Zpozorněl jsem.

"Jakou dýku máte na mysli, pane Brette?" zeptal jsem se.

"Podívejte se, Jaksone, nedělejte z toho frašku. Dobře víte, o čem mluvím. Včera večer jste z mého sejfu šlohnul Celliniho dýku a budete mi ji muset vrátit. Zůstane to jen mezi náma. Policii do toho nic není."

Přeběhl mi mráz po zádech. Pocítil jsem vzrušení, které jsem musel potlačit. Uvědomoval jsem si, že to nesmím uspěchat. Tohle může být jízdenka do plynové komory, nebo způsob, jak vydělat hromadu prachů. Záleží jen na mně, co si z toho vyberu.

"A proč do toho nic není policii?" zeptal jsem se opatrně.

"Protože poldové tu nic nezmůžou. Je to jen moje věc. Mně je fuk, co se stalo s těma strážcema. Mně je fuk, jestli vy půjdete do vězení, nebo ne. Mě zajímá jediná věc: abych dostal zpátky svou dýku. A jsem rozhodnutý udělat pro to cokoli. Na to se můžete spolehnout! Tady je můj návrh: přinesete mi dýku dnes večer do deseti hodin, a dostanete ode mě pětadvacet táců. Jestliže do desíti nedorazíte, udělám něco, čím vás asi překvapím."

"Jako co, pane Brette?" zajímal jsem se.

"Zlomím O'Readenu," řekl ponuře. "Chvilku to bude možná trvat a bude mě to stát nějaký peníze, ale udělám to. Až se mi to podaří, uvidíme, jak u soudu obstojí vaše alibi. Pošlu vás do plynové komory, i kdybych si měl soudce a celou porotu koupit." Nahnul se dopředu a poklepal na psací mapu na stole. "Přijďte na to, Jacksone, že přechytračíte mě, se vám nepodaří. Mám větší vliv, než si dovedete představit. Dělejte, jak myslíte, ale já chci svoji dýku zpátky."

"O jaký dýce to vlastně mluvíte?" zeptal jsem se mírně.

Zahleděl se na mě a dlouhou dobu mě pozoroval. Myslel jsem, že se rozzuří, ale k ničemu takovému nedošlo, i když myslím, že měl na krajíčku.

"Celliniho dýku," pronesl nakonec hlasem, kterým by mohl rozlousknout ořech. "Jestli neznáte její původ, radši vám ho teď povím. Cellini byl pověřen zhotovit pro kardinála Jacobacciho dvě zlaté dýky. Jedna nakonec skončila v galerii Uffizzi, ta druhá zmizela. Myslelo se, že je ukradená. Před několika měsíci se objevila a já jsem ji koupil. Je to sběratelsky cenný kus, neuvěřitelné hodnoty. Upozornil jsem úřady, že jsem ji zakoupil a její popis je ve všech zlatnictvích k dispozici. Bylo by dost těžko možný, aby ji někdo prodal. To byste se moh rovnou pokusit prodat Monu Lisu. Byl jste pověřený ji ukrást bezohledným sběratelem. Myslím, že i tuším, kdo to je, ale nechci hádat předčasně. Zatím proto nemám žádný důkazy, ale myslím, že se nemýlím. Jenom nepoctivý sběratel moh riskovat ji ukrást.

Sběratelé jsou podivní tvorové, Jacksone. Jestliže je něco dostatečně vzácného, musej to mít, i kdyby to měli uchovávat pod zámkem na několik západů. Vím však jedno: dýku jste ukradl vy a zaplatil vám za to nějaký sběratel. Přistoupil jste na to, protože jste byl na mizině. Včera ráno jste zajeli ke mně. Taky váš účet v bance, kterej byl dlouhou dobu nulovej, najednou prudce stoupl. Z toho soudím, že jste tu dýku ukradl vy."

"Jak můžete vědět o mém kontě v bance?" divil jsem se.

Tvrdě se na mě usmál.

"Ta banka mi patří, Jacksone, a váš účet jsem si nechal zjistit."

"Vypadá to, že si budu muset hledat jinou banku," poznamenal jsem.

Zvedl se.

"Svou nabídku jsem vám řekl. Na nic se nemusíte ptát, žádnéj problém v tom nehledejte. Za dýku dostanete pětadvacet tisíců. Jak ji získáte, je vaše věc. Pro mě je důležitý, abyste ji opravdu získal. Jestliže nebudete do desíti večer u mě, mějte se na pozoru. Najdu si vás a šetřit vás rozhodně nebudu."

"A dejme tomu, že se mi podaří tu dýku získat a přinést vám ji, jakou mám záruku, že tam na mě nebude čekat Redfern s poutama v ruce?"

"Moje slovo," odpověděl stručně.

Pohlédli jsme na sebe.

"Dobrá," řekl jsem a pokrčil rameny. "Jestliže mi nemůžete dát lepší záruku, budu to muset risknout."

Vyndal náprsní tašku a na stůl mi pohodil svoji vizitku.

"Tady je můj telefon. Až budete mít tu dýku u sebe, ozvěte se. Zařídím, aby vás strážci pustili dovnitř."

Zastrčil jsem si kartičku do kapsičky u vesty.

"Možná, že se stavím," řekl jsem. "Ale nespolehejte na to."

"Dobrá, uvidíme se," řekl studeně a vypravil se ke dveřím.

"Co ještě bylo ze sejfů ukradené, pane Brette?" zeptal jsem se nedbale. "Máte pro mě ještě nějakou nabídku?"

Pozorně jsem se na něj zahleděl. V duchu jsem hádal, jestli teď bezděčně nadskočí, zbledne, padne na kolena nebo ho raní mrtvice. Podle toho, jak to celý prožívali Gorman, Parker nebo Veda, jsem nějakou takovou reakci očekával. Nic podobného se však nestalo. Jenom na mě vrhl přes rameno zachmuřený pohled.

"O čem to mluvíte?" zeptal se.

Nechtěl jsem se zmiňovat o pudřence, pro případ, že bych od svezích kumpánů dostal špatnej tip, ale nechtěl jsem se ani vzdát pokusu něco z něho vytáhnout.

"Nebylo v sejfů kromě dýky ještě něco, co má pro vás cenu, pane Brette?"

Viditelně ho to vyvedlo z míry. Tvářil se zmateně.

"Děláte si legraci?"

Měl jsem co dělat, abych sám neztratil půdu pod nohama.

"Berte to jako hloupej vtíp," řekl jsem pro jistotu. "V poslední době špatně spím. Zapomeňte na to."

Tvrdě si mě změřil pohledem, beze slova otevřel dveře a odešel. Počkal jsem, až na schodech jeho kroky dozněly, vytáhl láhev whisky, nalil si do sklenice dobrejch sedm čísel a hodil to do sebe skoro na jeden zátah. Slyšel jsem křik dětí z ulice, potom startování auta. Když auto s otevřeným výfukem odjelo, vykukla z díry malá myška a vysmívala se mi. Také dívka na stěně se nepřestávala usmívat. Asi se zas dobře bavila.

"Jo, je to sranda," oslovil jsem ji. "Velká sranda. Tobě se to směje. Tebe se to netýká. Co mám ale říkat já?"

Dal jsem si nohy na stůl a snažil se zvážit situaci. Tak přece jen šlo nakonec o dýku. A žádná pudřenka Brett nezajímala.

"Co tomu říkáš?" zeptal jsem se dívky na zdi. "Takhle to dopadne, když člověk získá pověst, že mu to myslí. Veškerou vinu nese jedině Jackson, detektivek, malej Sherlock Holmes, hlupák s ochrnutým mozkiem. Jsem přesně tam, kde jsem byl na začátku. Nakonec ta Tlust'ochova povídačka bude pravdivá. Možná, že ta záhadná dívka je vážně náměsíčná a skutečně tu dýku ukradla a nechala místo toho v sejfů svoji pudřenku. A proto Tlust'och tu pudřenku tak chtěl, aby se Brett podle ní nedozvěděl, že mu dýku čmájla Veda. Asi bych měl začít pěkně od začátku. Nejlepší by bylo vzít tu svou makovici a vyměnit ji za flašku skotský. Těžko bych ale asi někoho našel, kdo by tu moji bednu za láhev whisky bral. Já bych to rozhodně nebyl." Zapálil jsem si. Mnul jsem si čelo horkýma rukama a pohled jsem přenesl z přilepené slečny k telefonu. Měl jsem nepříjemnej pocit, že Brett to myslel smrtelně vážně, když tvrdil, že jestli mu do desíti tu dýku

nepřinesu, tvrdě po mně vyjede. Jestliže zlomí O'Readena, budu v pěkný bryndě. Je to velký zvíře a prachů má dost, aby toho usměvavýho poldu zmáknul. Přitáhl jsem si telefon k sobě, vytočil číslo a čekal.

Po chvíli se ozval hlas, jako když se plechovka kutálí po schodech dolů. "Hollywood Banner."

"Dejte mi Ala Ryana."

Po dlouhém čekání se ozval nevraživý Alův hlas: "Kdo je tam?"

"Tady Floyd Jackson," představil jsem se. "Jak se daří, Ale?"

"Horší už to být nemůže," odpověděl Al přesvědčivě. "Nic po mně teď nechtěj, zavolej příští týden. Budu mít dovolenou."

"Potřebuju nějakou informaci, Ale," řekl jsem pevným hlasem.

"To mě nezajímá. Nemám čas. Bud kámoš a radši se vrhni pod vlak. Nikomu nebudeš chybět."

"Vidím, že dnes sršíš vtipem. Jak se má tvoje žena?" nenechal jsem se odradit.

"Čím dál tím hůř. Proč do toho taháš moji ženu?" Jeho hlas byl najednou plný podezření.

"A co ta malá zrzka s dolíčkama na tvářích, se kterou jsem tě viděl minulej týden na dostizích?"

Odmkl. se. Poznal jsem, že jsem se ho dotkl.

"To je vydírání, Jacksone. Přece mě nebudeš vydírat?"

"Jenom potřebuju něco zjistit, Ale," řekl jsem jemně.

"Tak proč to neřekneš hned? Přece víš, že když můžu, kámošovi vždycky helfnu. Co potřebuješ vědět?"

Se slechnou na zdi jsme si vyměnili úsměvy.

"Co víš o tom obchodníku s lidským masem, kterej si říká Cor-nelius Gorman?"

"Nic moc. Má kancelář na Wiltshire Boulevard, pracuje tam tak pět šest let, je schopnej, má na starosti skupinku striptérek a myslím, že to dělá dobře. Vloni měl nějaký problémy s Liguou matek pro ochranu morálky, ale člověk v jeho postavení se do nějakýho srabu vždycky dostane. To je přirozený."

Nespokojeně jsem se zamračil do sluchátka. Nic nového. Nic, co bych už dávno nevěděl.

"Má ještě nějaký další kšefty, Ale?"

"O žádnéjch nevím. Asi ne. Myslím, že na těch kráskách vydělává slušný prachy. Něco jinýho ale klidně mít může."

"Slyšels někdy o holce, co si říká Veda Ruxová?"

"Samo." Najednou ožil. "Je to jedna z Gormanových striptérek. Viděl jsem, jak ze sebe shazuje svršky. Byl to pohled moc příjemnej."

Začínal jsem mít pocit, že naše konverzace vůbec nikam nevede.

"Nevíš náhodou, jestli Gorman nemá parťáka, kterej sbírá starožitnosti?" zeptal jsem se ještě zkusmo s nadějí v hlase.

"Myslíš stařeny?" ptal se celý zmatený.

"Ne, ty hlupáku. Starožitnosti - jako starý obrazy, šperky, zkrátka takový věci."

"Jak to mám vědět? Dost to táhne s Dominicem Boydem, kterej má voteklou šrajtoflí a palác někde v Beverly Hills. Není vyloučený, že ten starožitnosti sbírá."

Nastrážil jsem uši.

"Je to takovej vyšší chlápek s ulíznutejma vlasama a obličejem jako kobyla?"

"To by sedlo. Je vždycky vkusně oblečenej, upravenej a vypadá trochu přihřátě."

"To bude on," zajásal jsem. "Co o něm víš, Ale?"

"Nevím, kde se tu vzal. Objevil se tu zčistajasna tak před pěti lety. Jeden můj známý mi řek, že je to jeden z těch baronů ze severu, co prodávaj chlast. Na kořalce pálený načerno vydělal za prohibice nejmníh milión. Podle toho, co jsem o něm slyšel, je to nebezpečnej chlápek. Dokonce se o něm říká, že přej utek z blázince, ale člověk nemůže věřit všemu, co slyší."

Budu si ty informace muset poskládat dohromady.

"Díky ti, Ale, to bude pro dnešek všechno. Promiň, že jsem tě obtěžoval."

"A na tu zrzku zapomeň. Byli jsme spolu jen na pracovní večeři."

"Jasně. A držels ji v náručí jenom proto, že jí byla zima," řekl jsem a zavěsil.

Tak Gorman nakonec je divadelním agentem a Veda je striptérkou, ale můj dobrý kamarád Dominie není Gormanův partner. Je to šílenec, kterej byl kdysi kořalkovým králem a jmenuje se Boyd.

Promýšlel jsem všechno, co mi Al řekl, z nejrůznějších stran. Zabralo mi to nejmníh dvacet minut. Přišel jsem na spoustu zajímavějších teorií, ale nic z toho jsem nemohl přinést do banky a vyměnit za peníze. Jedna věc ale byla jistá: do desíti musím mít tu dýku u sebe. Nemám čas přimět Bretta, aby odhalil svoje karty.

Tou plynovou komorou mě docela postrašil. Budu muset Gormana přesvědčit, aby se s dýkou rozloučil. Dobřejch deset minut jsem seděl a snažil se přijít na to, jak to provést. Nabízely se různé možnosti. Nejjednodušší by bylo zajít do Boydova domu a tu věc mu zkrátka ukrást. Hned jsem to ale zavrhl. Budu muset volit bezpečnější cestu. Přemítal jsem ještě dál, pak jsem odstrčil židli, zavřel okno, naposledy se rozhlédl kolem a sestoupal pět pater dolů na ulici.

Trvalo mi hodinu a půl rychlé jízdy, než jsem dojel do Gormanovy kanceláře na Wiltshire Boulevard. Místo, kde Gorman pracuje mě přesvědčilo, že obchodovat s lidským masem asi bude docela výhodné řemeslo. Svoji kancelář měl v osmém patře honosně vyhlížející budovy. Prošlo se otáčivými dveřmi do velké místnosti laděné do zelena, s bílou dlaždicovou podlahou a pochromovanými doplňky. Po pravé straně byla řada výtahů, před vámi nabídka obchůdků, kde jste si mohli koupit květinu do knoflíkové dírký nebo diamantovou čelenku v závislosti na výši vašeho konta či vkusu. Vlevo byla informační kancelář, řada telefonních budek a divadelní agentura, kde jste si mohli koupit lístky na představení. Nápis nad širokým schodištěm do podzemí vám nabízel kadeřníka, holiče, turecké lázně nebo restauraci. Vyjel jsem zrychleným výtahem do osmého patra a prošel jsem zelenobíle vykachlikovanou chodbou k dvoukřídlym zaskleným dveřím s nápisem Cornelius na jednom a Gorman na druhém křídle. Skrz sklo jsem zahlédl v telefonní centrále

pohlednou blondýnku. Byla za přepážkou, která jí chránila před neodbytnými rukama. Zbytek místnosti vyplňovala řada křesel. Seděly v nich šikovně vyhlížející mladé ženy, které zjevně neměly nic zvláštního na práci.

Otevřel jsem lítačky a nedbalým krokem přistoupil k blondýnce u přepážky. Zrak všech mladých žen se upřel na mě. Dal jsem si na čas. Čekání, jestli si vás vyberou jako striptérku, asi moc zábavy neposkytuje. A jestli je pohled na devadesát kilo živé váhy s proudící horkou krví, vpíjejících se očima do jejich mladých životů plných šedi, nějak vzrušuje, mně to rozhodně v žádném případě proti mysli není.

"Prosím pana Gormana," řekl jsem pohledně blondýnce u přepážky a mlsně jsem pohlédl do jejích velkých hnědých očí. Vrhla na mě pohled potlačující touhu a zeptala se, jestli jsem ohlášen.

"Ne," byla moje odpověď, "ale určitě mě přijme. Ohlaste mě jako Floyda Jacksona a řekněte, že spěchám."

Přes rameno jsem zkontroloval reakci mladých žen v křeslech. Hleděly na mě pátravě a s očekáváním.

Pohledná blondýna však řekla hlasem plným politování: "Pan Gorman se nikdy s nikým neschází bez předem objednané schůzky, pane Jacksone, je mi líto."

"Za zeptání nic nedáte," přemlouval jsem ji. "Jen mu zavolejte a řekněte, že jsem tady. Čeká vás velký překvapení, miláčku. Tlustých a já jsme seděli v jedny cele. Jen mě zkuste ohlásit."

Nervózně se zachichotala.

"Myslíte to vážně? Pak Gorman si nikdy nepřeje být rušen."

"Jen ho zavolejte. Řekněte mu, že mám pro něj šťastnou zprávu. Jen běžte, drahoušku a pošletejte mu tu úžasnou novinku."

Zkoušela propojit telefon a ostatní ženy zatím plny zájmu čekaly, co bude následovat. Zdálo se, že napětím ani nedýchají.

"Je tu nějaký pan Floyd Jackson a ptá se po vás," řekla plaše do sluchátka. "Tvrdí, že ho přijmete." Chvilku naslouchala, oči velké jako tenisáky. Potom zavěsila. "Počkáte chvíli, pane Jacksone? Nebude vás zdržovat dlouho."

Poděkoval jsem jí a namířil si to k řadě mladých žen usazených v křeslech. Než jsem však našel volnou židli, otevřely se dveře a vyšla tmavovlasá dívka se studeným oválným obličejem.

Přikře se mě zeptala: "Pan Jackson?"

Zvedl jsem se a přistoupil k ní.

"Běžte prosím dál, pan Gorman vás čeká."

Podíval jsem se ještě jednou na blondýnu u telefonu, která nás pozorovala s pusou otevřenou, zamrkal jsem na ni a vešel do prostorné světlé místnosti plné doutníkového kouře a fotografií hezkých, spoře oblečených kočiček.

Gorman seděl za obrovským psacím stolem pokrytým papíry, které mohly i nemusely být smlouvami, popelem z doutníků a ještě mnoha dalšími fotografiemi. Jeho balónovitý obličej byl prázdný jako chudákův měsíc a jeho černá očka, mrkající nad převisem růžového sádky, byla plná podezíravosti a ostražitosti.

"Nečekal jsem vás, pane Jacksone," řekl svým uhlazeným způsobem. "Musím se přiznat, že jsem nečekal, že vás uvidím tak brzy."

"Ani já jsem s tím tak brzy nepočítal," souhlasil jsem.

"Zřejmě jste mi přišel vrátit můj prsten?" zeptal se a spokojeně se usmíval jako orangutan chystající se utrhnout vám ruku i s ramenem.

"Bohužel jsem ho už prodal," řekl jsem s politováním v hlase. "Potřeboval jsem prachy. Jeden chlápek mi nabídl patnáct set lupenů, ale nikdy mi ty prašule nedal."

"Ach tak." Chvilí mě pozoroval se zamyšleným výrazem a pak pokračoval: "A teď mi, pane Jacksone, laskavě sdělte, co vás tedy za mnou přivádí."

"Jistě, proč ne," řekl jsem, zapálil si cigaretu a zápalku pečlivě umístil do onyxového popelníku. "Jasně, neobjevil jsem se tu zčistajasna, jen tak z dlouhý chvíle. Mimochodem, jak se daří Dominicovi?"

Gorman pozvedl obrovskou pracku a studoval svoje upravené nehty. Byl velmi klidný a studený.

"Daří se mu docela dobře, pane Jacksone. Ten člověk je nebezpečný. A mám vážné obavy, že je na vás trochu nazlobený. Na vašem místě bych mu nechodil na oči."

"Nechápu, jak ho mohli z toho ústavu vůbec pustit," pronesl jsem. "Ve skutečnosti se jmenuje Boyd, vidíte? A sbírá starožitnosti."

Gorman stále pozoroval svoje pěstěné ruce, ale tvář se mu zachmuřila.

"Tak vy jste si o nás sháněl informace, pane Jacksone?"

"Kdysi jsem byl soukromý vočko. Je těžký nestrkat nos do cizích věcí, jakmile vás to jednou začne pudit." Okdlepl jsem popel na desku stolu k hromádkám popela roztroušeným po celé ploše. "Věda vás co nesrdečněji zdraví. Je to milý děvče, má trochu horkou hlavu, ale jinak je fakt moc milá."

"Kecy," zametl to Gorman drsným hlasem.

"Sám víte, jak se takový holky chovají. Nic tím nemyslela. Každá dívka, která má trochu sebeúcty, by byla v pokušení se toho kretěna Dominica zbavit."

"Snad abyste se dostal k věci," vyzval mě Gorman. "Jestli jste mi nepřišel vrátit ten prsten, tak proč jste vlastně tady?"

Oblážil jsem ho úsměvem.

"Přišel jsem si pro tu dýku."

Chvilí bylo ticho. Černá očka usilovně mrkala.

Nakonec pronesl drsným hlasem: "Myslím, že vám nerozumím."

"Mluvil jsem s Brettem." Típl jsem cigaretu a zapálil si další. "Znáte se osobně s Lindsayem Brettem?"

Gorman přiznal, že Brett nikdy neviděl.

"Škoda, je to velice impozantní zjev. Je to velký zvíře a nepřestává to dávat najevo. Dovede člověka přesvědčit, zcela

neodolatelným způsobem. Chce tu dýku zpátky a je přesvědčenější o tom, že ji zpátky dostane. Tak mě napadlo, že se tu stavím a dýku si vyzvednu."

Gorman mě pozorně sledoval.

"A podle čeho soudíte, že ji mám já" zeptal se úlisně.

"Nemáte," souhlasil jsem s ním. "Má ji Boyd, ale vy jste jeho kámoš a jste teď ve srabu, tak jsem myslel, že bude snadnější přesvědčit vás, abyste vy přesvědčil jeho, aby se s ní rozloučil."

"Já že jsem ve srabu?" Černé oči se blýskaly jako kousky barevného skla.

"Samozřejmě," řekl jsem a přisunul si židli blíž ke stolu. "Brett vyložil svoje karty na stůl. Jestli se přidám k němu, budu mít jasno, v čem jedu. Dává mi záruku čistého zisku. Jediný, co chce, je ta dýka. Jestli ji nedostane zpátky, musím být připravený na nejhorší, včetně plynový komory. Co mi teda zbejvá? Stejný návrh mám pro vás. Získejte mi tu dýku, nebo vás udám. Stačí, když Brettovi řeknu všechno, co se stalo. Sám už má podezření, že v tom jede Boyd. Vedu jsem dobře uklidil a bude hlavním svědkem. Aby si zachránila kůži, bude muset vás dva předhodit vlkům takovým fofrem, že budete čouhat kyanid ještě dřív, než bude přeličení u konce. Držte v ruce špatný karty. Zato já mám samý trumf: znám celý příběh, mám Vedu, pudřenku a Brettovo slovo, že se mi nic nestane. Jestliže se vám nepodaří přesvědčit Boyda, aby vám tu dýku dal, jste oba vyřízený."

Vytáhl zlaté cigaretové pouzdro a nabídl si cigaretu. Když si připaloval, nepřestával mě sledovat. Zůstával obdivuhodně klidný, ale přesto jsem poznal, že jsem mu radost neudělal.

"Zaplatí Brett nějakou odměnu, když dostane dýku zpátky?" zeptal se tichounkým, škrablavým hlasem. Zazubil jsem se na něj.

"To si pište," odpověděl jsem vesele. "Pětadvacet papírů."

"Aha." Jeho obličej se na okamžik prosvětlnil. "Mohli by sme si tu odměnu mezi sebou rozdělit, pane Jacksone. Pana Boyda prachy nezajímaj. Zůstalo by to jen mezi náma dvěma."

"Obávám se, že to nepůjde," řekl jsem a uvelebil se v křesle. Z tohohle kšeftu pro tebe nezbude nic, Tlust'ochu. Jednou jsi řek, že jsem mazanej a vyčůranej. Ber to tak, že takovej jsem. Tobě zbejvá jenom získat od Boyda tu dýku. Já ti nic splácet nemusím, protože držím v ruce všechny esa."

Jeho obličej teď vypadal jako vychladlé tučné skopové.

"Myslím, že by bylo od vás rozumnější se o tu kořist podělit," řekl a naklonil se nad stůl. "Ještě si to rozmyslete, pane Jacksone."

Odstrčil jsem židli a zvedl se.

"Budu tady zpátky ve čtyři, Tlust'ochu. Do té doby budeš mít dýku u sebe, nebo poneseš následky. Dost dlouho jsi ze mě dělal hlupáka. Je načase, aby ses umoudřil. Nebudu brát žádný ohledy. Bud tady ta dýka ve čtyři bude, nebo budeš muset s tím svým magorským kámošem celou tu historku vyprávět Redfernovi. A nic na mě nezkoušej. Celý jsem to sepsal a Veda trvá na svém. Jestli se do večera do šesti nevrátím k ní, půjde za Brettem a řekne mu všechno, jak to bylo."

Ještě dlouho jsme na sebe hleděli. Pak jsem odešel a on zůstal sedět u stolu, tichý a studený, jako kobra stočená do klubíčka někde ve křoví.

Když jsem vycházel z kanceláře, upřely se na mě oči všech mladých žen. Když jsem za sebou zabouchl dveře, leknutím sebou trhly. Ta blondáta kráska měla puslu ještě pořád otevřenou. Ta s tvrdým obličejem, která mě uváděla do Gormanovy kanceláře, si mě prohlížela zkoumavým pohledem.

Ležérním krokem jsem přešel přes celou místnost, otevřel prosklené dveře a vyšel na chodbu. Dveře se za mnou samy zavřely. Mířil jsem k výtahu a ony ze mě nespouštěly oči. Sjel jsem do přízemí, vyšel ven a otevřel dveře svého cadillacu. Podíval jsem se nahoru. Osm pater nade mnou se otevřela tři okna. Objevily se v nich hlavy těch slečinek. Byla mezi nimi i ta blond, i ta s kamenným obličejem. Hleděly na mě upřeně. Blondýnčina pusa teď byla dokořán. Když jsem nastupoval do vozu, napadlo mě, že všechny ty krásky na mě hned tak nezapomenou. Nebyl to špatnej pocit. Každýho těší, když zůstane v něčí paměti.

IX.

Ty tři hodiny, než půjdu zase za Gormanem, jsem musel nějak zabít. Když jste ale v Hollywoodu, zabít pár hodin času zas tak velký problém není. Hned první hodinu jsem strávil velice příjemně polykáním exklusivního oběda. Bylo to zdaleka nejlepší jídlo, jaký jsem v poslední době měl. Ovšem toho slunného odpoledne z toho, co se kolem nabízelo, pro milovaného synáčka paní Jacksonové nebylo nic ani dost dobré, ani dost drahé. Jedl jsem a pil jako král. Restauraci jsem opustil ve velmi příjemné náladě a přesunul se k filmovým ateliérům Paramount, kde jsem nakonec zaparkoval přímo před hlavním vchodem. Kdybyste někdy nevěděli, co s časem, tohle taky není špatnej způsob. Vždycky tam narazíte na zástup krasotinek. Jedním směrem se hrnou do studia, druhým ze studia a všechny mají jedno společné. Vůbec jim není proti mysli, když si na ně v dobrém rozmaru zahvizdnete. A navíc tu máte pokaždé šanci, že se vám naskytne možnost narazit na Dorothy Lamourovou v jejím sarongu. Nesmíte na to ale moc spoléhat. Zahlídl jsem spoustu pěkníc, žádná hezule nebyla ale pro mě to odpoledne dost hezká. Byl jsem moc vybírávej. Musela by to být buď Lamourová, anebo nic. Samozřejmě, že mi z toho zbylo nakonec to nic.

Zatímco jsem na Dorothy čekal ve vypůjčeném autě, dělal jsem si plány do budoucna. Nebude to trvat dlouho a budu mít v kapse roličku pětadvaceti táců. A to nejsou žádný brčka. S tím už se dá podniknout leccos. Po chvílce přemýšlení jsem se rozhod, že odjedu s Vedou na Miami. Vždycky to byl můj sen: zajet si na Miami Beach a pomět se jako milionář. Byl jsem přesvědčenější, že to bude ten nejsprávnější způsob pro zlepšení mého fyzic-kýho stavu a překonání komplexu méněcennosti. Byl jsem dutej jak bambus už moc dlouho, zkrátka takovej mizernej vočko.

Když jsem celou situaci probíral ze všech stran, nenašel jsem žádnou trhlínu. Podle mě by všechno mělo klapnout. Boyd mi tu dýku dát musí: nemůže jinak, pokud nechce skončit za mřížema. Brett mi pak vyplázne pětadvacet táců. Dal mi svý

slovo. A když dá slovo chlápek v jeho postavení, musí ho dodržet. Představoval jsem si, jak by bylo krásné ležet na zlatých písčitých plážích po boku s Vedou v plavkách. Měla postavu pro plavky přímo stvořenou. Rozhod jsem se, že jakmile mi Brett zaplatí, zajdu rovnou do cestovky a zamluvím nám dvě letenky do Miami v první třídě hned na druhý den.

A tak mi čas pohodově plynul. Zřejmě někdo prozradil Lamourové, že na ni venku čekám. S lítostí jsem nastartoval motor a odjel pryč. Když jsem znovu před Wiltshire Building hledal pro cadillaca místo, hodiny na palubní desce ukazovaly za dvě minuty čtyři. Tentokrát by to mělo jít hladce. Nepřipouštěl jsem si, že bych mohl odejít bez dýky. Zapnul jsem si manžetové knoflíčky, klobouk posunul slušivě na stranu a namířil jsem si to po chodníku a skrz otáčivé dveře chodbou přímo k výtahům.

Když jsem došel ke Gormanovým dvojitým skleněným dveřím, neseděla už ve čtyřech řadách křesílek ani jedna šťabazna. Jen ta hezká blondýna byla dosud u telefonu. Pusu už měla zavřenou. Když jsem rozrazil dveře a vpadl dovnitř, na židli doslova nadskočila a chytla se mříží, které ji chránily před zákazníky.

"Jmenuju se stejně a jdu za stejným chlápem," vyhrkl jsem na ni. Nějak se mi nelíbila. Něco ji sžíralo. Jako by utrpěla nějaký šok. Obličej měla bledý jako čestvě vyprané prostěradlo. Netušil jsem, jestli jsem ji třeba nepřistihl, jak si bere nějaký drobný, nebo jestli jsem ji tak vyšokoval jenom svým příchodem.

"Běžte dál." Ta dvě slova z ní vyskočila, jako kdyby ji zrovna v ten moment někdo nakopl okovanou botou. Mávla směrem ke Gormanovým dveřím, potom popadla klobouk, který již měla připravený na židli, trhnutím otevřela dvířka své klece a vystartovala ke dveřím.

Ohlédl jsem se, abych zjistil, proč má tak naspěch. Nezdržovala se čekáním na výtah a hnala se ke schodům, jak kdyby se právě dozvěděla, že o patro níž dávaj silónky zdarma.

Přijímací kancelář vypadala bez ní velmi tiše a opuštěně. Pohlédl jsem na zavřené dveře Gormanovy kanceláře. Podíval jsem se na čtyři řady prázdných křesílek a měl jsem pocit, že tady něco nehraje. Už jsem sahal do zadní kapsy pro pistoli, když jsem za sebou zaslechl přidušený hrdelní hlas: "Vykašli se na to, brácho!"

Opatrně jsem se ohlédl přes rameno. Vysoký, hubený chlápek v šedém kostkovaném obleku stál za poslední řadou křesel. Tak proto byla ta blondýna tak vytřeštěná. Šmíroval tam z úkrytu a čekal, až se objevím. Obličej pod černým klopákem byl vyholený o něco líp než obličej krysy, ale pohled na něj nebyl o nic lepší.

"To mluvíte se mnou?" zeptal jsem se zdvořile a snažil se neudělat sebemenší pohyb. Tvář skrytá pod kapuci se tvářila nervózně a soudě podle bělosti kloubů na ruce, jsem pochopil, že kohoutek má natažený do maxima.

"Běž dovnitř," přikázal mi a ukázal na Gormanovu kancelář. "Ať o nic nepřijdeš."

Myslí mi prolétlo, že se té pláže na Miami asi přece jen nedočkám, a byl jsem rád, že jsem se příliš impulsivně neukvapoval a ty letenky nezamlouval dopředu. Nerad vyhazuju peníze jen tak do vzduchu. Váhavě jsem otevřel dveře do Gormanovy kanceláře, vstoupil dovnitř a člověk s kapuci na hlavě šel za mnou.

Parker, nebo spíš bych ho teď měl nazývat Boydem, seděl v Gormanově křesle. Tvářil se velmi chladně, vzdáleně a opovržlivě. U okna stál další vestřej hoch a pohrával si s revolverem s modrým čumákem. Byl menší postavy, tlustej jak prase a vypadal dost drsně, připomínal mi pistolníka z druhořadýho westernu. Cornelius Gorman vzbuzoval podezření svojí nepřítomností.

"Ahoj, brásko," oslovil jsem Boyda, "tak co dělá tvá hlava?"

"To bylo poprvý a naposled, co jsi zkoušel bejt mazanej a vyzrát na mě, Jacksoně," řekl. Jeho hlas byl kyselej jak citrón. "Nehodlám tu s tebou ztrácet čas nějakýma kecama. Díky nedostaneš a živej z tyhle místnosti nevedeš, na to se připrav. Odpovíš mi jenom na jednu otázku, a pak se ti přihodí malá nehoda. Buďto mi na ni odpovíš hned, anebo ji z tebe vymačkám násilím. Můžeš si vybrat, ale ať už si zvolíš, co chceš, jakmile mi na ni odpovíš, odejdeš odtud hlavou napřed z tohoto okna."

Být vyhozen z osmého patra mi nepřipadalo moc zábavné, ale nepovažoval jsem za podstatné ho o tom jakýmkoli způsobem informovat.

"Co myslíte, že tím můžete získat?" zeptal jsem se, jak neklidněji jsem byl v tu chvíli schopný. "Už jsem rek Tlustěochovi, že jsem zanechal prohlášení. Jestliže se mi něco stane, dostane se do rukou Redfernovi, a pak teprv uvidíte, co všechno vás čeká,"

Výsměšně si odfrkl.

"Tomu nevěřím. Až si to vyřídíme s tebou, prohlášení, jestli vůbec něco takovýho je, zničíme. O existenci nějakýho prohlášení mám však silný pochybnosti."

"Že mě něco takovýho nenapadlo!" zvolal jsem a v duchu intenzivně uvažoval, jestli se mi podaří dostat pistoli ven dřív, než mě ten vyzáblej klacek prošpikuje olovem sám. Věřil jsem tomu jen dost málo. "Samozřejmě nejřív je budete muset najít, a je dost dobře možný, že až je konečně objevíte, bude stejně už pozdě."

"Tak mě napadá v tyhle souvislosti. Kde vlastně je Veda Ruxová?"

Ten huběňour mi musel číst myšlenky. Zapíchl mi pistoli do páteře a ze zadní kapsy kalhot mi vyndal moji zbraň.

"Tu už nebudeš potřebovat, ty jeden osle," zašeptal mi do ucha.

"Kde je Veda Ruxová?" opakoval Boyd. Byl jakoby ztrnulý a poznal jsem, že se vši silou ovládá. Jeho prázdný výraz v očích se mi vůbec nelíbil.

"Tam, kde bude schovaná před tvejma drápama," odpověděl jsem mu.

"Jsem zvyklej na to, že v podobný situaci maj chlapi tendenci se rozpovídat. Už jsi někdy dostal ránu do hlavy gumovou hadicí? Bolí to pekelně, ale nezanechává to žádný stopy. Jestliže mi ihned neodpovíš na moji otázku, použiju tvoji lebku jako buben."

Vyzřanej chlápek se odloupl od okna a vytasil se s hadicí z bytelné gumy. Zamýšleně ji potěžkával v ruce a tvářil se dost sverpě a jako že použít ji - mu nebude dělat žádný obtíže.

Napadlo mě, že v tomhle místě nebude používání zbraní moc vhodné. Wiltshire Building byl plný úctyhodných lidí, kteří by byli zvědavostí celí bez sebe, kdyby se odněkud ozvalo něco podezřelého. Navíc mě tyhle ksichty zakryté kapucama přestávaly bavit. Doufal jsem, že i ten hubeňour nebude považovat za rozumný dělat v týchletý budově zbytečněj rámus. Proto jsem se otočil a dal mu jednu do zubů.

Naráz se stalo několik věcí. Hubeňour se sesul k zemi, ten tlustej drsňák se blížil ke mně jako rozběsněný buvol, Boyd s vervou odstrčil židli, postavil se a vtom se otevřely dveře a vstoupil Lu Panel, s bouchačkou v ruce.

"Ahoj," pozdravil mě s úsměvem, "neobtěžujou tě náhodou, tihle mládenci?"

Sehnul jsem se pod obuškem a udeřil toho špekouna vši silou doprostřed hrudníku. Kutálel se pryč, převrhl přitom židli a s řachnutím skončil na zemi. Ten hubeňour stačil jen zaklít a drápal se zpátky na nohy. V ruce se mu zablyštl dlouhý nůž. Ozvalo se tiché pinknutí a nůž letěl k zemi. Hubeňour hleděl s úžasem na svoji postřelenou ruku, potom zavyl, až se otřásla skla v oknech.

Lu teď zamával pistolí směrem k Boydovi a tomu špekounovi. Všiml jsem si, že k hlavní pistole má připevněný tlumič. "Příliš se neunáhlujte," varoval je a zamrkal na ně svýma dlouhýma řasama. "Jen se podívejte, jak to dopadlo s vaší m parťákem."

Priskočil jsem k Boydovi a jednu mu vrazil. Upadl naznak. Sebral jsem stolní lampu a rozbili ji oněj. Ještě jsem na něj vrhl onyxovej popelník a pár těch velkejch fotografií s nahejma krasotinkama. Rozhlížel jsem se, čím bych ho ještě praštil. V tu chvíli jsem byl totálně rozrušený. Neměl jsem nejmenší pochyby o tom, že kdyby se mu naskytla příležitost, byl by mě z toho okna vyhodil. Při tom pomyšlení jsem viděl rudě.

Lu se pobaveně chichotal.

"Ovládej se," upozornil mě nakonec a zamával pistolí na špekouna, kterej se už vydrápal nahoru a stál teď strnule, přilepený ke zdi jako tapeta s květinovým vzorem.

Chytil jsem Boyda za flígr a vytáhl ho na nohy. Pliv mi do ksichtu a snažil se mi zaseknout do tváře svoje drápy.

Podářilo se mi však jeho ruce setřást a vrazit mu další pecku, až zavrával. Pak jsem ho mlátil hlava nehlava a nakonec mu vlepil poslední facáka, až se posadil do křesla u stolu. Seděl tam, lapa po vzduchu, ksicht měl zrychtovanej, ale pro jistotu jsem mu líznul ještě jednu do čenichu, až se odporoučel i se židlí k zemi. Byl hotovej. Ležel tiše jako našponovanej. Šel jsem se na něj podívat. S uspokojením jsem si očistil šaty, uvolnil svaly a zapjal manžetové knoflíčky. Teď jsem se cítil mnohem líp.

"Čágo," pozdravil jsem Lua. "Kdo tě sem prsk?"

"Mick mi rek, že tě mám sledovat," řekl a uculoval se. "Viděl jsem Dorothy Lamourovou. Vyšla ven sotva dvě minuty potom, cos to vzdal. Šel s ní Crosby."

"Měla na sobě ten svůj sarong?" ptal jsem se plný zaujetí.

"Ne, sarong neměla," řekl Lu s údivem v očích. "Byla nastrojená do epesních, těsně přiléhavých šatů ze žraloci kůže, s vykrojenými rameny. Měls ji v tom vidět." Zadumaně se zahleděl na hubeňoura krvácejícího na koberci. "Máš v úmyslu už vodtud vypadnout?" zeptal se mě. "Nebo si je ještě kapánek podáme?"

"Jsem pro zvednout kotvy," odpověděl jsem a sehnul se ještě nad Boyda. Vytáhl jsem ho na nohy. Snažil se ode mě odtáhnout.

"Kde je ta dýka?" udeřil jsem na něj a pohrozil mu pěstí.

Jeho zkérovaný ksicht byl plnej bezmocnýho vzteku.

"U mě doma," zamumlal a pokoušel se vyprostit z mého sevření.

"Tak tam jedem." Dotlačil jsem ho ke dveřím a hlavou dal znamení Luovi. "S tebou se cejtím v klidu. Jen pojď, ty seladone, aby mi nebylo smutno."

Ponechali jsme bagouna s hubeňourem jejich osudu.

Nejevili o nás už žádný zájem.

Boyda jsem chytil pod ramenem a kráčel s ním k výtahu. Lu se držel v těsné blízkosti.

"Nic na nás nezkoušej," pohrozil jsem Boydovi, když jsme čekali na výtah, "nebo tě hned předám Redfernovi."

Opřel se o zeď a kapesníčkem se jemně dotýkal svejch monclů v obličejí. Byl odepsanej. Žádný strach jsem z něho mít nemusel.

Sjeli jsme do přízemí. Obsluha ve výtahu vyděšeně zírala na Boydův obličej, ale byla natolik slušně vychovaná, že neměla žádné poznámky. Možná ji zastrašil i můj pohled.

Přešli jsme přes chodník a hodil jsem Boyda dozadu do auta. Posadil jsem se vedle něho.

"Ty budeš řídit," řekl jsem Luovi.

Boyd mi roztřeseným hlasem sdělil adresu. Ani jsem se nemusel ptát.

Jeli jsme po Wiltshirské třídě a Santa Monica Boulevardu do Beverly Hills. Boyd bydlel v Mulholland Drive. Prolétli jsme dlouhou příjezdovou cestou podél rozlehlého trávníku, kde by se mohlo hrát pólo, a zastavili před impozantní budovou, která, mít o pár místností víc, by se vyrovnala Buckinghamskému paláci.

"Tak jdeme," vyzval jsem Lua, který se vysoukal z masivních předních dveří bouráku, "nechci s tím kreténem nic riskovat. Jestli začne dělat nějaký hlouposti, klidně ho vem tou bouchačkou přes kebuli."

Boyd měl ale k tomu, aby dělal nějaké hlouposti, dost daleko. Sotva šel a do schodů vedoucích k hlavnímu vchodu jsme mu museli pomáhat. Vešli jsme do haly velké jako hangár.

"Chci tu dýku," oslovil jsem ho ostře, "a ať to vodsejpá."

Najednou se před námi zjevil bělovlasý stařec, který vypadal jako biskup, ale byl zde zaměstnán jako vrchní sluha. Zíral na Boyda, zřejmě chtěl k němu přistoupit, pak ho ale odradil můj drsný pohled.

"Řekni mu, ať se rychle zdejchne," přikázal jsem Boydovi.

"To je v pořádku, Johnne," řekl Boyd a mávl rukou. "Můžeš jít."

Stařeček na okamžik zaváhal, potom s nesouhlasným mručením odkráčel pryč.

"Tak jdeme, Dominicu," řekl jsem a šťouchl ho do žeber. "Vezmem si dýku a mazem pryč. Na můj vkus to tu moc smrdí prachama."

Vzal nás do vedlejší místnosti, otevřel sejf a vytáhl pouzdro s dýkou. Beze slova mi je podal. Jeho napjatý bledý obličej však mluvil za něj. Otevřel jsem pouzdro, zběžně prohlédl dýku a zavřel pouzdro dřív, než se Lu mohl podívat. Byla to pěkná věcička a bál jsem se, aby na ni třeba nedostal zálusk.

"Tak, to bysme měli," řekl jsem. "Predám ji Brettovi. Drž se mi z cesty a na všechno zapomenu. Jestli ale znovu s něčím začneš, řeknu Brettovi, žeš ji ukrad a snadno se domyslíš, co s tebou pak udělá."

"Vypadněte odtud!" zavrčel Boyd a propadl se do křesla, obličej utopil v dlaních. Tak jsme ho opustili. Byl to drsný chlap se vším všudy, dokud jste se ho nedotkli. Jedna nebo dvě rány ho zlomily. Nakládačka, kterou ode mě dneska dostal, stačila, aby se sesypal jako puzzle. Těžko ho bude někdo dávat dohromady.

Zpátky do Casyho kasina jsme dorazili pár minut před sedmou.

Než jsem se vypravil nahoru za Vedou, měl jsem malej proslov k Luovi, ve kterým jsem mu na jeden nádech vysypal nejobdivnější slova, co znám, a děkoval mu za všechno, co pro mě udělal. Pak jsem rychle zmizel ve výtahu a zabouchl dveře dřív, než mi moh padnout kolem krku.

Před dveřmi do našeho doupátka jsem našel Joa, jak hraje pasiáns. Když mě uviděl, karty rychle shrnul, postavil se a protáhl záda.

"To jsem ale rád, že vás zase vidím," uvítal mě s úšklebkem. "Brácho, dělat chuťvu, je pro mě vůbec ta nejhorší práce, co znám."

"Nějaký problémy?" ptal jsem se a kývl směrem ke dveřím do hnízdečka,

"Nic, na co bych nestačil," řekl sebevědomě a podal mi klíč. "Nejdřív ztropila povyk, ale když jsem jí jednu ubalil, uklidnila se. To je jediný způsob, jak s takovejma zacházet. Mluvit s nima nemůžeš. Musíš je praštit a pak už jsou hodný."

"Asi máš pravdu. V půl devátý půjdu znovu ven. Chci, abys tu zase hlídal."

"Pro Kristovy rány!" vykřikl. "Jakej to má vůbec smysl? Stejně se ven nedostane. Proč tu musím vysedávat?"

"Hele, promluv si o tom s Míčkem. Já chci, abys tu dnes večer byl, ale jestli ti to nevoní, nutit tě nemůžu."

Odevzdaně pokrčil rameny.

"Tak dobrá. V půl devátý tady budu. Jak si přeješ." Vstoupil do výtahu a zabouchl za sebou dveře.

Když jsem vešel dovnitř, Veda ležela na pohovce. Na stolku vedle ní stála sklenice koktejlu a na podleze ležela celá hromada obrázkových časopisů. Vypadalo to, že Joe ji kromě výhrůžek zásobil i příjemnějšími věcmi.

Stále měla na sobě to bleděmodré pyžamo. V ostrém světle lampy na nočním stolku vypadalo její tělo v průsvitné róbě neobyčejně svůdně.

"Tak ses vrátil," řekla, odložila magazín, který si právě prohlížela, a pohlédla mi do tváře.

"Tak tak, vrátil jsem se. Všechno v pořádku?"

"Začínám se trochu nudit. Vyrazíme dnes večer spolu ven, nebo tu budu pořád zavřená jako hrabě Monte Christo v žaláři?"

"Dnes večer to bohužel nepůjde. Snad zejtra. Dnes mám ještě práci. Musíš to ještě vydržet."

"Cos celej den vlastně dělal?"

Namíchal jsem si koktejl.

"Poflakoval jsem se jen tak kolem. O dvě minuty jsem prošvih Dorothy Lamourovou. Ale ani mi to nevadilo. Stejně přej neměla na sobě svůj sarong."

"Ty si možná připadáš strašně vtipnej, ale mně to k smíchu vůbec není." Její hlas zněl drsně. "Podle mě jseš jen detektývek, kterej věčně kouká klíčovejma dírkama, až mu průvan vyfouk mozek."

"Přesně tohle jsem si o sobě myslel až do dnešního odpoledne," řekl jsem a posadil se na pohovku vedle ní. "Ale potom jsem změnil názor."

"Vážně? A co tě k tomu přivedlo?"

Hodil jsem do sebe půl sklenice koktejlu a odložil zbytek na stolec.

"Bylas náměsíčná už jako dítě nebo se ti to stává až teď?"

Její lazuritové oči ztvrdly. Sevřela plné rudé rty.

"To má bejt další vtip?"

"Možná. To záleží na tom, čemu ty říkáš vtip."

Dopil jsem koktejl a zapálil si cigaretu. "Podívej se na tohle." Z kapsy jsem vytáhl červené kožené pouzdro, otevřel je a položil jí dýku do klína.

Nastalo dlouhé nepřírožené ticho. Dýky se nedotkla, nepohnula se, zdálo se, že snad ani nedýchá.

"Doufám, že teď mi už řekneš, jak to opravdu bylo," vyzval jsem ji. "Sešel jsem se s Brettem. Jestli mu tu dýku vrátím, nikdo nebude v průseru. Jdu za ním dnes večer v deset. Zaplatí mi za tuhle hračku docela slušnou sumu. Když budeš hodná, vezmu tě s sebou na dovolenou. Jenom by mě zajímalo, co se stalo v Brettově domě před tím, než za mnou přišel Gorman. Tentokrát by ses mohla vyzpovídat a říct mi konečně pravdu."

Odstrčila dýku a ušklíbala se.

"Jaks k ní přišel?"

"Od Boyda. Tys věděla, že Parker je Boyd, vid'?"

Přiznala, že to věděla.

"Predal mi ji, když jsem ho ujistil, že Brett nechce žádný problémy. Jemu jde jen o tu dýku. Houby mu záleží na tom, co se stane tobě, Gormanovi nebo Boydovi. Ani neví, že někdo z vás v tom jede."

"To pozná, až najde moji pudřenku," řekla hlasem plným úzkosti.

"Nepozná. Pudřenku jsem vyndal ze sejfu a schoval mezi křídla kamenného ptáka nahoře u vstupu na terasu.

Vyzvednu ji, až půjdu dnes večer od něho, a když budeš chtít, vrátím ti ji."

Chytla mě za rameno.

"Myslíš to vážně?"

"Samo. Proč ne? Kolem tý pudřenky jsi nadělala už dost povyku. Už si s tím nelam hlavu. Teď mě poslouchej. Líbíš se mi. Jseš trochu svérázná, ale to mně nevadí. Myslel jsem, že bysme si my dva mohli udělat vejlet na Miami a utratit tam spolu nějaký prachy. Co tomu říkáš?"

Dlouhou dobu na mě nevěřicně zírala. Potom se rozesmála. A tentokrát zněl její smích upřímně.

"Jak se můžeš ptát? To víš, že by se mi to líbilo. Jenom kdybych věděla, že zase nevtipkuješ."

"Vůbec ne. Jestli chceš, můžu ti to dokázat."

Šel jsme k telefonu a nechal si zavolat americké aerolinky. Když jsem dostal spojení, zabukoval jsem dvě letenky na letadlo do Greater Miami na zítra na jedenáct hodin. Jména jsem udal jako pan a paní Floyd Jacksonovi.

Velké oči jí zářily nadšením. Sedl jsem si zpátky vedle ní.

"Tak a je to," řekl jsem a vzal ji za ruku. Jestli ti ani tohle nestačí, tak už nevím. A teď mi konečně řekni tu svoji historku."

"Dej mi cigaretu a pustím se do toho."

Zamyšleně si připalovala. Potom trhla rameny a začala vyprávět. Stalo se to, řekla, přesně tak, jak mi to podal Gorman. Šla do vily k Brettovi předvést své číslo a Brett ji ukázal dýku. Kdykoliv ji něco rozruší nebo na něco před spaním intenzivně myslí, stane se pak náměsíčnou. Už od dětství. Brett se ji pokoušel svést a ona ho odmítla. Měla obavy, že jí za její vystoupení nezaplatí, a tak usnula celá ustaraná. Ve spánku vzala tu dýku a místo ní tam nechala svoji pudřenku. Až do této chvíle se její příběh shodoval s Gormanovým. Druhý den ráno odešla. Věděla, že Brett odcestoval do San Franciscu. Když se vrátila domů, našla na dně své kabely Celliniho dýku a její pudřenka byla pryč. Hned ji napadlo, co se asi stalo, a byla k smrti vystrašená. Řekla si, že v téhle situaci ji může pomoci jedině Gorman. Vypravila se tedy za ním. Řekla mu všechno, co se stalo, a ukázala mu tu dýku. Smál se tomu. S tím si prý nemusí dělat žádné starosti. Brettovi zavolá a vysvětlí mu, co se stalo. Brett bude jistě šťastný, když dostane tu dýku zpátky, a o tom, jak ji vzala, nebude přemýšlet. Snažil se Brettovi dovolat a vtom přišel Dominic Boyd. Dýka ležela na stole a on ji hned poznal. Vyprávěli mu, co se stalo.

Jestliže si Veda s Gormanem chtějí vydělat nějaký prachy, řekl, teď se nabízí vhodná šance. Sám po té dýce toužil. Brett ji jen získal o něco dřív než on. Máme prý vyčkat, až vymyslí, jak si tu dýku nechat bez následků pro kohokoliv z nás. Vede se to nelíbilo, ale Gorman ji přesvědčil. Po nějakém čase měl Boyd svůj plán vymyšlený. Šlo jen o to získat někoho, kdo přinese zpátky tu pudřenku. Brett sejf neotevřel, a tak neví, že dýka zmizela a místo ní je tam teď pudřenka. Někdo bude muset dát do sejfu bombu, tak aby si Brett i policie mysleli, že bomba vybuchla v souvislosti s krádeží. A Veda bude mít nezvratné alibi, že ten večer, co bomba vybuchla, strávila v nočním klubu. Na Gormana padlo, že najde nějakého hlupáka, který tu pudřenku přinese a do sejfu umístí bombu. Vybrali si mě.

"Víš," uzavřela to, "kdyby tu pudřenku našli, Brett by hned věděl, že jsem tu dýku vzala já a Boyd byl přesvědčenější, že bych ho pak při výslechu udala. Jakmile jednou dýku získal, nechtěl se s ní za nic na světě rozloučit, a proto tu pudřenku tak potřeboval. Byla to jediná věc, která mě s pudřenkou spojovala, a věděl, že až mě policie začne vyslýchat, nemůžu na mě spoléhat. Potom, když jsi ze sebe dělal chytráka a předstíral, že ta pudřenka už neexistuje, dostala jsem šílený strach. Boyd si byl jistý, že pudřenku vzal, ale kdyby ji od tebe nemohl získat, nejjednodušší by bylo, zbavit se rovnou mě, a já se tak bála toho jeho nepřítelného pohledu. Je to magor. Může udělat cokoliv. Proto jsem ti pomohla uprchnout."

"Ale proč jsi mi tohle všechno neřekla už dávno? Proč sis musela vymyslet tu podezřelou historku o tom, jakou obrovskou cenu má pudřenka pro Brettů?"

"Protože jsem slíbila Boydovi, že ho nezahlavím. Bála jsem se ho."

Ale teď, když víš, kdo to je, tak už na tom stejně nezáleží, nemyslíš?"

Znovu jsem o celém tom příběhu přemýšlel. Připadalo mi to všechno dostatečně pravděpodobné. Byl jsem přesvědčenější, že tentokrát mi řekla, jak to opravdu bylo.

"Takže pudřenka žádnou cenu nemá?" zeptal jsem se jí se zklamaným pohledem.

"Jistěže ne. Jenom že patří mě. A já ji samozřejmě chci zpátky."

"Taky že ji zpátky dostaneš. Asi bych měl zavolat Brettovi. Jedu dnes večer za ním a nechci se setkat už s žádnými jeho novými strážci, který člověka určitě nešetřej o nic víc než ti předchozí. Ani nestojím o to okusit zuby jeho nového vlčáka, který je má jistě stejně ostrý jako ten starý." Vytáhl jsem z kapsičky vizitku, kterou mi Brett věnoval. Prohlížel jsem si ji s údivem. Obrátil jsem ji na druhou stranu, kde bylo jeho jméno a telefon. Otočil jsem kartičku znovu zpátky a nechápavě četl pár slov napsaných drobným, úhledným písmem: Pro Almu od Věrného. Nejlepší přítel muže je jeho vlastní žena.

"To je vážně ta nejlegračnější věc, jakou si může člověk, jako je Brett, napsat na vizitku," řekl jsem a hodil kartičku do Vedina klína. Zvedla ji, když já už jsem stál u telefonu a vytáčet Brettovo číslo. Dostal jsem okamžitě spojení.

Ozval se stejný, zpěvavý hlásek: "Brettova kancelář, prosím."

"Tady Floyd Jackson. Řekněte prosím panu Brettovi, aby mě čekal v deset hodin. Vyřídíte mu, že mu přinesu to, co si přál."

"Ach ano, pane Jacksone," odpověděla a dodala, "moc mě to těší."

"To nejste jediná," odpověděl jsem a napadlo mě, jestli je taky tak hezká, jako je příjemný její hlas, a pomalu jsem zavěsil.

Veda nám zrovna míchala dva koktejly. Teď měla světlo za zády a o průsvitnosti jejího pyžamu již nemohlo být pochyb. Než jsem jejímu pyžamu věnoval všechnu svoji pozornost, znovu jsem se zahleděl na druhou stranu Brettovy vizitky. "Řekla bys, že mužovým nejlepším přítelem je jeho manželka?" zeptal jsem se. "Jak to můžu vědět?" Podala mi koktejl a pohlédla na mě. V jejích očích byl vzdálený výraz. "V životě jsem manželkou nebyla."

Nehty jsem cvrknul o navštívenku. "Alma...a Věrné...To by mě zajímalo, kdo jsou ti dva." Vsunul jsem navštívenku do kapsy. "Když jseš tak zvěda věj, tak proč se ho nezeptáš rovnou?" řekla nezúčastněně. "Víš, že to tvoje pyžamo je úplně průsvitný?" "Taky že má být."

Tím byla vyřešena alespoň záhada pyžama. Vypili jsme koktejly. Dýku jsem zamkl do zásuvky. Do desíti zbývalo ještě spousta času. Z jejího nočního obleku jsem nemohl spustit oči. "Je mnohem lepší než sarong," uzavřel jsem svoje úvahy o pyžamu. "Taky že má být," opakovala a odcházela do ložnice. Sledoval jsem ji, jak jde. Otočila se přes rameno, pozvedla obočí a vešla dovnitř. Po chvilce jsem se k ní připojil. To je další příjemnej způsob, jak strávit volnej čas, kdybyste potřebovali poradit.

X.

Cadillac dlouhými prsty svých relfektorů bíle ozařoval horskou cestu na Oceán Rise. Lu Farrel seděl rozvalený za volantem a já vedle něj na sedadle pro spolujezdce. Nechtěl jsem ho s sebou, ale Casy na tom trval. Tvrdil, že Brettovi nevěří. Kdoví, jestli až přijedu, nebudou tam na mě už čekat v plný zbroji. Kdyby k něčemu takovému skutečně došlo, byl bych přirozeně rád, že se mnou Lu je. Přel jsem se, že Brett mi dal svoje slovo, ale tím jsem Casyho jediné rozesmál. Pro něj slovo milionáře zvlášť moc neznamená. Myslím, že jsem ho dost pobavil. Nakonec jsem se vzdal. A jak se později ukázalo, mít Lua s sebou bylo přinejmenším prospěšné.

Netrvalo dlouho a ve světle reflektorů se objevila třímetrová zeď, chránící Brettův dům. "Zůstaneš tady, Lu," řekl jsem mu, "a budeš připravenej, když bude třeba rychle vyklidit pole. Sed v autě. Jestliže tě strážci uviděj, budou tě možná obtěžovat." Lu zastavil vůz přímo před branou. Oslepilo nás světlo vycházející z domku strážců. Zničehonic nás obstoupili dva uniformovaní strážci. Jeden z nich stál před železnými vraty, druhý obcházel naše auto. Okamžitě jsem vystoupil, protože jsem nechtěl, aby si všiml Lua, který zůstal uvnitř. "Pan Brett mě očekává," řekl jsem. "jmenuju se Floyd Jackson." Posvítil mi do očí baterkou. "Jo, asi budete Jackson," uznal strážce, když si mě podrobně prohlédl. "Pojďte dál, zavolám do domu. Chcete dát tu kraksnu dovnitř?" "Myslím, že může zůstat tady. Půjdu k domu pěšky." "Zařídíte se, jak chcete, ale trochu se projdete." "Rád si zasportuju. Zdá se mi, že přibírám na váze." Pokrčil rameny a přistoupili jsme k bráně. "To je v pořádku," oznámil druhému strážci. "To je člověk, na kterého Brett čeká." Druhý strážce na mě vrhl zachmuřený pohled a otevřel vrata. Prošli jsme masivními vraty do menší haly. Byla nezvykle čistá a holá. Připomínala mi strážnici ve vojenském táboře. U dveří byl dokonce věšák, kde visely karabiny a nábojové pásy. Strážce šel k nástěnnému telefonu a něco zamumlal do mluvítko. Chvilku čekal, posunul si přitom klobouk z čela a prohlížel si mě prázdným výrazem bez známky zájmu. Praskání ve sluchátku opět upoutalo jeho pozornost. "Je tady Jackson, pane," odpověděl. "Ano, pane. Pošlu ho nahoru. Postarám se o to, pane. Ano, pane. Zařídím to, pane." Zavěsil, poškrábal se na nose a zatvářil se, jako by kousl do citrónu. "To je chlap, kterej potřebuje, aby se mu pořád říkalo pane. Je to velký zvíře, víš? Jak tobě by se líbilo být takový zvíře, kamaráde? Jak by se ti líbilo, kdyby ti člověk jako já říkal pane?" "Mně by to proti mysli zas tak nebylo, jestli vám by to nevadilo." "To je možný, ale pro mě je jedno velký zvíře až dost, tak si nedělej choutky, kamaráde. Jeden šéf mně docela stačí. Máš u sebe zbraň?" Odpověděl jsem, že nemám. "Musím se přesvědčit, kamaráde. Na tohle mě šéf obzvlášť důrazně upozorňoval. Nevadí ti, když tě kapánek profiluju? Neurazíš se? Musím dělat, co mně velkej šéf poručí." "Pro mě za mě." Celýho mě důkladně prošacoval, až objevil pouzdro s dýkou. Vyjmul mi je z kapsy. "A co má být tohle, kamaráde?" "To patří tvému pánovi. Jestliže to otevřeš, budu mu to muset říct a třeba se mu to nebude líbit." "No, pistol by se do toho nevešla, co říkáš?" Pouzdro mi vrátil. "Velkej šéf nemá rád spoustu věcí. Nerad bych ho něčím rozčilil." Dal jsem si pouzdro zpátky do kapsy. "Tak pojď, kamaráde, ať na tebe dlouho nečeká. To je další věc, kterou nemá rád." Vydali jsme se po setmělé příjezdové cestě.

"To je pěkný fáro, co máš zaparkovaný tam venku, kamaráde" řekl strážce náhle. "Taky by se mi takový hodilo. To muselo stát spoustu prachů."

"Nevím. Mám ho vypůjčený."

Uplivl si do tmy.

"Hned jsem si říkal, že soukromý vočko si nemůže takový auto dovolit."

"Už nedělám detektiva. Dávno už jsem toho nechal."

"Tak takhle je to. Před několika dny odbouchli v noci dva strážce. Myslel jsem, že si velkej šéf našel pomocníka."

"Ne, nic takového."

"Takže jde jen o soukromou věc, co?"

"Dalo by se to tak nazvat."

Chvilí jsme kráčili mlčky, ale cítil jsem, že může prasknout zvědavostí.

"Tak soukromou, že o ní nemůžeš mluvit, co?" pronesl, když jsme se blížili už k samotnému domu.

"Zeptejte se šéfa. Jestli vás do toho bude chtít zasvětit, ať vám to řekne sám."

Znovu si odplivl do tmy.

"Zeptejte se šéfa. To je spíš k pousmání. Jak ho znám, odpověděl by mi leda tak špičkou boty."

"Ani bych se mu v tomhle případě nedivil."

"Vidiš to rozsvícené okno?" Zastavil se a ukazoval vzhůru. "Tak tam čeká. Rek, že máš jít zahradním vstupem. Ted' už trefíš sám, že jo, kamaráde? Nemusím s tebou dál nosit svoje těžký kosti až tam nahoru, co říkáš? Nohy už mi tak nesloužej."

Pohlédl jsem směrem k terase. Proti osvětleným francouzským oknům, otevřeným dokořán, jsem nahoře na schodišti, vedoucím na terasu, spatřil obrysy kamenného ptáka Noha.

"To víte, že trefím," ujistil jsem ho. "Uvidíme se, až budu odcházet."

Stál dole u paty schodiště a sledoval mě, jak kráčím vzhůru. Když jsem došel až ke kamennému ptáku, zastavil jsem se a ohlédl. Dosud tam stál a s rukama v bok mě pozoroval. Stoupal jsem vzhůru po druhém schodišti a když jsem byl nahoře, znovu jsem se ohlédl. Odcházel příjezdovou cestou do svého domku. V jasném měsíčním světle jsem ho viděl velmi zřetelně. Skryl jsem se ve stínu domu a chvíli počkal, dokud nezmizel za zatáčkou příjezdové cesty. Rychle jsem seběhl dolů k Nohovi.

Musel jsem to risknout, protože, kdybych čekal, až si to odbudu s Brettem, mohl by se opět objevit strážce, aby mě doprovodil ke bráně. Nezbyvalo mi, než využít příležitost teď.

Došel jsem ke kamennému ptáku a rychle se rozhlédl kolem. Nikde nikdo. Ani v okně jsem nezahlédl žádný pohyb.

Vyšplhal jsem na podstavec a sáhl do malé prohlubně mezi křídly. Šmátral jsem prsty, ale nic jsem nenašel. Pátral jsem dál, tiše klel a přimkl se těsně k podstavci. Vytáhl jsem malou baterku a posvítil si do otvoru. Bylo tam trochu prachu, loužička dešťové vody, ale žádná pudřenka se tam neskrývala.

Čas se zastavil. Držel jsem se křidel ptáka jako klíště a nevěřícně zíral do díry. A potom se z černé noci ozvala ostrá rána z pistole. Byla jediná, ale pocitu bezpečí mi nepřidala. Na mě však přímo nemířila. Seskočil jsem z podstavce a vyrazil po schodišti vzhůru směrem k ozářeným francouzským oknům. Když jsem dospěl k otevřeným dveřím nahoře na terase, ze zahrady ještě doznívala ozvěna výstřelu. V paprsku světla se lině povaloval slabounký věneček kouře.

Stál jsem ve dveřích a hleděl do jasně osvětlené místnosti. Byl to hezký pokoj. Přesně takový, jaký podle mě představují vlastní milionáři. Všechno v místnosti bylo na první pohled drahé, velice pěkné a úpravné.

Vkřesle naproti mně seděl Lindsay Brett. Na jeho dobře živené tváři jsem rozpoznal prázdný, mírně překvapený výraz a přesně uprostřed jeho čela jsem si všiml malé modré dírký. Oči bez výrazu upíral mým směrem. Mírně odchýlené rty poodhalovaly zuby v překvapené grimase. Nevypadalo to, že ještě někdy vyběhne na Matterhorn, ani že mu ještě zbyde dech na vrcholu si zahvízdat. Poznal jsem, že je mrtvý, ani jsem se ho nemusel dotknout.

Vražedná zbraň, jak by ji nazvali v novinách, ležela na psacím stole před ním. Byla to šestiranná pětadvacítká a z její krátké hlavně se dosud táhl tenký proužek kouře.

Ať už Brett zabil kdokoli, odvedl dobrou práci. Kulka ukončila život tohoto milionáře tak nezvratně, jako vyloučila moji šanci získat pětadvacet tisíc dolarů. A to bylo přesně to, na co jsem myslel, když jsem hleděl do jeho prázdných, mrtvých očí. Tak nakonec to přece jen nebude tak snadné, jak jsem si představoval. Pan a paní Jacksonovi si zítra ráno nevyzvednou svoje letenky do Miami. Žádný penízky na detektivka Jacksona nečekaj. S tím se holt už bude muset smířit. Člověk dělá plány, staví si vzdušné zámky, představuje si, že svět mu bude ležet u nohou, a pak najednou někdo přijde, vystřelí z bouchačky, a bublina se rozprskne.

Pak mě napadlo ještě něco. Poldové nepůjdou daleko, až budou hledat vraha. Já budu první na ráně. Po zádech mi přeběhl mráz. Cítil jsem, jak mi vlasy vstávají hrůzou na hlavě. Samozřejmě, že padnou na mě. Co jiného se jim nabízí? Přišel jsem sám. Nepobyl jsem tady dlouho a ozval se výstřel. Samozřejmě, že za vraha vyberou mě. Redfernovi bych nemohl udělat větší radost.

Podobné myšlenky mi prolétly hlavou rychlostí blesku. Z hlavně se dosud kouřilo, když jsem pomalu začal couvat ven. Vtom se otevřely dveře a dovnitř vběhla nějaká dívka. Pohlédl jsem na sebe přes Brettovu mrtvou hlavu. Byla vysoká, štíhlá, světlovlasá a rozhodně hezká. Pohled jí sklouzl na pistoli a potom na Brett. Z díry na čele mu začala kapat krev. Strnula a obličej si přikryla rukama. Začala ječet. Ten zvuk mi projel celým tělem, cítil jsem ho až v útrokách.

Z chodby jsem zaslechl kroky. Na nic jsem už nečekal. O své nevině je nepřesvědčím. Tentokrát mi nikdo neuvěří.

Rozlétl jsem se po schodech z terasy, jako bych měl křídla. Vřiskání děvčete nepřestávalo a přidál se k němu křik jakéhosi mužského hlasu. Neohlížel jsem se zpátky. Za pronikavého zvonění jsem se rozeběhl po příjezdové cestě.

Mířil jsem k hlavní bráně a k zaparkovanému autu. Strážci v té době už samozřejmě věděli, že se něco děje, a já jsem toho musel využít. Přelézt přes zeď jsem tentokrát nemohl. Ani zůstat na pozemku. Kdyby pustili psy, vypátrali by mě

okamžitě. Musel jsem se dostat kolem stráží, nebo jsem byl ztracen.

Konečně jsem zahlédl bránu. Vrata byla otevřená a slyšel jsem předení cadillacu. Pak jsem zahlédl ještě něco a přidal jsem na rychlosti. Dva strážci stáli u vrátnice, s rukama nad hlavou.

"Jen se neboj, milánku," volal na mě Lu z auta. "Tihle chlápci ti neublíží. Radši si ale rychle nastup."

Prolétl jsem kolem strážců, ani jsem nevěděl jak, a rychle hupsnul do auta. Lu se vykláněl z okénka. Pušku s krátkou hlavní měl zaměřenou na mě.

"Sedni si za volant," řekl s klidem v hlase. "Já dohlídnu na ty dva."

Zařadil jsem rychlost a cadillac vystřelil do tmy.

Lu vtáhl hlavu dovnitř a hodil pušku na zadní sedadlo.

"Šlápní na to," pobízel mě nervózně. "Co nevidět po nás začnou střílet."

Sotva to vyslovil, ozvala se za námi střelba. Jedna kulka zasáhla hodiny na palubní desce, druhá se trefila do žlábků na křídle na kapotě. Pěkný zásah.

"Mick bude zuřit, až zjistí, že je auto rozstřílený," poznamenal Lu a zahihňal se. "Číms je tak rozzuřil?"

"Já ničím," řekl jsem a přidal plyn. "Někdo mě předběh a zastřelil Bretta. Určitě si myslej, že jsem to byl já."

Lu úplně zapomněl na svoje jemné způsoby.

"Je tuhej?" vyhrkl mě a hlas měl překvapivě hrubý.

"Úplně tvrdej," souhlasil jsem.

Střelba za námi už polevila, ale na rychlosti jsem raději neubíral.

"Vliv toho chlapa se jeho smrti nezmění," říkal Lu a ustaraně si mnul bradu. "Teď teprv začne mela, ze který nás všechny pořádně rozbolí hlava."

Neřekl už ani slovo, dokud jsme nedojeli do Casyho kasina. Když jsem vystoupil, vklouzl pod volant.

"Zajdi za Mickem," požádal mě potom, a "řekni mu, že budu muset tenhle auťák trochu upravit. Strážci si ho určitě dobře prohlídli. Poznali by ho."

Když jsem vstoupil do herny, Casy hrál zrovna poker. Stačilo, aby se na mě podíval, a hned odložil karty.

"Hoši," řekl svým spoluhráčům, "musím si teď něco vyřídit. Za chvíli jsem zpátky."

Mířil rovnou do své kanceláře. Šel jsem za ním.

"Průser?" zeptal se a zamkl za sebou dveře.

"A jakej," souhlasil jsem. Teprve teď mi pomalu docházelo, v jak zapeklitý situaci jsem se octl. Byl jsem z toho otřesený.

"Brett je mrtvej. Někdo se tam dostal jen okamžik přede mnou. Když už jsem byl na jeho pozemku, zastřelil ho pětadvacítkou. Teď to bude na mě."

Tiše zaklel.

"Viděls toho vraha?"

"Já jsem ten vrah, to už mi nikdo neodpáře. Chápeš to? Mě viděli, jak zírám na mrtvého Bretta. Musím odtud okamžitě vypadnout. S tím nic nenaděláš, Micku. V tom mi nepomůže ani pámbůh."

Rozdrnčel se telefon. Mick skočil po sluchátku a vyštěkl: "Haló?" Naslouchal a jeho obličej bledl. "Jistě, jistě," říkal nazlobeně. "Stejně tady není. Jestli chcete, přesvědčte se sám. Nemám koho schovávat." Zavěsil. Podíval se na mě a v očích mu blýskalo.

"Nemusíš mi říkat, kdo to byl," předběhl jsem ho.

"Jo, jdou po tobě. O'Readen v tom nezmůže nic. Aspoň to tvrdí. Zatarasili silnice. Počítají s tím, že skončíš tady. O'Readen je na cestě sem s partou čmuchalů."

"Potřebuju nějaký prachy, Micku. Mám u tebe ještě dva tácy. Můžeš mi je dát?"

"Se ví." Šel k seifu a hodil mi na stůl svazek bankovek. "Můžu ti dát víc, jestli potřebuješ."

"To mi bude stačit." Rukama jsem si pročísł vlasy. Přiznal jsem si to jen nerad, ale byl jsem v koncích. "Bude lepší, když tu Vedu nenajdou."

Mick něco zabručel a šel k telefonu.

"Dejte mi Joea," houkl do sluchátka. Chvilku čekal a potom pokračoval: "Joe, přiveď slečnu Ruxovou sem dolů a ať na vás nemusíme čekat."

"Co si s ní sakra počnem?" zeptal jsem se.

"Neber si to tak, Floyde. To není poprvý, co se někdo dostal do průseru," řekl Mick a poplácal mě po rameni. "Jsem na takovou situaci připravený. Když si někdo zahrává s ohněm jako já, musí s takovejma možnostma počítat. Pod podlahou je skrejš. Můžete tam s Vedou zůstat, dokud se věci trochu nezklidněj. Tam vás nikdo hledat nebude."

Zhluboka jsem se nadechl a zazubil se na něj.

"Už jsem chtěl vyskočit z kůže, Micku. Úplně mě to vyvedlo z míry. Není to příjemnej pocit, vědět, že jdou po tobě poldové. Mám za sebou všelijaký podvody, ale vražda, to je jiný kafe."

"To bych řek," povzdychl si Mick. "Ale nezapomínej na to, že i já jsem byl jednou souzencej pro vraždu a nakonec jsem se z toho dostal."

"To je něco jinýho. Mě tam viděli. Maj spoustu svědků, který přesvědčej i přitroublou porotu. Jestli mě dostanou, jsem ztracenej."

"Nemůžou tě dostat," tvrdil Mick zachmuřeně.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

"Kdo je to?" ptal jsem se polekaně.

"Joe."

Mick odemkl. Joe přiváděl Vedu. Měla na sobě černé kalhoty a červenou košili. Tvářila se polekaně.

"Díky, Joe," řekl Mick a dal mu pokyn, aby nás nechal o samotě. Když Joe odešel, přistoupil Mick ke skřini, která stála v rohu místnosti. Otevřel dveře, vyházel hromadu starých krámů a poklekl na zem.

"Co se stalo?" ptala se Veda a upírala na mě zmatený pohled.

"Stalo se toho spousta. Všechno ti řeknu později." Šel jsem k Mickovi.

"Tak tady to je. Běžte pěkně dolů a buďte zticha." Odtáhl pár prken v podlaze a objevily se dřevěné schody vedoucí dolů do tmy.

"Pojď," vyzval jsem Vedu.

"Ani se mi tam nechce," zdráhala se. "Co se vlastně stalo?"

Chytl jsem ji za zápěstí. Červená světla už blikala za dveřmi.

"Jsou tu poldové," řekl Mick. "Pospěšte si."

"Policie?" děsila se Veda a zadržela dech.

"Tak pojď už," táhl jsem ji do skříně.

Scházeli jsme do úplné tmy.

"Dole u schodiště je vypínač," zaslechl jsem Micka zeshora.

Dal prkna zpátky na své místo a já jsem nahmátl vypínač. Ve světle jsme poznali, že se nacházíme v nízké uzounké chodbě s udusanou podlahou. Na konci chodby byly malé dveře.

"Tudy," vzal jsem Vedu za paži.

Otevřel jsem dvířka, otočil vypínačem a rozhlédl se po malé místnosti zařízené bez zjevného přepychu. Byly zde dvě postele, dvě židle, stůl, rádio a kredenc s konzervami a několika lahvemi skotské. Byla to typická skrýš pro drsné chlapy.

Zavřel jsem dveře, přešel místnost a nakoukl do koupelny se sprchou a se záchodem.

"Náš nový domov," pronesl jsem a posadil se na židli.

"Tak dozvím se už konečně, co se stalo? Kde je moje puďřenka?"

"Už jsem ti říkal, že s tou svou pitomou puďřenkou moc nadělaš. Jakmile jsem ji vzal z Brettova sejfu, neznamená žádný nebezpečí. Už na ni zapomeň. Zkrátka ji nemám. Někdo tam byl přede mnou. Nevím kdo a ani mi na tom nezáleží. Podle mě to není vůbec důležitý. Důležitý je, že Brett je mrtvěj. Někdo ho zastřelil."

Prudce se posadila.

"Tak proto se musíme skrejvat před policií?"

"Přesně tak. A nemysli si. Já jsem ho nezabil. Poldové to tak určitě berou, ale můžu odpřisáhnout, že když jsem se tam objevil, byl už mrtvěj."

"Tak proč by tě podezírali z vraždy, když jsi to neudělal?"

Přesně jsem jí vylíčil, jak se to stalo.

"Ráda bych se napila," řekla. "Myslíš, že bych se mohla napít?"

"Myslím, že ano. Taky nejsem proti." Šel jsem ke kredenci, strhl jemný papír, kterým byla obalená láhev, našel dvě skleničky a pořádně nám nalil.

"To nám pomůže," řekl jsem a podal jí sklenici. "Jakmile poldové vypadnou, můžeš se vypařit. Odtedka budu muset zůstat sám."

"Takže dovolená na Miami se nekoná," řekla hořce.

"Už to tak vypadá." Hodil jsem do sebe půl sklenice. "Když chlápek jako Brett narazí na kulku, je z toho spousta nepříjemností. Budou toho plný noviny. Všichni jeho přátelé spustěj povyk. A poldové nemůžou jen tak přihlížet. Budu muset často měnit flek." Dopil jsem whisky a dodal: "A prachů nemám nazbyt. Neříkám ti to proto, protože nechci, aby ses na mě přilepila, ale protože jsem ti něco slíbil, co teď nemůžu dodržet."

"Máš peněz, co chceš," řekla tiše.

"Nemám. Brett mi slíbil pětadvacet táců za dýku. Ale už mi je nestačil vyplatit. Mít pětadvacet hadrů, nežili bysme si špatně, ty a já. Teď budu potřebovat každé cent, abych se vyhnul poldům."

Nahnula se dopředu a z kapsy mi vytáhla pouzdro s dýkou. Dlouho jsem na ně zíral. Pro samý starosti s útekem jsem na dýku úplně zapomněl.

"Boyd ti za ni dá pětadvacet táců," řekla. "Copak jsi zapomněl na Boyda?"

Seděl jsem tam a udiveně civěl před sebe.

"Ještě pořád můžeme jet na Miami, jestli se nám ovšem podaří se tam dostat."

"Musíš mě nechat bejt. Půjdou po mě poldové."

"A co když se mi nechce?"

Pohlédl jsem do jejich lazuritových očí. Srdce se mi rozbušilo. Opět mi vyschlo v ústech.

"Musíš jít ode mě," opakoval jsem.

Natáhla ruce a dotkla se mě. Strhl jsem ji k sobě. Tentokrát se nebránila. Drželi jsme se v těsném objetí, jako kdybysme tak měli zůstat už napořád. V tu chvíli jsem si to přál.

"Jestli se nám podaří dostat se ven," šeptala a prsty se dotýkala mé tváře, "chci zůstat s tebou navždycky. Chci začít nový život. Už nechci bejt to, co jsem byla. Chci bejt šťastná. A cítím, že s tebou bych šťastná bejt mohla."

V tom nejlepším vrazil dovnitř Mick. Zůstal stát ve dveřích a mračil se.

"Proboha živýho, copak neumíš nic jinýho, nežli se vrhat na ženský?" seřval mě.

"Je to jeden ze způsobů, jak trávit čas." Odpoutal jsem se od Vedy a postavil se. "Zákon je pryč?"

"Jo. Zařídil jsem, že se dostaneš k pobřeží. Bude tam na tebe čekat loď, která tě zaveze do San Franciscu. "Až budeš procházet kordonem, O'Readenovy lidi si tě nevšímnou. Musel jsem toho moulu trochu zmáčknot, ale udělá, co jsem mu řekl."

"Zeitra v noci, Micku."

"Řek jsem dneska."

"Musí to bejt zejtra a ona půjde se mnou."

Pročísl si vlasy rukama.

"Jestli to nebude dneska, nebude to nikdy," řekl podrážděně. "Dělám pro tebe, co můžu. Nahoře to vře jak v papíňáku.

Musí to bejt dneska v noci."

"Potřebuju si vybrat pětadvacet papírů. Kvůli nim jsem vsadil všechno. Musím to odložit na zejtrěk."

Zíral na mě.

"Pětadvacet papírů, říkáš?"

"Jo, přesně tak."

"No, to je jiná. V tom případě, uvidím, co se dá udělat." Upřeně se na mě zahleděl. Očička mu najednou hrála. "Znamená to potíže navíc?"

"Možná jo, možná ne. Kdoví."

"Uvidím, co se dá udělat," opakoval.

"Potřebuju si zatelefonovat." Usmál jsem se na Vedu. "Počkej tady. Hned jsem zpátky. Zatím připrav postel. Musíme se dneska trochu prospat."

Mick se na ni zašklebil. Prodral jsem se kolem něho ke dveřím.

Nejdřív jsem se nemohl Boydovi dovolat. Po nějaké době se však v telefonu ozval jeho skřípavý hlas.

"Mám u sebe něco, po čem toužíš, Dominicu," sdělil jsem mu. "Určitě víš, o co jde. Brett už to nepotřebuje. Jestli to chceš, přines pětadvacet táců do Casyho kasina v Santa Medině zejtra do oběda. Ptej se na Casyho. A nic na mě nezkoušej, nebo tu dýku už nikdy neuvidíš. Za pětadvacet hadrů je tvoje. Ujednáno?"

"Tys ho zabil!" křikl mi do ucha. "Z toho jen tak nevyvázneš, Jacksone. Tentokrát jsi to přechytračil."

"Ujednáno?" opakoval jsem.

Chvilí váhal a potom souhlasil. Hlas měl ostrý, že by se jím dal krájet chleba.

Zavěsil jsem a vrátil se zpátky k Vedě.

XI.

Kdybychom udělali, jak nám Casy radil, a pokusili se uprchnout hned tu noc, co došlo k té vraždě, možná bychom touhle dobou byli už na Miami. Ale tím, že jsem náš útěk o čtyřicet hodin odložil, jen abych získal prachy za dýku, jsem naši šanci vyváznout zabil, stejně jako rána z pětadvacítky zabila Bretta. Kdybychom vyrazili hned, O'Readen by nás nechal projet kordonem, ale po našem zpoždění už cokoliv ovlivnit nebylo v jeho silách. Mezitím vyhlásili po Brettově vrahu celostátní pátrání. Jízdní policie, FBI, a policie v Los Angeles vzali tu věc do svých rukou. O'Readen vypadl ze hry. Politici toužili po odplatě. Bengál, kterej po vraždě druhý den ráno ztropili v novinách, se ozvěnou odrážel jako hrom za bouře po celém pobřeží. Čekali jen na příležitost, jak O'Readenu ukřižovat. Vrhli se na svoji šanci jako hladovějící na kousek žvance. Žádali okamžitou akci.

Prezident naftařských společností, které Brett vlastnil, přilil olej do ohně všeobecného běsnění tím, že nabídl odměnu deseti tisíc za jakoukoli informaci, která by pomohla vraha nalézt. Po celý den byl v místním rozhlasě přerušován program, aby mohli o zabijáku podávat nejnovější informace. Uváděli můj podrobný popis. Všechny policejní stanice zaplavovaly po celý den svoje hlídkové vozy přesnými instrukcemi, na kterou adresu se mají vypravit, kde jsem byl viděn naposled. Během těch čtyřicet hodin jsem byl zavržen celou zemí. Vypukla masová hysterie, větší honba za vrahem toto století nepamatuje, hlásilo rádio.

Dominie Boyd si pro dýku přišel. Neviděl jsem ho. Kšeft s ním za mě provedl Casy. Řekl mi pak, že Boyd mu ty prachy předal bez jediného slova. Pouze, když odcházel, řekl, že doufá, že mě policie dostane. V jeho hlase prý byla taková nenávisť, že Casy měl mrazení v zádech. Získal jsem prachy na únik, ale jak se věci vyvíjely, vypadalo to, že mi budou na nic.

Celý den jsme se s Vedou schovávali v Casyho skříši a poslouchali rádio. Bylo mi z toho až nevolno, jak mě po celou dobu nazývali nebezpečným zabijákem, nechtěl jsem ale svoji sklíčenost před Vedou dávat příliš najevo. Když ve speciálním vysílání varovali matky, aby nepouštěly svoje děti volně na ulici a zamykaly na noc všechna okna a dveře, neodvažoval jsem se jí ani podívat do očí.

Jak čas plynul a hysterie stoupala, nabýval jsem stále větší jistoty, že na Miami se nedostáném. Bylo to příliš daleko a riziko bylo neúměrné. Jestli se dalo věřit tomu, co hlásili v rozhlasě, každá cesta ze Santa Mediny a ze San Luis Beach byla zabarikádovaná a amatérští detektivové z celého státu po mně pátrali v naději na slušnou odměnu.

Pokoušeli jsme se zrovna do sebe vpravit jídlo, které Veda připravila, když dovnitř vpadl Casy. Oči měl vyhaslé a ústa pevně semknutá.

"Tak co se děje, Micku?" zeptal jsem se. Jeho výraz se mi vůbec nelíbil. Samozřejmě, že jsem věděl, co se děje, ale doufal jsem, že to třeba vidím hůř, než jak to vypadá ve skutečnosti.

"S Miami se rozluč," řekl a posadil se. "Musíme se s tím smířit, Floyde. Takovou hysterii jsem nezažil. Kdo zastřelil Bretta, moh rovnou zastřelit prezidenta. Kouká z toho průser jak vrata."

"Jo," souhlasil jsem a odstrčil talíř. Stejně jsem nemohl polknout ani sousto. "Nějakej pošuk v rádiu zrovna říkal, ať mě klidně vodprásknou jako vzteklýho psa."

"Vytáhl odměnu na třicet hadrů, a to jsou slušný prachy," konstatoval Mick s vážnou tvář. "Hele, Floyde, budeš muset jít. Moc lidí o tobě ví. Vrátnej, Joe a Lu a pak ty chlápci, se kterejma jsem hrál poker, když ses včera večer vracel. Všichni vědí, že musíš bejt někde tady, protože tě neviděli odcházet. Joeovi a Luovi věřím, ale ostatním ne, a třicet papírů je třicet papírů. Tady už nejses v bezpečí."

Nalil jsem si doušek whisky, zachmuřeně hleděl do sklenice a pak ji netrpělivě odsunul stranou.

"Vypadnu," řekl jsem.

"Byl tady Redfern. Ten chlápek není praštěnej a budto tě voddělá rovnou, nebo tě nechá zašít. Jestli někdo z mejch lidí jenom pípne, Redfern se vrátí s demoliční četou a udělá tu výmak, dokud tě nenajde. Říkám ti to nerad, Floyde, ale budeš muset voduť." "

Podíval jsem se na Vedu. Byla velmi klidná a pozorně poslouchala. Oči jí plály vzrušením.

"Zbejvá ti jediný: zkusit se dostat přes hranice," dodal Mick. "Zkus to v Tijuane. To je podle mě nejrychlejší cesta ven. Nevím, jak se tam dostaneš, ale jestli se ti to podaří, jseš z průseru venku."

"Já mu řeknu, jak se tam dostane," vložila se živě do hovoru Veda. "Pojedeme mým autem. Mě nikdo nehledá a Floyd se může zamaskovat. Zvládnem to bez problému."

"Ne!" zarazil jsem ji a postavil se. "Ty se do toho neplet'. Se mnou rozhodně nepojedeš. Rozmyslel jsem si to. Tihle chlápci nebudou nikoho šetřit. Až mě dopadnou, bude střelka. Kdyby nás chytili spolu, zaplatili bychom za to oba. Drž se radši stranou."

"Má pravdu, Floyde," hájil ji Casy. "S ní bys moh mít šanci se z toho dostat. Hledaj tě samotnýho. Jestli s tebou bude ona, možná, že se jim vyhnete."

"Na to nepřistoupím!" Začal jsem nervózně popocházet po místnosti. "Nechci, aby v tom jela se mnou. Tady hrozí lynčování. Cejtím to ve vzduchu. Dovedeš si představit, co by jí udělali, kdyby ji se mnou chytili?"

Casy pokrčil rameny. Vypadal unaveně a obličej měl zkroucený nesouhlasem.

"Co máš teda v úmyslu?" zeptal se.

"Pojedeme spolu," odpověděla Veda tiše. "Já ho přemluvím."

"Přemlouvát se nenechám," zvýšil jsem hlas. "Nechci, aby ses do toho namočila. Podívej, Micku - "

"Rozmyslete si to," přerušil mě. "Za chvíli se vrátím. Taký o tom budu ještě přemýšlet."

Odešel dřív, než jsem ho stačil zarazit.

"Pojedu s tebou," trvala na svém Veda. "Nemá smysl se o tom dál dohadovat. Už jsem se rozhodla. Spolu můžeme prorazit. Vím to jistě."

"Podívej, slyšelas, co o mně říkaj. Nazývají mě vzteklym psem, surovým zabijákem, vrahem dětí - vším, co jim slina nenávisť přinese na jazyk. Jestli mě chytanou, ani se nebudou namáhat vozit mě na centrálu. Pověšej mě na nejbližší strom nebo mě ukopou k smrti. Představ si, co udělaj s tebou, jestli tě čapnou se mnou."

Chytila mě za klopy, přitáhla si mě k sobě a políbila.

"Jseš vyplašený jako králík, Floyde. Neztrácej nervy. Spolu to zvládnem, uvidíš. Uvažuj, co by se stalo se mnou, kdybys mě opustil? Ke Corneliovi zpátky nemůžu. Nemám ani floka a kromě toho chci být s tebou. Nemám strach. Uděláme to tak, jak říkám. Nabarvíš si vlasy a nasadíš slušivý brejle s obroučkama z želvoviny. Se mnou budeš mimo podezření. Věř mi, Floyde."

Hleděl jsem jí do očí. Chtěl jsem ji s sebou, ale nechtěl jsem ji dostat do maléru. To, co říkala, bylo rozumný. Budou mě hledat samotnýho. Jestli trochu změním svoji vizáž a pojedu s ní, určitě se nám podaří proniknout.

"Vzdávám se," řekl jsem. "Asi budeš mít pravdu."

"To víš, že mám pravdu. Podíváme se, co se s tebou dá udělat." Sáhla po svojí kabele a vytáhla obsažnou krabici se šminkami. "Mám černou barvu na vlasy, která rychle uschne. Pojď se mnou do koupelny, udělám z tebe jinýho člověka."

Za dvacet minut jsem se prohlížel v zrcadle. Viděl jsem vysokého tmavovlasého chlapa, který na mě trochu krátkozrace zíral přes brejle s tlustými obroučkami. Mohl to být můj vzdálený příbuzný, ale rozhodně jsem to nebyl já.

"Nevypadám špatně," pochválil jsem ji a poprvé za ten den jsem pocítil nádech sebevědomí. "Vůbec ne špatně."

"Nepoznej tě," řekla Veda. "Sama tě sotva poznávám." Vytáhla z kabely silniční mapu a začala ji studovat. Ohromovalo mě, jak se do celé akce útěku zapálila. Jako kdyby byla zvyklá před poldama zdrhat celej život.

"Pojedeme po dálnici číslo 395," oznámila mi. "Dostanem se přes Riverside do San Diega a odtud to Tijuany. Ani ne za pět hodin jsme tam."

"Ty v tom máš jasno," řekl jsem obdivně a vzal ji do náručí. "Jestli se z toho dostanem, Vedo, slibuju ti, že se mnou budeš šťastná."

"Jsem s tebou šťastná už teď."

O něco později zaklepal na dveře Casy. Vstoupil, podíval se na mě a poděšeně zaklel. Než jsem stačil otevřít pusu, měl v ruce pistoli.

"No tak, Micku, uklidni se. To jsem tak bezva zamaskovanej?"

Schoval pistoli. Bylo zajímavé pozorovat, jak se přitom mění výraz v jeho obličej.

"Je to dobrý," řekl střizlivě. "Neměl jsem ani tušení, kdo můžeš být."

Sdělili jsme mu svoje plány.

"To autíčko je na houby," řekl na to. "Dám vám něco většího. Mám buicka, kterej je na takovejhle vejlet jako stvořenej. Opancéřovanej a s neprůstřelnějma okna. Když se dostanete do srabu, můžete jet, co to dá, a nic vás nezastaví. Má samotěsnící pneumatiky a motor je stavěnej na rychlou jízdu. Když na to šlápneš, takovejch stodevadesát udělá."

"Chceš za to vyměnit svůj auták?" zeptal jsem se Vedy.

"Kvůli tomu, nač ho potřebujem, jistě. A můžeme na něj dát moji poznávací značku."

"Zařídím to," řekl Mick a měl se k odchodu. "Jakmile se trochu setmí, měli byste se zdechnout." Poťouchle se usmál.

"Všechny chlápky, co vědí, že jseš tady, jsem pro jistotu zamknul. Moc se jim to nelíbilo, ale bude to tak lepší."

"Jseš skvělej kámoš, Micku. Nevím, co bych bez tebe dělal. Jestli se z tohohle srabu někdy dostanu, vrátím ti to."

Zasmál se.

"To víš, že se z toho dostaneš. Nevymáknou tě. Nedělej si starosti. Teď je to tutovka. Hned jsem zpátky."

Měsíc se zrovna vyhoupl nad Oceán Rise, když jsme opouštěli svoji skrýš a vycházeli uličkou vedoucí od zadního vchodu herny. Noc byla horká a hvězdy jako ocelové bodce prorážely modrým sametem oblohy.

Pomáhal jsem Vede se zavazadly a Mick nesl moje. Buick byl zaparkovaný před domem a uprostřed noci se zdvíhal do výšky jako dům. Nebyla to nová mašina, ale my jsme na sebe nechtěli zbytečně upozorňovat.

"Vzadu máte nějaký jídlo a pití," řekl mi Mick a uložil naše tašky do kufru. "Ten auťák byl vyrobený v Chicagu, a tam vědí, jak pořádnou káru udělat. Je tu pár skrejší, o kterých bys měl vědět. Jedna je pod sedadlem řidiče a je v ní schovaná pětačtyřicítka. Další skrýš je pod palubní deskou. Tam je lehkej kulomet s náboji a dva ruční granáty, který by se ti taky mohly hodit."

"Proboha!" vykřikl jsem. "Co myslíš, že se chystá? Začátek třetí světový?"

"Není vyloučený, že něco takovýho nastane - pro tebe," řekl bez úsměvu. "Nesmíš se nechat chytit, Floyde."

"Budu se snažit, Micku, a ještě jednou díky."

Potřásli jsme si rukou.

"Postarej se o něj," obrátil se Mick k Vede. "Je to dobrej chlap. Nenech si od nikoho namluvit nic jinýho."

"Už jsem na to přišla sama," řekla Veda, "a ty jseš stejnej formát, Casy."

Zařadil jsem rychlost. Než jsme se stačili všichni rozplakat, vyplul jsem s buickem do tmy.

Mick rychle vyběhl na příjezdovou cestu.

"Až budeš vyjíždět z města, dole na hlavní je barikáda a v Pasadeně je silnice taky zatarasená. Dej si bacha a - hodně štěstí."

Šlápl jsem na plyn a Mick zmizel ve tmě. Bourák se řítí rychle vpřed.

"Tak, a jdem na to," pronesl jsem. "Budu mnohem šťastnější, až překročíme hranice."

"Kdyby se nás někdo vyptával, jseš můj bráška John," vymyslela Veda. "Radši nech mluvení na mně. Zapůsobím na ně svým ženským půvabem a nechaj nás být."

"Ty ale máš nervy," obdivoval jsem ji. "Ani trochu se nebojíš?"

"Trochu jo, ale ne moc. Docela mě to baví, zatím to beru jako hru."

"Jo," souhlasil jsem. "Taky se chvílema nechám unést, ale pak mi to všechno dojde, a dostanu strach."

Vyjel jsem na hlavní. Udržoval jsem stálou rychlost padesát za hodinu. Když jsme projížděli městem, cítil jsem ve vzduchu potlačené vzrušení. Před každou hospodou postával hlouček mužů. Všichni nás bedlivě pozorovali. Někteří muži měli pušky a pár jich zbraně drželo připravené ke střelbě.

"Ten dav touží po lynčování," procedil jsem mezi zuby. "Jsem rád, že odtud vodjíždíme."

"Vpředu jsou světla," ozvala se Veda. Hlas měla příškrčený. "Zastavujou všechny auťáky."

Zpomalil jsem. Dvě auta přede mnou zastavila. Zabrzdl jsem za nimi. Přes silnici byl zaparkován velký nákladák, který zabíral autům projet. Skupina mužů v nikách s lucernami a baterkami, ale i puškami, postávala kolem nákladáku a dva policajti a jeden zástupce armády kontrolovali řidiče přede mnou. Odmávli jejich auta a přistoupili k nám.

Trochu jsem se potil a nemohl jsem tomu zabránit. Zrovna jsem si zapaloval cigaretu, když mi jeden z policajtů posvítí do obličeje.

"Kam jedete?" zeptal se drsně.

"Do Pasadeny," odpověděl jsem.

Prozkoumal mě baterkou a přešel na Vedu.

"Asi hledaj toho Brettova vraha," řekla bystře. "Vidte, že hledáte toho zabijáka?" obrátila se na policajta a obdařila ho úsměvem, kterým ho naprosto zneškodnila.

"Tak tak, slečno," odpověděl a jeho hlas zněl najednou skoro lidsky. "A kdo jste vy?"

"Jmenujem se Ruxovi. Veda a John. To je můj bráška."

Znovu mi zašajnil baterkou do očí.

"Tak bráška? Ten má ale štěstí."

"Radši bych byl její manžel," poznamenal jsem, ale do úsměvu jsem se musel nutit.

"Neposlouchejte ho, poručíku," chichotala se Veda. "Vždycky řekne něco hloupýho."

"To nezní tak hloupě," řekl policajt a rozesmál se. Zdálo se, že se náramně baví. "Něco na tom je."

Přistoupil k nám příslušník státní armády. Byl příjemnej jako vrata vod kriminálu.

"Zkontroloval jste jejich poznávací značku?" domáhal se.

"Ne, ale není to ten chlápek. Vomrk jsem je pořádně. Nepřidělávej mi práci."

"Jen to pořádně zkontroluj," přikázal mu. "Tohle není žádný piknik, tady honíme vraha."

Policajt si brumlal něco pod vousy, prohlídl si naši poznávací značku a spokojeně zamručel.

"Můžete jet," pokynul mi. "Já bych taky nechtěl být vaším bráchou," mrkl na Vedu.

Objížděl jsem nákladák a cítil nejmíň šest párů očí upřenejch na sobě. Něktejům těm chlápům byla chuť po třiceti hadrech vidět na očích. Jakmile jsme měli zátarasy za sebou, šlápl jsem honem na to.

"Šlo to docela snadno, co?" řekla Veda, ale hlas se jí trochu chvěl.

Otřel jsem si pot z čela.

"Nebylo to nejhorší," souhlasil jsem. "Ale docela mi to stačilo."

Ujížděli jsme vstříc tmě před námi asi tak stovkou. Nechtěl jsem větší rychlostí budit podezření. Do řeči mi taky zrovna nebylo. Myslel jsem na další zátaras v Pasadeně.

Glendalem jsme projeli bez zastávky, ale menší vzrušení nás teprve čekalo. Na rohu ulice postával hlouček lidí. Jeden chlápek ve stetsonu stál na zadním sedadle auta s otevřenou střechou. Něco tomu shromážděnému davu vykládal. Mával rukama a zdálo se, že je velmi rozrušený. Několik mužů drželo pušky. Nemusel jsem dlouho přemýšlet, o kom ten chlápek mluví.

Jeden z mužů se zahleděl směrem k nám, chvíli nás upřeně pozoroval. Najednou něco vykřikl, byl ale moc daleko, abychom mu rozuměli. Chvilku trvalo, než jsem přijel blíž, protože jsem nechtěl zbytečně zvyšovat rychlost. Projeli jsme. Veda vyhlížela ven zadním okýnkem a zjistila, že ten dav nás nespouští z merku.

Vyjeli jsme na silnici do Pasadeny a po takovech patnácti kilometrech jsem v dálce spatřil červené blikající světlo.

"Před náma jsou světla," upozornila mě Veda příkře.

"Jo, vidím," řekl jsem a snažil jsem se rychle rozhodnout, jestli mám zastavit, nebo ne. Všude kolem bylo pusto. Bylo to místo, kde chcíp pes.

"Nebud' tak našponovanej," řekla přísně, jako kdyby vycítila moje váhání. "Nemusíš si s ničím dělat starosti."

"Kdo říká, že si dělám starosti?" vyštěkl jsem na ni.

Oba jsme byli nervózní jak čokli.

Ve světle reflektorů jsme zahlídli hrstku chlapů, kteří stáli uprostřed silnice. Žádné policajty ani vojáky mezi nimi nebyl. Přesto mi přeběhl mráz po zádech. Měl jsem z toho rozběsněného davu strach.

"Dávej bacha," upozornil jsem Vedu a sáhl do skrýše u svých nohou. Nahmatl jsem zbraň.

"Do ničeho se nepouštěj," zašeptala úpěnlivě. "Prosím tě, Floydě..."

Odjistil jsem pětáctýřícítku a napřímil se.

"Vůbec se mi nelíběj," procedil jsem mezi zuby.

Jakmile buick zastavil, tlouštík s červenou lucernou přiběhl k nám. Byl to chlap jako hora a kalhoty měl rozedrané a špinavé. Další čtyři namířili hlavně svých pušek na přední sklo a bedlivě pozorovali, co se bude dít. Taký měli na sobě kalhoty s roztrhanými kolenama. Vypadali jako parta horníků.

"Opravuje se cesta, nebo co se děje?" zeptal jsem se a vykláněl se z okénka. "Proč tady trčíme?" vybafl jsem na ně.

"Vystupte si," přikázal nám tlouštík. "A dělejte."

"Poslechni ho," šeptla Veda. "Nesmíme je rozčilit."

"Ani náhodou," odpověděl jsem jí. "Jakmile se octnem venku, můžou si s náma dělat, co chtěj. Tady jsme v bezpečí."

Vykoukl jsem z okénka. "O co vám jde?" naléhal jsem.

Někdo si na nás posvítíl baterkou.

"Pusť ho, Jude," zaslechl jsem hlas. "Tenhle je tmavovlasej."

Tlouštík se mu vysmál. Přistoupil blíž a z jeho dechu jsem ucítil pivo.

"Když ti říkám, ays šel ven, tak půjdeš ven," vyštěkl na mě a namířil mi pušku do obličeje.

Zaslechl jsem, že se Vedin dveře otvírají. Rozhlédl jsem se. Vykouzla ven a stála teď uprostřed silnice. Tiše jsem zaklel, otevřel skrýš pod palubní deskou a nahmatl jsem tvrdý oblý předmět. Opatrně jsem jej vsunul do kapsy. Otevřel jsem dveře a vystoupil.

Tlouštík mě dostřkal až do plného světla reflektorů.

"Postarejte se o něj," řekl chlapovi, kterej měl obličej jako lasička.

Všichni se teď soustředili na Vedu. Usmívala se na ně. Mlčeli a tvářili se soustředěně. Lasička na mě namířil pušku.

"Hledáme Brettova vraha," oznámil mi tlouštík. "Jak si mužem bejt jistý, že to nejseš zrovna ty?" Za řeči neodvracel oči z Vedy.

"Máte snad jeho popis, ne?" zeptal jsem se a zasmál se, jako kdybych se domníval, že udělal vtip.

"Dobrá. Jackson teda nejseš," odpověděl. "Takže o těch třicet hadrů přijdem, přesto se chcem dneska v noci pobavit."

Jseš už třetí chlapek s ženskou, kterého jsme stopli. Nebude ti, doufám, vadit, jestliže si s tvou kamarádkou trochu zašpásujem? Co tomu říkáš, kámo?"

"Nepouštěl bych se do něčeho, co nemám šanci dokončit," odbyl jsem ho.

"Ha! Ha!" popadal se tlouštík za boky. "Tos mě rozesmál. Na tvým místě bych si nic nezačínal. Jestliže se hne, Tome, napal to do něj."

"O tom nepochybuj," odpověděl lasička a smál se pod vousy.

Tlouštík mezitím přistoupil k Vědě.

"Nazdar, cukrouši," oslovil ji. "Trochu se spolu projdem, co říkáš?"

Veda mu pohlédla přímo do očí. Vypadala naprosto klidně.

"Proč?" zeptala se tvrdým, nekompromisním tónem.

"To je tajemství," odpověděl jí tlouštík záhadně. "Ale ty na to brzo přijdeš," dodal. Chytl ji za košili.

Nesnažila se utéct, dívala se mu upřeně do očí a pohled jí ztvrdl na kámen.

"No tak, kotě," lákal ji.

"Počkat!" zařval jsem. "Hned ji pustíš!"

Hlaveň pušky mě udeřila do prsou. Zavrával jsem.

Tlouštík zatím zvedl Vedu za košili a unášel ji někam do křoví. Nebránila se, ani nemukla. Ostatní se zvědavě otočili a čekali, co se bude dít. Lasička se začal třást. Zíral na mě, jako by mě chtěl zabít. Když se ozval Vedin tichý přidušený výkřik, ohlédl se přes rameno. Na to jsem čekal. Uskočil jsem stranou a jakmile pistole vystřelila, ubalil jsem mu jednu do jeho vyzábělé zlomyslné tváře. V tu chvíli jsem už držel v ruce ruční granát a zatáhl za pojistku.

Jeden z mužů na mě zamířil pušku ze vzdálenosti paže. Jako bych dopředu už cítil jeho ránu v obličeji. Vyhodil jsem granát vysokým obloukem do tmy daleko od nich a rychle se schoval za auto. Silný výbuch otrásl nocí. Auto se zakolébalo a tmu pročišla oslepující záře. Rychle jsem se postavil a rozeběhl se k místu, kde jsem před tím zaslechl Vedin výkřik. Granát ty neohrožené chlápky pořádně vylekal. Za zmatených výkřiků se rozutekli do tmy, jen se za nimi prášilo.

Našel jsem Vedu s tím tlouštíkem ve křoví. Držel ji na sobě a zíral směrem k autu. Obličej mu zbledl překvapením.

Výbuch granátu ho tak vylekal, že Vedu pustil ze svého sevření.

"Co to bylo?" zahulákal na mě. "Tos udělal ty?"

Dal jsem mu šupu do jeho tlustýho ksichtu, až zavrával. Chytil jsem jeho pušku, udeřil ho pažbou do ramene, až se poroučel k zemi.

"Ne!" vykřikla Veda a chytila mě za paži. "To nesmíš!"

Pokoušel jsem se ji setřást ze sebe, ale držela se mě jako klíště. Snažil jsem se vyprostit a před očima jsem měl rudo. Nechtěla mě pustit. Po chvíli jsem se ovládl.

"No dobrá," řekl jsem, když mě vztek přešel. Pustila mě.

Tloušťák ležel na zádech a ztěžka dýchal. Na nic víc se nezmohl.

"Pojdme už," prosila mě Veda. Dýchala zprudka. "Rychle, Floyd! Notak..."

Šaty si držela v klíně. Popadl jsem ji do náruče a nesl ji k autu. Celej ten výjev moh trvat tak deset minut.

"Jseš v pořádku?" ptal jsem se už za jízdy. Sešlápl jsem plyn až k podlaze.

"Chvíli na mě nemluv, prosím tě," řekla. "Musím se z toho vzpamatovat. Mužský jsou takový zvířata!"

Potichoučku plakala. Nedíval jsem se na ni. Držel jsem volant, hleděl před sebe a skrz zuby klel. Schoulila se do sedadla a po chvíli se zapálila cigaretu.

"Už jsem v pořádku, Floyd. Proč ses nedržel zpátky? Co ti na tom tak záleželo? Teď skrz Pasadenu neprojedem."

"Co tím chceš říct?"

"Ten granát...určitě zatelefonojou do Pasadeny, aby nás zastavili. Policii bude bezpochyby zajímat chlápek, kterej vozí ve svém autě granáty."

Chvíli jsem o tom přemýšlel. Samozřejmě měla pravdu.

"Souhlasím s tím, že jsem ho neměl použít, ale, co jinýho mi zbejvalo?"

"Neměl jsi ztrácet hlavu. On by mě nezamordoval."

Věděl jsem, že sama tomu, co říká, nevěří.

"Dobrá, neměl jsem ztrácet hlavu. Takže skrz Pasadenu jet ne-můžem."

Rozevřela mapu a začala ji studovat. Ruce se jí třáslly.

"Budeme muset objíždět Altadenu a stočit se pak dolů do Monrovie."

"Uděláme to tak." Objal jsem ji paži a pevně stiskl.

"Jsem ráda, že jsi ztratil hlavu," řekla tichounkým hláskem.

Když jsme ujeli kus cesty, vyzval jsem ji: "Pusť rádio. Vylad' to na K.G.P.L., policejní zprávy pro automobilový rádia.

Chci se dozvědět, jak pokračují v pátrání."

Pustila rádio a hledala stanici. Ruka se jí už netřásla. V rádiu to chrčelo, až se ozval jasný hlas.

Dozvěděli jsme se spoustu podrobností o silniční nehodě na Sunset Boulevardu. Za pár minut nás informovali o jakémsi banditovi, který přepadl benzínovou stanici.

"Pro nás nic zajímavýho," řekl jsem. "Před námi je Altadena a zdá se, že nás žádný uvítací výbor nečeká. Ani nebudeme zastavovat."

Hlas z rádia, až doposud mechanicky odřikávající zprávy, najednou vyštěkl: "K.G.P.L. - Policejní stanice v Los Angeles.

Upozornění pro všechny automobily. Opakujeme informace týkající se zabití Brett. Hledá se černý buick, který s největší pravděpodobností použil Floyd Jackson ke svému útěku." Následovala poznávací značka a podrobný popis automobilu. "Máme za to, že řidičem auta je Jackson hledaný pro vraždu Lindsaye Brett. S ním jede štíhlá tmavovlasá dívka v dlouhých kalhotách a v košili. Auto bylo naposledy spatřeno ve směru na Pasadenu. Zůstaňte u přijímačů kvůli dalším informacím."

Mlčeli jsme. Jeli jsme dál a vypadalo to, že v Altadeně o Floyd Jacksonovi v rozhlase nic neslyšeli. Zdálo se, že zde na tom nikomu nazáleží. Čtyřicítkou jsme projeli po hlavní třídě. Mohlo být tak dvacet minut po desáté. Na silnici jsme potkávali málo aut a ve světle lamp jsme zahlédli jen pár osamělých chodců. Nikdo z nich neměl zbraně. Nikdo se na nás ani nepodíval.

Seděli jsme strnule a čekali, co se dál dozvíme. V rádiu to zapraskalo. Představil jsem si desítky hlídkujících policejních aut, čekajících na další informace. Potom se na nás všichni vrhnou jako lítá zvěř. Svíral jsem volant, až mě rozbolely ruce. Když jsme projížděli kolem pouličních svítidel, zahlédl jsem Vedin profil. Její tvář byla napjatá a bílá jako křída.

"Prosím pozor...upozornění pro všechny automobily. Jedná se o Brettovu vraždu. Osoby, po kterých se v této souvislosti pátrá, jsou: na prvním místě John Rux, domnělý Floyd Jackson. Popis tohoto muže: výška sto osmdesát šest centimetrů, váha devadesát kilogramů, přibližný věk třicet tři let, tmavé vlasy, zřejmě odfarbené, snědá pleť, atletická postava, na sobě má lehký oblek, měkký šedý klobouk. Na druhém místě Veda Ruxová. Popis této ženy: výška sto šedesát sedm centimetrů, váha padesát pět kilo, věk asi dvacet čtyři let, tmavé vlasy, modré oči, na sobě má černé kalhoty a temně červenou košili. Směr jízdy na Pasadenu se zřejmě změnil. Upozorňujeme všechny vozy na silnicích číslo 2, 66, 70 a 99, aby věnovaly automobilu s popsanými osobami zvýšenou pozornost. Nic neriskujte. Při poslední zastávce prorazil Rux kordon zřejmě pomocí ručního granátu. Policisté, kterým se podaří jmenované zadržet, jsou povinni Ruxe zatknout a podrobit výslechu. Konec hlášení."

Dupl jsem na brzdy, vyřadil rychlost a zastavil uprostřed silnice.

"Tak to bysme měli, Vedo. Jedeš v tom teď se mnou."

"Jsou mazaný, co?" řekla tichým, napjatým hláskem. "Nečekala jsem, že nás vyhmátnou tak brzo. Ty jo? Jen kdybys neházel ten granát."

Byl jsem vyplašený jako králík. Třásl se mi hlas.

"Pojedem do hor. Nic jiný ho nám teď nezbejvá." Přikryl jsem ji ruce dlaní. "Neboj. Nedovolím jim, aby ti ublížili."

Byla to prázdná slova, v tu chvíli nemohla nic znamenat. Přesto se zdálo, že ji potěšila.

"Já se nebojím. Pojedem do hor. Tam nás hledat nebudou," souhlasila.

Znovu jsem nastartoval a sjeli jsme z asfaltky na prašnou cestu.

Když jsme přijeli k horám, obklopila nás černá tma a zaplavilo nás ticho jako v kostele. Neměl jsem ani ponětí, kam jedu nebo co budu dělat. Vůbec žádnou představu. Před očima jsem měl pořád ty hlídkující auta nabitý drsněma chlapama s pistolema, co se na nás vrhají jako hyeny. Jestli mě chytanou, tentokrát se z toho nevyvláču, i kdybych mluvil sebevíc pravdu. Udělej to všechno, jak se patří podle zákona, chvilku to potrvá, nakonec mě stejně ale zabijou. Pokud mě chytanou....

Objal jsem Vedu kolem ramen.

"Dostanem se z toho, zlato," řekl jsem, a sám jsem tomu nevěřil. "Jestli budou mazaný, my musíme bejt ještě mazanější. Uvidíš, nějak to zmáknem."

Další prázdná slova.

XII.

Probudila mě vůně kávy. Posadil jsem se. Byla ještě tma a na tváři jsem cítil studený vítr.

Veda seděla na bobku u primusu. Ve světle modrého plamene jsem viděl ztvrdlé rysy jejího obličeje, prázdný výraz v očích. Vypadala tak vzdáleně, jakoby stažená do sebe. Moc jí to v kanárkově žlutých kalhotách a tlustém svetru slušelo. Vlasy měla vzadu svázané červenou stužkou.

"Voni to pěkně," řekl jsem, zívá a odhodil deku. Podíval jsem se na hodinky. Bylo pět minut po páté. "Nemohlas spát?"

Podívala se na mě a v její tváři se objevil úsměv. Tvrdé rysy zvláčněly.

"Byla mi zima. Dáš si kafe?"

"Moc rád."

Rozlévala kávu do velkých šálků a řekla: "Poslouchala jsem rádio. Myslejš, že míříme k mexické hranicím."

"Vážně. Jak jsou mazaný, co?"

S úsměvem mi podala šálek, ale její oči neopouštěl neklid a úzkost.

"Na všech hlavních silnicích jsou zátarasy. Tvrděj, že se odtud nedostáném."

"Zřejmě budem muset Tijuano pustit z hlavy."

"Asi to tak bude lepší," souhlasila.

Usrkal jsem kávu. Netušil jsem, kam bysme mohli jít.

"Budeme muset na sever," pronesla po chvíli, jako by mi četla myšlenky. "Další noc už nemůžeme strávit takhle pod širákem."

"Možná čekaj, že to tak uděláme. Třeba to s tím Mexikem je blufování. Redfern není žádný hlupák." Postavil jsem se.

"Musím si to všechno srovnat v hlavě. Jdu se umýt a oholit. Dej mi trochu času na rozmyšlenou."

Sebral jsem si holení a vydal se k potoku, poblíž kterého jsme kempovali. Voda byla ledová, přímo mě kousala do tváří. Už dlouho jsem se tak špatně neoholil. Když jsem se vrátil, Veda smažila na vařiči slaninu.

"Nejvhodnější mi připadá zůstat přímo tady, kde jsme," řekl jsem a přisedl si na bobek k ní. "Za starých časů se v těchto kopcích pálila načerno kořalka. Když se tu kapánek porozhlídneš, třeba najdeš nějakou boudu nebo kůlnu nebo něco takovýho. Jestli se tu usadíme, mohlo by je to po čase přestat bavit. Dáme jim takovej tejdén a určitě pak jejich ostražitost poleví. Nesmíme to uspěchat, dáme si pauzu a až se to zklidní, vyrazíme dál. Kromě toho potřebuju nějaký čas, abych si nechal narůst knírek. Myslím, že jestli to bude možný, měli bysme zůstat tady."

Přikývla.

"Ano."

Ted' když jsme měli plán, co budeme v nejbližších dnech dělat, uvolnila se a z očí jí zmizel úzkostný výraz. Snídali jsme a já jsem jí vyprávěl, jak se zde načerno pálila kořalka, jak destilační přístroje schovávali tady v kopcích a jak ten svůj utrech pak svázeli dolů do měst na vozech tažených koňma.

"Určitě je tu spousta děr, kde bejvaly palírny, a tam se budeme moct schovat."

Když jsme umývali nádobí v potoce, řekl jsem jí: "Vzbudil jsem se uprostřed noci a kapku o všem přemýšlel. Bylo to vlastně poprvý, co jsem měl trochu klidu na přemýšlení. Do ty doby jsem byl moc vyplašený, abych mohl rozumně uvažovat. V životě jsem neměl tak nahnáno."

"A o čem jsi přemýšlel?"

"Uvažoval jsem, kdo mohl zastřelit Bretta."

"Jak to, tys ho přece zastřelil, nebo ne?" zdálo se, že slova jí vyskočila z úst dřív, než je mohla zastavit. Sotva je vyřkla, přikryla si pusou dlaní. Zbledla.

"Jak to myslíš?" neudržel jsem se. "Přece tomu nevěříš, že jsem ho zastřelil já? Copak jsem ti neřekl, jak to bylo?"

"Jistěže řek. Vylítlo to ze mě, ani nevím jak. Nemyslela jsem to tak. promiň, mrzí mě to, Floyde. Zapomeň na to, prosím." Hleděla stranou a na mě dolehl ze všech stran chlad.

"Tak ty si myslíš, že jsem to byl já, kdo ho zabil! Sakra práce! Tak ty tomu taky věříš!"

Chytila mě za paže a přitiskla se ke mně.

"I kdybys to udělal, mně na tom nezáleží!" zvolala. "Mně je to jedno. Jediný, co chci, je zůstat s tebou. Nic jinýho pro mě nemá smysl!"

"Tomu nemůžu uvěřit, Vedo. Tak ty sis po celou tu dobu myslela, že jsem ho zastřelil?"

"Mně na tom nezáleží," opakovala. Odtáhla se. "Tak dobře, nezastřelils ho. Ale říkám ti, že mně by to bylo jedno."

Držel jsem ji na vzdálenost paže. Rozplakala se.

"Podívej, milánku, ty mně musíš věřit. Někdo ho zastřelil, když já jsem hledal tu tvoji pudřenku. Stál jsem zrovna na podstavci toho kamennýho ptáka, když se ozval výstřel. Vstoupil jsem dovnitř. Seděl u stolu. Pistole ležela před ním na stole. Tak to bylo. Musíš tomu věřit!"

"To víš, že jo, miláčku." Polykala slzy, které se jí draly z očí. "To víš, že jo." Mluvila se mnou jako s dítětem, které vidělo

bubáka.

"Já se z toho zcvoknu. Jestli mi nevěříš ty - pak už nemám žádnou naději."

"Ale já ti věřím. Netvař se tak, miláčku. Prosím...už svítá. Musíme jet dál."

"Když si myslíš, že jsem zabil Bretta, tak proč jsi, proboha, šla se mnou?" zařval jsem na ni.

"Ať uděláš cokoliv, pro mě to nemá žádné význam. Nemůžu si pomoci. Je mi to fuk. Ty jseš pro mě všechno."

Prsty jsem si pročesl vlasy.

"No dobrý, tak jsem pro tebe všechno. To je moc hezký. Ale Bretta jsem nezabil."

"Dobře, miláčku."

Pozoroval jsem ji, jak uklízí nádobí do auta, jak balí všechny věci, co jsme měli venku. Nejhorší bylo, že jsem věděl, že mi stejně nevěří. Myslela si, že jsem tam šel, vodu krouhnul Bretta a když jsem jí pak vyprávěl, jak se to stalo, lhal jsem.

Možná, že nakonec ani Mick mi nevěřil.

Přistoupil jsem k ní, když nastupovala do auta.

"Podívej, Vedo. Řeknu ti jedinej rozumnej důvod, proč jsem ho nezabil. Šel jsem za ním, abych si výzvěď svezích pětadvacet hadrů - vzpomínáš si? A pak jsem je zkrátka nedostal. Myslíš si, že bych se o ty prachy připravil jenom proto, abych ho zastřelil? Myslíš, že by mi dělalo radost jen tak pro nic za nic ho voddělat?"

O krok jsem ustoupil. Jako kdybych dostal facku.

"Teď mi něco došlo!" vykřikl jsem. "Tak proto ho zastřelil! Někd, kdo věděl, že mi má ty prachy dát, se na něj přichystal!"

"Ano," řekla, ale doposud se mi nepodívala do obličeje.

Chvilí jsem uvažoval. Pak jsem ji popadl za ramena a zatřásl jí.

"Tak ty si myslíš, že jsem ty prachy sebral? Myslíš si, že jsem šel tam nahoru a zastřelil Bretta jenom proto, abych získal díky i peníze? Je to tak?"

"Prosím tě, miláčku...to bolí."

Vtom mě to napadlo.

"Gorman!" vykřikl jsem. "Věděl o tom jenom on. Říkal jsem mu to! Věděl, že se za Brettem chystám. A věděl, že Brett mi těch pětadvacet tácu má dát. Všechno jsem mu vyzvonil jako bulík. Moh se na to připravit. Moh se tam vypravit a Bretta zastřelit, protože věděl, že budu na blízku a jeho hroznej čin že padne na mě. Musel to bejt Gorman!"

Ta představa ji začala vzrušovat stejně jako mě. Chytla mě za ruce.

"Ach miláčku, řekni, že to neudělal. Nebo vlastně nemusíš! Vidím to na tobě. Už ti věřím. Jak jsem mohla bejt tak hloupá! Myslela jsem si - ale na tom už nezáleží, co jsem si myslela. Dělal jsem si starosti. Promiň mi to, miláčku. Prosím tě, promiň mi to."

"Nemám ti co promíjet," řekl jsem a přitáhl si ji k sobě. "Byl to Gorman. Určitě to byl Gorman," opakoval jsem stále.

"Všechno si řeknem cestou. Musíme už vyrazit, Floyd. Podívej, už je skoro světlo."

"Gorman!" říkal jsem si napůl už jen pro sebe. Šplhali jsme po hrboлатé cestě dále do hor. "Na něj se to hodí. Co o něm vlastně víš, Vedo? Potřeboval prachy?"

"Občas mu chyběly. Sázel. Boyd ho dost často podporoval."

"Musíme na to přijít. Víme, že Boyd mu za to, aby mčel o tý dýce, dobře platil. Mohlo se to stát takhle: Když jsem Gormanovi řekl, že musí od Boyda získat tu díky. Moh na něm Boyd chtít zpátky i svoje prachy. Víš, že když si Boyd vezme něco do hlavy, jak je nebezpečný mu odporovat. Gorman třeba v tu chvíli už ty prachy neměl. Moh je utratit. Chtěl tehdy, abych se s ním o těch pětadvacet tácu od Bretta rozdělil, já jsem ho ale odmít. Moh bejt zoufalej a vidina získat pětadvacet hadrů nějakým takovýmhle způsobem, musela bejt pro něj lákavá. Moh klidně zastřelit Bretta a vědět, že veškerá vina padne na mě, protože v té době na místě činu budu i já. Šel tam, Bretta vodu krouhnul a sebral prachy dřív, než jsem se objevil na scéně."

"Kdyby to takhle nějak bylo, musel by bejt hodně rychlej."

"Trvalo mi dobrý tři minuty, než jsem slez z podstavce, výběh po schodech nahoru a podél terasy došel k otevřeným dveřím. Mohlo se mu to takhle podařit, kdyby ty peníze ležely na stole."

"Ano, ale k čemu je to vůbec dobrý?" řekla hořce. "Stejně nemůžeme nic dělat. Nikdo nám neuvěří."

"Kdysi jsem byl čmuchalem a asi mi to už zůstane. Právě tohle mám rád. Jestliže se mi podaří dokázat, že Gorman zabil Bretta, prokážu svoji nevinu. A o to se musím pokusit."

"Jak to ale chceš udělat? Nemůžeš se tam teď už vracet."

"Do dvou tejdnu se to zklidní. Potom se vrátím."

"Nemůžeš si to takhle plánovat, Floyd. Copak víme, co se během čtrnácti dnů může stát?"

Měla pochopitelně pravdu.

Slunce už se přehouplo přes kopce, když jsme uviděli boudu. Málem bychom ji přehlédli. Byla schovaná za skupinou stromů a byla tak půl kilometru od cesty.

"To je ono!" zvolala Veda vzrušeně. "Jestli je prázdná, bude to pro nás ideální místo."

Zastavil jsem auto a vystoupil.

"Počkej tady. Rozhlídnu se kolem."

"Radši si vem pistoli, Floyd."

"Za koho mě máš? Za nějakýho gangstera?" bránil jsem se, ale pistoli jsem si vzal.

V boudě nikdo nebyl a zdálo se, že byla dlouho nepoužívaná. Jinak vypadala v pořádku. Střecha byla dobrá, vevnitř bylo sucho. Stačilo ji jen trochu vyčistit a zabydlet. V zadu byla velká kůlna, kde ještě byly zbytky palírny: nádrž na zahřívání, pětadvacetilitrověj kanyst a nějaké další nádoby.

Zamával jsem na Vedu, aby autem přijela k boudě.

Všechno jsme si spolu pořádně prohlédli.

"Je to ideální místo," říkala nadšeně. "Tady nás určitě hledat nebudou. Tady jsme v bezpečí, miláčku. Teď už se nemusíme ničeho bát."

Trvalo pár dní, než jsme se zabydleli. Vydrhli jsme podlahy, všude pořádně zametli a vysmejčili, spravili jsme kamna, upravili palandy a připravili zásobu dříví na topení. Na Bretta jsme úplně zapomněli. Ani nás nenapadlo pustit si rádio. Až druhý den navečer jsme seděli před boudou a pozorovali, jak slunce zapadá za kopce, a Veda najednou povídá:

"Přines rádio, Floyd. Žijem si tu jako v nějakém ráji."

"Připadám si jak na dovolený. Máš ale pravdu. Vypadá to, že ty máš vždycky pravdu."

Šel jsem do kůlny, kde jsme měli zaparkovaného buicka, přinesl rádio a položil je na bednu mezi nás. Vyladil jsem K.G.P.L. a asi půl hodiny jsme napjatě poslouchali pátrající kriminální ústřednu. S náma to nemělo nic společného. Vyladil jsem na stanici San Luis Beach a další půlhodinu jsme poslouchali tvrdý rock z kasina. A o nás pořád nic.

"Nech to puštěný," řekla Veda. "Já začnu dělat něco k večeři."

Zůstal jsem sedět venku a poslouchal dál. Veda zůstala vevnitř v boudě. Kdykoliv přestala hudba, napětím jsem ani nedýchal. "Teď to přijde," myslel jsem si. "Proto přerušili program." Ale pořád bylo slyšet jen taneční hudbu, jako kdyby žádný Floyd Jackson neexistoval.

Večeřeli jsme a v rádiu nás dosud ignorovali.

"Vidiš, už na nás zapomněli," radoval jsem se. "Ztratili zájem, tak jak jsem předpovídal. Vsadím se, že kdybysme si koupili noviny, nebude tam o nás ani zmínka."

"Kdoví," řekla pochybovačně a začala sklízet talíře. Odnášela je dovnitř.

Venku už se setmělo, tak jsem přinesl rádio dovnitř a zatemnil okna. Veda mezitím už rozdělala oheň. Tady na horách byla v noci pořádná kosa a vítr sem přinášel vlhký vzduch od moře. Klečela před ohněm. Posadil jsem se za ni. V místnosti bylo útulné teploučko. Pozoroval jsem, jak se jí plameny odrážejí v tváři a najednou mě napadlo, že snad poprvý v životě mám v sobě klid a mír.

Byl to zvláštní pocit, úplně mě zaskočil. Celej život jsem se bezcílně potuloval, lhal jsem a podváděl, dělal mazaný kousky, získával a utrácel peníze, spoustu jich taky prohrál. Připadalo mi, že jsem snad od nepaměti nedělal nic jiného. Spoustu mezníků ze svého třicetiletého života jsem prostě zapomněl. Milníky na cestě lásky a nenávisti, to co jsem dělal, to co jsem viděl. Málo věcí, který by byly povznášející. Před očima se mi promítaly obličejové zjevy: zjevovaly se mi tváře a připomínaly mi moje zlé skutky, nepoctivý kšefty, nedodržené sliby. Jako bych obracel stránky v knize všech neřestí. Vydírání, nečestně vydělaný prachy, spousta pití a spousta ran, kterejma jsem si probíjel cestu z průšvihů do průšvihů. Účel vždycky světil prostředky, byť byly sebešpinavější. Na prvním místě v džungli všeobecného egoismu já. Ženy. Jejich tváře byly rozostřené, jejich těla pozapomenutá. Smích, triky s cigaretou, dlouhé štíhlé nohy, natržené šaty, prchavé vůně parfémů, mateřské znamínko ve tvaru půlměsíčku, nehty zarývající se mi do ramen, bílá kůže nad punčochou. Blondýny, brunety, rudovlásky, stříbrné paruky. "Tys vždycky nějaký naletěl." Bylo jich spíš třicet než dvacet. "Některý věci muž prostě nedělá. Nebere si peníze od žen." Jestlipak mi věřila. Potutelně jsem se usmál, když mi nevěřila. Bylo to pro mě jednodušší strčit si peníze do kapsy. Samý křivárny. Nic, co bych si moh připisat na konto svého života jako dobrý nebo správný.

"Tohle už bylo naposledy. Víc už ze mě nevytáhneš, ty fixlíku!" Židovka hladovými rukama šacující kožich. "Třicet babek...To bych okrádala sama sebe." Poslal jsem jí lístek od zastavárny. V té době to bylo patetické zadostiučinění, v retrospektivě čin hodný odsouzení. Věčně prázdný kapsy. A nepřekonatelná touha po chlastu a po cigárech. Vydírání. "Tento dopis...moje výdaje, nemohu přece pracovat za nic." A teď vražda. Poslední schod dolů. "Zastřelte ho jako vzteklého psa." Dotah jsem to na vrahouna. "Upozorňujeme všechny řidiče...aby byl předveden k výslechu." Ten překvapený pohled v prázdných mrtvých očích. Malá namodralá dírka přesně uprostřed čela. "Jestli tě chytanou, zabijou tě." A Veda. "I kdybys to udělal ty, mně na tom nezáleží. Ty jseš pro mě všechno." Konečně odraz nahoru.

Byl to setsakramentsky zvláštní pocit.

Veda mě najednou vyrušila. "Dochází nám jídlo."

Její hlas mě polekal, jako kdyby v tmavé místnosti někdo nečekaně rozsvítil.

"Co jsi říkala?"

"Docházej nám zásoby."

S tím jsem nepočítal. Vlastně když jsem byli spolu sami, nedělal jsem si až dosud s ničím velké starosti. Jakmile promluvila, vrátil se mi starý pocit úzkosti a nejistoty. Žili jsme si tu jak v ráji, takhle to řekla. V neskutečném světě.

"Zejtra ráno zajdu do Altadeny," pokračovala a ohřívala si ruce nad ohněm.

"Ne," řekl jsem, "zajdu tam já."

Usmála se na mě přes rameno.

"Nedělej potíže. Mě nikdo nehledá. Jsem jenom ta žena, co je s tebou. Když budu sama, nikdo si mě ani nevšimne.

Můžeš mě zavést až k cestě a zbytek už dojdu pěšky. K silnici do Altadeny to nemůže být víc než pět kiláků. A tam už si něco stopnu."

"Ne," trval jsem na svém.

Ještě chvíli jsme se přeli, potom se zvedla a řekla, že jde spát.

"Zejtra tě do Altadeny nepustím," řekl jsem.

"Jdu spát."

Druhý den ráno jsem ji požádal, aby mi sepsala seznam věcí, který je potřeba koupit.

"Jakmile naštipu nějaký dříví, vypravím se tam. Vážně nemusíš mít strach."

Když jsem se vrátil s polínky, byla pryč. Vzala si auto a na stole nechala vzkaz. Psala, že se vrátí co nejdřív, abych si nedělal starosti a že mě miluje.

V tu chvíli mi došlo, jak hodně pro mě znamená. Chtěl jsem ji dohonit, ale asi po třech kilometrech jsem to vzdal. Uvědomil jsem si, že kdyby nás viděli spolu, všechno by se mohlo ještě víc zkomplikovat. Věděl jsem, že dostat se do Altadeny a zpět bez nějakých větších problémů má mnohem větší šanci sama. Vrátil jsem se do chajdy a čekal. Byl to nejdelší den mého života. Když začalo slunce zapadat za vrcholky kopců a po ní nebylo ani známky, málem jsem vylezl na strom a vyhlížel ji odtud.

Vrátila se ale. Už jsem byl připravený jít ji hledat, když jsem v dálce zahlédl reflektory. Sotva vyklouzla z auta, podržel jsem ji v náručí. Tiskl jsem ji těsně k sobě. Nemusel jsem nic říkat. Rozuměla mi.

"Moc mě to mrzí, Floyd. Chtěla jsem se vrátit dřív, ale potřebovala jsem mít jistotu, že mě nikdo nešpehuje. Sehnala jsem všechno."

"Nestalo se nic zvláštního?"

"Ne. Přivezla jsem cigarety a whisky a jídla na celý týden, a taky noviny."

Nelíbil se mi její tón. Začal jsem být nervózní. Chovala se jakoby - až příliš samozřejmě. Vyložili jsme věci z auta. Potom jsem buicku zavezl dozadu do kůlny.

Vrátil jsem se do chatrče a zavřel za sebou dveře. V ostrém světle acetylenové lampy byl její obličej bledý a napjatý.

"Myslej si, že jsme pronikli kordonem," řekla a uklízela nakoupené zboží. "Noviny ležej na stole. Maj za to, že už jsme v Mexiku."

Bez zájmu jsem prolistoval noviny. První stránka byla plná katastrofy dopravního letadla. Brettova vražda se dostala až na třetí stranu. Jak říkala, domnívaj se, že jsme se dostali do Mexika. V jedné novinách psali, že Brett si vyzvedl z banky pětadvacet tisíc dolarů, po kterých se slehla zem. Uvádějí to jako můj motiv zabít.

Četl jsem a ve vzduchu jsem cítil napětí. Něco nebylo v pořádku. Věda chystala večeri, ale určitě přede mnou něco tajila. Dostal jsem strach.

"Nestalo se ti ve městě něco nepříjemného?" neudržel jsem se. "Řekni mi, co se děje, Vedo."

Ústy se usmívala, ale oči zůstaly vážné.

"Nic. Co by se mělo dít, miláčku? Všechno proběhlo v naprostém pořádku. Nikdo si mě ani nevším."

"Něco přede mnou skrejváš. Řekni mi to."

"Viděla jsem Maxe Otise."

Hleděli jsme na sebe a v místnosti bylo ticho, že by bylo slyšet upadnout špendlík.

"Toho Gormanova řidiče? V Altadeně?"

Přikývla.

"Nakupovala jsem v zelenině. Zahlídla jsem ho z okna. Šel do hospody. Mě si nevšiml. To vím jistě. Ale polekalo mě to. Co může dělat v Altadeně?"

"Jestli tě neviděl, tak se nic neděje. Myslím, že s Otisem si starosti dělat nemusíme. To kdybys zahlídla Redferna..."

"Nenávidí mě."

"Proč si to myslíš? Mně připadal docela fajn. Nenáviděl Gormanu s Boydem, ale proč by měl mít něco proti tobě?"

Ušklíbla se.

"Pořád šmíroval. Přistihla jsem ho, jak se mi prohrabuje ve věcech. Oznámila jsem to Boydovi. Určitě mě nenávidí."

"Jestli tě dnes neviděl, tak ti to nemusí vadit. Víš to na beton, že si tě nevším?"

"Je to síchr."

Dalších několik dní jsme byli trochu vykojení. I když jsme

o Otisovi nemluvili, oba jsme byli ostražitější než dřív a každý nečekaný zvuk - jako zaskřípání dveří, bouchnutí okenic ve větru, hryzáni myši v kůlně - nás vylekal. Za pár dní nás to však přešlo. Humbuk kolem honičky, kterou proti mně zahájili s takovým od pichem a vehemencí, začal slábnout jako pára nad hrncem. i zprávy v rozhlase potvrdily, že se má všeobecně za to, že jsme

uprchli do Mexika, a náš podařený útek že byl jen další černou tečkou v O'Readenově neschopné kompetenci.

Knír mi spolehlivě narůstal a měl jsem v plánu někdy příští týden se do San Luis Beach už vypravit. Byl jsem rozhodnutý najít Brettova vraha a čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem byl přesvědčený, že za tím vším vězí Gorman.

Vedě jsem zatím o svých úmyslech nic neříkal. Tušil jsem, že mě nebude chtít pustit. Taky jsem neměl představu, co udělám s ní, až budu v San Luis Beach. Se mnou jet nemůže. Tím bych si jen koledoval o další nepříjemnosti. A v tyhle opuštěný boudě ji taky nechat nechci. Je to problém, kterej musím vyřešit dřív, než se vydám po stopách Brettova vraha.

Stalo se to šestou noc, co jsme byli v boudě. Seděli jsme před ohništěm a poslouchali Boba Hopa v rozhlase. Věda mi spravovala košili a já jsem pro ni zase vyřezával nějaké kolíčky na prádlo. Krásná rodinná pohoda. Zrovna mě rozesmál nějaký Hopův vtípek, když jsem vzhlédl od práce a úsměv mi naotech zamrz, jako by mě ledová ruka chytila pod krkem. Věda se ohléla přes rameno a strnula v němém úžasu také.

Stál ve dveřích, pozoroval nás smutnými zavlhlými očima, nos měl ještě více zahnutý, na ústech škleb.

"No ne, jaká idylka," pronesl. "Udělal jste si tu pěkný domov, jen co je pravda. Tušil jsem, že budete někde tady nahoře. Zhlídl jsem ji přes výkladní skříň. Tak jsem si řekl, že vás navštívím."

"Ahoj, Maxi," pozdravil jsem ho.

"Ještě pořád chodí ve spaní na špacír?" zeptal se, vstoupil dál a zavřel za sebou dveře.

Teprve až v té chvíli jsem si všiml, že drží v ruce pětáctýřičítku.

XIII.

Věda v konvici začala vřít a pára tenkým proužkem z hubičky začala s tichým syčením stoupat vzhůru. Poklička se zvedla a zaklapla zpět a opět se pozvedla a poskočila. Věda vzala konvici ze sporáku, znovu se posadila a vzala šití do

klína. Ve tváři jí pošukával sval. Trošku to oškivilo její hezký obličej, pohyb ve tváři ale zároveň naznačoval, že pod nehnutým výrazem Maxe vnímá. Jako když vám u nohou postele stojí duch, a vy si jeho přítomnost odmítáte připustit. "Radši ten nůž odhod," vyzval mě Max. "Aby ses neříz."

Vůbec jsem si neuvědomoval, že dosud držím nůž v ruce. Snad jsem ho mohl po něm mrštit, do úvahy to ale myslím moc nepřicházelo, protože v házení nože zrovna nevynikám. Upustil jsem jej na zem.

"Moc rádi mě tu asi nevidíte," pokračoval. "Dva jsou společnost a tři, to už je holt dav."

"To sedí," souhlasil jsem a stále jsem nemohl zklidnit svůj dech.

"Říkal jsem si, že když vás vyhledám, nikomu tím neuškodím. Nezdřím se dlouho."

"No, moc místa tu zrovna není."

Po očku pozoroval Vedu a ušklíbl se.

"Vy si spolu sotva překážíte. Kdyby tu byli dva chlapi, bylo by to horší."

"To je fakt," neodporoval jsem.

"Docela bych se najed. Slečna Ruxová by mi mohla třeba něco připravit. Cokoliv. Vybírávej nejsem."

Veda vstala, odložila šití a otevřela skříň, kde jsme měli zásoby. Pětačtyřicítka jí přitom mířila doprostřed zad. Nebyl to moc dobrý pocit, sedět tam a dívat se, jak na ni tou svojí bouchačkou míří. Kdybych ještě v ruce držel ten nůž, možná bych ho teď hodil.

"Mám za sebou dlouhý den," vykládal Max. "Musel jsem prohledat celý okolí, než jsem vás našel."

Nic jsem na to neřikal. Posadil se ke stolu kousek dál od nás a pistoli položil na dosah. Veda smažila slaninu a on si zatím zapálil.

"Máte za sebou pěkný vzrůšo, co?" Pouštěl se do hovoru. Nebýt té pistole, choval se dost přátelsky. "Myslej si, že jste v Mexiku. Taky jsem si to myslel, dokud jsem neviděl slečnu Ruxovou. Žiju totiž v Altadeně. Jak jste vzal Gormanovi ten prsten, zdrhnul jsem. Stejně tam pro mě nebyla už žádná práce. Šel jsem domů. Žiju tady se svou matkou a sestrou."

"Musej mít radost, že jste se k nim vrátil," podotkl jsem.

"Vycházíme docela slušně. Jedinej problém je, že moje máma moc pije. Stojí to strašný prachy."

Nevěděl jsem, co na to říct, tak jsem mlčel.

"Jako dítě jsem chodíval sem nahoru s tátou," pokračoval Max. Zřejmě se rád poslouchal. "Měl tady palírnu asi tak šest sedm kiláků odtud. Když jsem uviděl slečnu Ruxovou dole ve městě, hned mě napadlo, že budete asi někde tady nahoře. Trvalo mi to ale pár dní, než jsem vás našel. To byste koukali, kolik je tu v okolí ještě palíren."

"Opravdu?" divil jsem se a netrpělivě se zavrtěl na židli.

Rychle přitáhl ruku blíž k pistoli. Přes familiární úsměv, který neopouštěl jeho tvář, bylo vidět, že je nervózní.

"Jestli můžete postrádat dvě vajíčka, slečno, nepohrdnul bych," vybídl Vedu. "Taky bych se něčeho napil. Máte to tady docela útulný. Pěkně jste si to tu zařídili. Máte dokonce i rádio. To se hodí. Určitě pečlivě sledujete zprávy. Museli jste se pobavit, jak vás poldové honili. Udělali jste to chytře, to vám povím."

Veda rozklepla do pánve dvě vejce.

"Nebude ti vadit, když si vytáhnu cigarety?" zeptal jsem se.

Okamžitě sáhl po zbraní.

"Radši ne. Tenhle trik znám z kina. Nevěřím tomu ani za mák."

"Hele, nechod' kolem horký kaše. O co ti jde?"

Veda se narovnala a zahleděla se na Maxe. Bylo ticho. Atmosféra v místnosti byla tak napjatá, že by se na ni dal pověsit klobouk.

"Počítal jsem s tím, že vy dva budete chtít zůstat spolu," řekl. "Hned mě napadlo, že byste nebyli rádi, kdybyste museli od sebe. Připadá mi, že slečna Ruxová je pěkná holka. Pár dní jste už spolu strávili. Chlap jako ty jistě netráví všechn čas vyřezáváním kuliček na prádlo, když má vedle sebe takovou krasotinku. Myslím, že vás to spolu hned tak neomrzí."

"Už jsi toho nažvanil dost, jdi k věci," vyzval jsem ho.

"Jistě, už k tomu spěju, jen jsem chtěl, abyste věděli, jak jsem k tomu došel. Víte, jaký jsou poldové: oddělený cely pro muže a pro ženy, milenci nebo manželé je nezajímají. Znáte, jak to chodí."

"Přestaň s tím žvaněním," přestával jsem se ovládat a zvýšil jsem hlas. Ihned sáhl po pistoli.

"Zkrátka, dočet jsem se, žeš dostal od Bretta pětadvacet hadrů. Připadá mi to docela slušnej balík."

Cekali jsme, co z něho vyleze. Stále se tak samolibně usmíval. Začínal jsem mít pomalu představu, o co mu jde, ale pomoci jsem mu nechtěl.

"Moje máma potřebuje peníze na chlast," pokračoval. "Vyzunkne láhev džinu denně. Potřebuje to jako medicínu. A já na to zkrátka nemám prachy."

"Proč to neřekneš rovnou," ulevilo se mi. Můžu ti píchnout, jestli ti jde o tohle. S radostí ti dám sto doláčů. Za to ji můžeš koupit džinu, že to bude nad její síly."

Poškrábal se špinavým prstem na špičce nosu.

"To by teda nad její síly bylo, ale já jsem neměl na mysli kilo." Posunul se až na samý krajíček židle. "To máte tak. Vy dva chcete zůstat spolu. Chcete, aby vás poldové nechali na pokoji. O tom, že jste tady nahoře vím akorát já. Tak mě napadlo, že byste mohli mít zájem na tom, abych držel hubu, stejně tak jako mi dát na džin pro moji mámu."

"Jestli to vidíš takhle, i to je možný."

"Tak nějak jsem si to představoval." Potlačil nervózní síních. "Nikdo - ať už je to kdokoliv - nechce bejt souzencej pro vraždu. To není žádná sranda. Znal jsem jednoho maníka, kterýho soudili pro vraždu. Měl dobrýho právníka, utratil spoustu prachů, aby přesvědčil porotu, že toho chlapa nezabil. Přelíčení trvalo šest dní. Bojoval do poslední chvíle o svoji záchranu, a nakonec stejně skončil v plynový komoře. To musí bejt příšernej konec. Tři minuty se dusíš, a je po

tobě. Kdo by chtěl něco takovýho riskovat?"

Vajíčka syčela a prskala na pánvi. To byl na okamžik jediný zvuk v místnosti.

Po chvilce pokračoval: "Tak jsem si říkal, že byste mohli mít velkej zájem se takovej nepříjemnost vyhnout."

"S jakou sumou počítáš?"

"No - myslel jsem si, že pětadvacet papírů by byla slušná částka." Zvedl pistoli. "Musíte se na to dívat takhle..."

"Ty grázle!" vykřikl jsem a nahnul se blíž k němu. Cívil jsem do toho jeho pitomýho ksichtu. "To jsou všechny prachy, co máme. Jak bysme se odtud dostali bez peněz?"

Znovu se poškrábal na špičce nosu.

"Nic mi do toho nakonec není. Ale když o tom tak uvažuju ze všech stran, myslím, že nemám co ztratit." Zadusil cigaretu a zapálil si další. Ani na okamžik od nás neodvrátil oči. "Samozřejmě jsem počítal s tím, že se asi nebudete chtít s těma prašulema jen tak rozloučit a že na mě budete třeba něco zkoušet. Na každej pád jsem se zařídil i pro takovej případ. Nechal jsem mámě vzkaz, kam jsem šel, koho jsem šel hledat, kdyby se se mnou náhodou něco stalo. Je sice násoska, ale blbá není. S tím vzkazem si poradí. Proto doufám, že nebudete dělat žádný potíže."

"Nemáš nám co nabídnout. I kdybych ti těch pětadvacet hadrů dal, nikde není psáno, že mě pak nepůjdeš ještě udat."

"To bych neudělal," řekl s vážnou tváří. "Mám tě rád. Nemá smysl, abych tě dvojnásobně vydíral. Dej mi ty prachy, a já zapomenu, že existuješ."

Měl jsem přesně ten pocit, jakej musí mít krysa, když sklapne past.

"To mně nevykládej. Nebudeš mi přece tvrdit, žeš zapomněl na těch třicet táců odměny. To by sis přece nenechal ujít, Otisi."

Škubl sebou a odvrátil pohled. Samozřejmě, že na odměnu nezapomněl.

"Musím zpátky. Dej mi ty prachy, Jacksone. Nemáš na vybranou."

Veda přesunula vejce na talíř a přidala osmaženou slaninu. Vzala láhev whisky a nalila do sklenice štědrou porci.

"Cistou nebo s vodou?" zeptala se.

"Čistou," odpověděl a nespouštěl ze mě oči.

"Tak co na to říkáš, Jacksone?"

"Dej mu je," řekla Veda příkře.

Ohlédl jsem se a v koutcích jejích úst jsem spatřil sotva znatelný strašlivý úsměv, kráčela napříč místností s talířem v jedné a se sklenicí ve druhé ruce.

"Dobrá," řekl jsem a byl jsem napjatý jako struny na bandžu. Tím úsměvem mi dala tajné znamení. Když přistoupila ke stolu, vstal jsem. Max měl pistoli zaměřenou na ni, ale jakmile jsem se pohnul, otočil hlavní směrem ke mně. Na tenhle okamžik Veda čekala. Vychrstla mu whisky do obličeje, upustila talíř a chytila ho za ruku s pistolí. Ozval se výstřel.

Dvěma dlouhými skoky jsem byl u Maxe a vrazil mu jednu do zubů. Hlava mu spadla zpátky a poroučel se ze židle.

Popadl jsem pistoli, ale zdálo se, že ta rána ho pacifikovala. Zapomněl jsem na něj a podíval se na Vedu. Opírala se o stůl, byla velmi bledá, ruku si držela na boku. Mezi prsty jí prýštila krev.

"Vedo!"

"To nic není, budu v pořádku. Radši ho spoutej!"

"Počkej, podívám se na to."

"Spoutej ho!"

V očích měla zuřivý výraz, který mě vylekal.

"Dobře," neodporoval jsem už a prohledal mu kapsy. V zadní kapse u kalhot měl pětadvacítku, prachy neměl žádný. Splasklou náprsní tašku jsem hodil na stůl. Sundal jsem mu pásek, ruce mu zkroutil za zády a svázal je. Pásek jsem utáhl tak pevně, že mu seděl kůži na zápěstí. Potom jsem přistoupil k Vede. Vyhrnula si svetr a prohlížela si mělkou rýhu na boku.

"Nic to není," řekla. "Otři mi to vlhkým hadrem."

Zatímco jsem jí ránu omýval a ovazoval, nepromluvíli jsme ani slovo. Nalil jsem do dvou skleniček trochu whisky a jednu jí podal.

"Ty máš ale kuráž," řekl jsem obdivně. "Využilas příležitosti, ale nic jinýho se dělat nedalo. Nepustil by mě k sobě tak blízko."

"Myslíš, že opravdu ten vzkaz svý matce nechal?"

"Nevím, možná, že blufuje. Těžko říct."

Ve tváři jí zaškubalo.

"Budeme to muset zjistit."

"Ale co uděláme s ním? To by znamenalo odejít odsud, Vedo."

"Neda se nic dělat - ta zpráva je důležitá."

"Ano."

Přistoupil jsem k němu a zatřásl jím. Chvilí trvalo, než přišel k sobě. Dal jsem mu větší pecku, než jsem měl v úmyslu. Konečně začal sténat. Po chvilí otevřel oči. Když viděl, jak se nad ním skláním, obličej mu zešedivěl jako špinavé prostěradlo.

"Tak, Maxi," oslovil jsem ho. "už sis svý užil, teď je řada na nás. Kde že to bydlíš?"

"To vám neřeknu!"

"Ale řekneš. "Nechci tě tlouct, ale mluvit budeš. Musíme získat ten tvůj vzkaz. Když ho budeme mít, necháme si tě tak tejden tady u sebe a potom, až to běsnění kolem ochladne, tak tě pustíme."

"Nic vám neřeknu!"

Postavil jsem ho na nohy a začal jsem mu dávat rány pěstí. Jednu ránu za druhou a mezi každou šupou jsem se ho ptal,

kde bydlí, a on mě pokaždý poslal k čertu.

Měl větší výdrž, než jsem čekal, a mně rozhodně nedělalo žádnou radost se pokoušet tu kuráž z něho vymlátit. Ztratil vědomí, až když jsem já začínal ztrácet trpělivost a střihl mu ji s trochu větší vervou. Foukal jsem si na obolavělé klouby a hleděl na něj s odporem.

Veda stála opřená o zeď, obličej měla prázdný a bledý jako křída.

"Jenom ztrácíš čas, Floydě," řekla.

Vychrstl jsem mu vodu do obličeje a přivedl ho k vědomí.

"Kde bydlíš?" Chystal jsem se ubalit mu další ránu.

Tiše mě proklínal.

"Počkat!" vykřikla Veda.

Otočil jsem se a s úžasem ji pozoroval. Popadla pohrabáč a vstrčila jej do ohně.

"Takhle jenom ztrácíme čas," řekla a v koutcích úst se jí objevil opět náznak toho strašlivého úsměvu.

Zírali jsme na pohrabáč, dokud se nerozžhavil do ruda. Vytáhla jej z ohně.

"Podrž ho," přikázala mi.

"Ale Vedo..."

"Drž ho!" poroučela.

Chytil jsem Maxe. Začal řvát. Blížila se pomalu k němu, rty odhalovaly její zuby.

Hlava mu ztuhla hrůzou. Hleděl jsem mu přes rameno a v útrokách se mi rozhostil nepopsatelný chlad a prázdnota.

"Řeknu vám to," vyrazil ze sebe najednou, kolena mu sklesla, takže jsem teď držel celou jeho váhu. Málem mě překotil.

"Jenom se mě nedotýkej. Je to čtvrtý dům na hlavní, jak vejdeš do ulice, tak po levý straně. Dům s bílou brankou. Ten vzkaz je pod mým polštářem."

Upustila pohrabáč a otočila se. Všiml jsem si, že se celá chvěje. Dotáhl jsem Maxe k židli, hodil ho na ni a pohrabáč vrátil ke krbu dřív, než v dřevěné podlaže propálil díru.

"Vypravím se tam," řekl jsem.

"Ano."

"Dávej na něj bacha. Nic na něj ale nezkoušej."

"Bude tady, až se vrátíš. Pospěš si, Floydě."

Dotkl jsem se jejího ramene, ale odtáhla se.

"Budu dělat, jak nejrychleji to půjde, neboj. Nepřibližuj se k němu. Jenom ho pozoruj."

Pětačtyřicetku jsem si zastrčil do zadní kapsy u kalhot a pětadvacítku nechal ležet na polici. Když jsem došel ke dveřím, ještě jsem se ohlédl. Max byl zhroucený v židli a zíral na Vedu. Veda zase zírala na něj.

Pak mě něco napadlo. Vrátil jsem se, otevřel kredenc a vytáhl dvě láhve whisky. Max vydal chroptivý zvuk, ale já už mu nevěnoval žádnou pozornost. Rychle jsem vyrazil ven.

Bylo chladno a nebe bylo plné hvězd. Za kopci začal vylézat měsíc. Na okamžik jsem se zastavil a třel si bolavé klouby.

Přemýšlel jsem o tom, jak příšerně se Veda tvářila. Vůbec jsem nepochyboval o tom, že by ho spálila, kdyby nepromluvil. Přeběhl mi mráz po zádech. Rychle jsem ten nepříjemný pocit zaplašil a spěchal do kůlny pro buicku.

Po dvaceti minutách rychlé jízdy jsem se dostal na silnici do Altadeny. Když jsem zastavil před domem s bílou brankou, ukazovaly hodiny na palubní desce dvacet minut po desáté. Domek na mě nijak nezapůsobil, ale samozřejmě jsem nemohl očekávat palác. V září měsíce jsem si všiml kousku sluncem spálené zahrady, křivých vrat a plotu, který vypadal jako obrovská pila s prořídlymi zuby. Měl jsem strach, že když vrátka otevřu, rozpadnou se, tak jsem plot radši překročil a po ušlapané hliněné cestě pokračoval ke dveřím. Skrz potřhané žaluzie, stažené přes přízemní okno, se prodíralo světlo. Po třech dřevěných schodech jsem došel ke dveřím. Našmátral jsem zvonek a stiskl.

Ze dvorku za domem zavanul smrad odpadků a vlhkého prádla. Ohrnul jsem nos. Vzpomněl jsem si na Vedu, jak je sama tam nahoře v horách, a na nepopsatelnou hrůzu v Maxových očích. Myslel jsem na buicku stojícího nápadně uprostřed cesty před domem. Kdyby tudy projíždělo hlídkující auto, hned by věděli, že jsem tady, tiše by dům obklíčili a řvali by na mě, ať jdu ven. Byl bych ztracenej.

Moje myšlenky přerušily šouravé kroky, přibližující se ke dveřím. Dveře se otevřely. Nikoho jsem neviděl, ale podle vůně zvětralého džinu jsem poznal, že ve tmě někdo stojí.

"Je Max doma?"

"Co mu chcete?" Chrchlavý zastřený hlas vyrazil z hrdla jako olej z láhve.

"Jmenuju se Dexter. Vy jste paní Otisová?"

"To jsem."

"Max mi o vás vyprávěl. Myslím, že hledá práci. Něco bych pro něj měl."

"Není doma."

Chtěl jsem vidět, s kým mluvím, ale tma byla neproniknutelná. Byl to zvláštní pocit nalhávat něco tomu hlasu, a přitom ani nevidět, komu patří.

"To je směla. Schválně jsem se stavil takhle pozdě, aby už byl doma. Kdy se asi tak vrátí?"

"Nevím. Možná brzo. Nevím."

"Dobře bych mu zaplatil. Říkal mi, že kdybych někdy něco měl, ať mu dám vědět. Nemoh bych na něj počkat? Hned tak už nebudu mít cestu kolem."

"Chystám se do postele." Hlas teď zněl nevrle. "Nevím, kdy se vrátí."

"V autě mám dvě láhve skotský. Čekání by nám líp uběhlo."

"Máte whisky?" Hlas ožil. "To není špatnej nápad. Jen pojďte dál. V tomhle zatraceném domě není co pít. Max mi pořád slibuje, že mi přinese flašku, ale nikdy to neudělá. Jen pojďte dál, pane."

"Dojdu pro tu skotskou."

Seběhl jsem po schůdcích, přešel vrátka, vzal ty láhve a šel zpátky. Otevřela dveře do obýváku a světlo petrolejky teď proniklo do chodby. Vstoupil jsem dovnitř a ovanul mě puch špíny, zbytků jídla, koček a nepraného šatstva.

Matka Otisová stála za petrolejkou a prohlížela si mě bystrými černými očima. Byla malá, tlustá a špinavá. Měla stejný skobovitý nos jako Max, ale tím jejich podobnost končila. V očích neměla jeho smutek, jenom vlhkost. Přes jedno oko jí padal pramínek vlasů. Neustále si ho odfukovala. Nedalo by jí, hádám, moc práce si pramínek sepnout sponkou, ale asi ji činilo potěšení si jej odfukovat.

"Posadíme se," řekl jsem. "Tohle je aristokratický nápoj. Musí to tak být, protože to píší na nálepce."

Zahihňala se a olízla si rty. Max ji nazýval násoskou, a měl pravdu. Přinesla dvě špinavé skleničky a nalila si dávku, která by povalila i mě. Nesnažila se být společenská nebo se mnou nějak konverzovat. Jakmile jsem poznal, že nemá zájem o nic jiného, než vyžahnout ty dvě láhve, stále jsem jí doléval a jenom jsem čekal, kdy odpadne.

Když už zbývala ve druhé láhvi sotva polovina obsahu, začal jsem si dělat starosti, jestli jsem vzal s sebou dostatečné zásoby. Teprve když zůstalo jen trochu na dně, ztratila náhle o všechno zájem. Poznal jsem, že má dost, jediné podle toho, že přestala zvedat skleničku. Seděla proti mně a hleděla na mě prázdnými očima. Jenom ten pramínek vlasů si stále odfukávala z čela.

Vstal jsem a začal se procházet po pokoji, ale neměla zájem mě sledovat očima. Uznal jsem, že nastala moje chvíle. Vyšel jsem na chodbu a stoupal po schodech nahoru. V patře byly ještě tři místnosti. Jedna z nich patřila matce Otisové.

Poznal jsem to podle hromady prázdných lahví v rohu.

Druhý pokoj byl čistý a uklizený a podle modrého seržového obleku a gumáku na posteli jsem hádal, že to bude Maxův pokoj. Pod polštářem jsem našel obálku. Posadil jsem se na postel a začal číst vzkaz. Byl to vlastně dojemný dopis. Psal v něm své matce, že až ten dopis najde, bude to znamenat, že je mrtvý nebo že je v nesnázích, a dal jí přesný popis místa, kde by ho našla. Několikrát opakoval o té odměně a jak ji musí získat. Měl na paměti, že to bude čistý mozek poničený alkoholem, a psal proto co nejjednodušeji a nejjasněji. Popsal šest stránek, aby jí vryl do paměti, co má dělat, a hlavně zdůrazňoval, ať se ty peníze nedostanou do rukou Kate (což byla zřejmě jeho sestra).

Po přečtení jsem dopis hned spálil. Sešel jsem dolů. Matka Otisová seděla dosud v křesle, její prázdné oči hleděly na protější stěnu. Kdyby si stále neodvívala pramínek vlasů z tváře, myslel bych si, že je mrtvá. Kolem jejího křesla si vykračovala velká černá kočka a pofrkávala, jako by whisky byla pro ni nějaká nová vůně. Snad byla zvyklá na pach džinu. Kdoví. Pohlédla na mě vyčítavými očima a já měl pocit, že je čas tohle doupe opustit.

Sebral jsem dvě prázdné láhve, rozhlédl se kolem, jestli jsem tu něco nezapomněl a šel ke dveřím.

Na schůdcích před domem jsem se zarazil, pohotově jsem sáhl po pětačtyřicítce. U vrátek stála dívka. Hleděli jsme na sebe. Hádal jsem, že je to Kate. Scházel jsem pomalu dolů a snažil se skrýt prázdné láhve za zády.

"Přál jste si něco, prosím?" zeptala se, když jsem přistoupil k brance. Byla hubená, bledá a chudě oblečená. Skobovitý nos kazil její jinak hezkou tvář.

"Ne, myslím, že ne," řekl jsem. Hlas mi skřípal jako rezavá vrata ve větru.

"Mluvil jste s matkou?" zeptala se a trhla sebou. "Přišel jste kvůli Maxovi?"

"Ano. Měl bych pro něj práci, ale není doma. Řekněte mu, že tady byl Frank Dexter. Bude už vědět, o co jde."

Po cestičce přiběhla kočka a otírala se o dívčiny hubené nohy. Stále mě pozorovala vyčítavým pohledem.

"Už dva dny se tu neukázal," řekla dívka a nervózně si pohrávala s prsty. "Mám o něj strach. Vůbec nevím, kde je."

"Vaše matka říkala, že se má dnes večer vrátit, ale já už nemám čas dál čekat."

"Ona... není na tom zkrátka moc dobře. Myslím, že ani pořádně neví, co s ním je. Max odešel před dvěma dny a od té doby jsme ho neviděli. Nevím, jestli bych neměla jít zeptat se na policii."

Otevřel jsem dveře auta a vsunul láhve na zadní sedadlo, aniž by si toho všimla.

"Dělejte, jak myslíte. Do toho vám nemůžu mluvit. Já jsem mu jen přišel nabídnout práci." Nastoupil jsem do vozu.

Chtěl jsem být co nejdál, až vejde dovnitř a uvidí, co jsem udělal s její matkou.

"Asi ještě jeden den počkám. Max je tak divokej. Moh by se dostat do nějakých nepříjemností. Bude lepší do toho netahat policii..." Hlas se jí bezmocně vytratil.

"Asi máte pravdu," souhlasil jsem. "Ještě počkejte. Třeba by nebyl rád, kdybyste šla na policii." Nastartoval jsem a zařadil rychlost."

"Tak sbohem."

Pozoroval jsem ji ve zpětném zrcátku. Stála tam v měsíčním světle a hleděla za mnou. Kočka se jí stále motala kolem hubených lýtek. Vzpomněl jsem si na Maxe nahoře v naší boudě, na jeho krvavou tvář, na Vedu, jak ho hlídá. Už se dostal do nepříjemností. Když jsem zahýbal za roh, ještě jsem se naposledy podíval do zpětného zrcátka. Kráčela po cestičce k domu. Najednou mi přišlo zle od žaludku.

XIV.

Když jsem zaparkoval buicku ve staré kůlně, měsíc zakrývaly černé, roztřepené mraky. Kráčet jsem k naší chatrči po tvrdé, sluncem sežehlé trávě. Po celou cestu z Altadeny jsem myslel na Maxe a namáhal si hlavu, co s ním uděláme. Nejjednodušší mi připadalo nechat ho u nás, dokud sami nebudeme připraveni boudu opustit. Náš čas ale ještě nenažral. Budeme muset ještě nejmiň týden počkat. Jak se nám ale bude dařit ho celý týden věznit? Budu muset být ustavičně s ním nebo ho někde přivazovat, což nebude tak snadné, jak by se na první pohled mohlo zdát.

Nejbezpečnější by bylo, pokud jde o nás, někam ho zatahnout a prohnat mu hlavou kulku. To se mi ale nechtělo.

Vraždu mít na svědomí nechci. I kdyby se na to nikdy nepřišlo, a byla jen nepatrná pravděpodobnost, že by se to někdy odhalilo, musel bych žít po zbytek života s vědomím, že jsem ho zabil. I když jsem si dřív s takovejma věcmi hlavu příliš nelámал, v poslední době jsem se změnil. Chtěl jsem začít sekat dobrotu, kvůli sobě. Zajímalo mě, jestli se budu mít proto radši. Myslel jsem, že by to tak mělo být.

Z boudy nevycházelo žádné světlo, ale nijak mě to neznepokojovalo, protože jsem zakrytí oken starými pytli věnoval spoustu času. Muselo to tak být. Štěrbinka světla tady nahoře by mohla být vidět široko daleko. Šel jsem potichu ke dveřím, chvilku jsem postál a naslouchal. Potom jsem zaklepal na dveře.

"Vedo?"

Výčkával jsem. Co kdyby se Maxovi podařilo vyprostit, odlákal by Vedu a teď na mě čeká za dveřmi s pětadvacítkou v ruce. Po chvíli se dveře otevřely a proti světlu lampy jsem uviděl Vedu.

"Všechno klaplo," řekl jsem a šel dál. Dveře za sebou jsem pečlivě zamkl.

Max seděl tam, kde jsem ho zanechal. Krev na obličeji mu již oschla. Vypadal jako pacient čekající v čekárně ordinace první pomoci na ošetření. Jenže ode mě se žádné první pomoci nedočká.

"Našels to?" ptala se Veda. Hlas měla plechový jako plátek staniolu.

"Spálil jsem to. Nemělas žádný potíže?"

"Ne."

Šel jsem k Maxovi a zíral mu do tváře. Pohupoval jsem se na špičkách, klobouk jsem měl posunutý dozadu, ruce v kapsách.

"Měls v ruce samý esa, ale rozsypaly se ti dřív, než ses nadál," oslovil jsem ho. "Teď nevíme, co s tebou."

Mžoural na mě přes otekla víčka. Strach ošklivý jako násilná smrt se mu usadil ve tváři.

"Nic jsi jí neudělal?" zeptal se mě stísněně.

"Ne. Za koho mě máš? Vypili jsme spolu pár skleniček. To je všechno."

Sípavě se nadechl.

"Doufal jsem, že to tak bude. Jsem rád, žeš jí neublížil. Není špatná."

Ušklíbl jsem se a vybavil si tu špinu, nejrůznější pachy a hromadu prázdných lahví. Samozřejmě, byla to jeho matka.

"Běž se radši umejt. A nic na nás nezkoušej. Zabít tě nechci, ale když si o to budeš koledovat, nic jinýho mi nezbyde."

Pomohl jsem mu vstát a uvolnil ruce. Veda přistoupila k policiče a zvedla pětadvacítku. Nic nechtěla nechat náhodě.

Zatímco si mnul zápěstí a potichu sténal, ostražitě ho sledovala.

Když si smyl krev z obličeje a ošetřil si škrábance a pohmožděniny, vrátil se se mnou do vnější místnosti a neohrabaně čekal, co se bude dít dál.

"Radši se najíme," řekl jsem Vedě, "a pak půjdeme na kutě." Maxe jsem vyzval: "Sedni si."

Posadil se a pozoroval Vedu, jak nosí jídlo na stůl. Zdálo se, že se jí bojí víc než mě.

"Pár dní se tu budeš muset zdržet," řekl jsem mu. "Příjemný to pro tebe nebude, ale zavinil sis to sám. Budeš nám překážet, budeš jíst naše jídlo, ale nic lepšího, co s tebou, mě nenapadá."

"Moh bych jít domů," řekl nejistě. "Nikomu nic neřeknu. Přisahám."

"Nebud směřnej. Na vtipkování nemám náladu."

Večeřeli jsme. Jedl bez chuti, ale když si představím, že bych seděl sledován ledovým pohledem Vediných modrých očí, asi bych ztratil chuť k jídlu taky.

Než jsme dojedli a sklidili po sobě ze stolu, blížila se pomalu půlnoc. Byl čas jít spát. Hodil jsem do rohu hromadu pytlů.

"Můžeš spát tady. Budu tě muset svázat. O nic se nepokoušej. Jestli tady uslyším nějaký šramot, bez pardonu tě zastřelím. Jsme ve velkém průseru, abysme brali ohled na takovou kysu, jako jseš ty."

Byl velmi krotký, stál tiše a bez hnutí si nechal znovu svázat zápěstí. Odvedl jsem ho k hromadě pytlů a svalil ho na zem. Zamkl jsem dveře a klíč vzal s sebou. Jedinej způsob, jak by mohl upláchnout, by bylo protrhnout pytlovinu na oknech, a to bych určitě od vedle slyšel.

S Vedou jsme odešli do vnitřní místnosti. Dveře jsme nechali otevřené. Únavou jsem sotva stál na nohou. Byl to zase večer. Stále jsem měl před očima matku Otisovou, jak si odfukuje pramínek vlasů z čela, viděl jsem její skelný pohled a cítil její alkoholový dech.

"Co tvůj bok?"

"Nic vážnýho to nebude."

Posadil jsem se na kraj palandy. Veda se zatím svlékala. Měla krásnou postavičku. I když se mi Max stále pletl do mých myšlenek, při pohledu na ni jsem pocítil příjemné vzrušení.

"Co se tam u něj vlastně dělo?" zeptala se a přes hlavu si přetáhla noční košili. Když jí lehounká slupička přikryla tělo, místnost rázem zešedla.

"Nic zvláštního. Ta stará je nasávačka. Tak jsem ji napájel whisky, až odpadla. Vzkaz jsem pod tím polštářem našel. Tím dopisem by nás oddělal jako dynamitem. Hned jsem ho spálil."

"Myslíš, že by tě poznala?"

"Nevím. Byla dost nadráťovaná. Snad ne."

Vklouzla na spodní postel.

"Co provedeme s ním?"

Bavili jsme se šeptem, aby nás nemohl slyšet. Atmosféra v boudě se teď změnila. Už to nebyl náš domov. Přítomností Maxe se z toho stala jen další ze skrýší.

"Budem ho tu držet. Co jinýho nám zbejvá?"

"Viděl, že si necháváš narůst knír."

Hleděla na mě ledovýma očima, v tváři jí pošukával sval.

"Nesmíme z něj spustit oči. Všecko zkazil, nemyslíš?"

"Je to tak."

Začal jsem se svlékat.

"Kdyby se něco takovýho stalo Mickovi, bez okolků by Maxe zabil. Nic lepšího si ani nezaslouží. Přišel sem nahoru

jen, aby nás vydíral. Nebejt tvý kuráže, stah by z nás kůži zaživa."

Odvrátila tvář.

"Nikdo by se to nedozvěděl."

"Právě."

Odmklčili jsme se. Potom jsem vylezl nahoru na palandu a nahnul se, abych sfoukl svíčku. "Byl by to ten nejjistější způsob. Mám z něho hrůzu, Floydě."

"Jo, ale na tuhle myšlenku musíme zapomenout."

"Ano."

Spustil jsem ruku dolů a nahmatal její. Byla suchá a ledová.

"Už na to nemysli. Neda se nic dělat. Nebude to trvat dlouho. Ne víc než tejden. Potom budem moct jít."

"Ohlásí nás na policii. Myslej si, že jsme v Mexiku. Jakmile vyrazí, že jsme se skrejvali tady, začnou po nás znovu pátrat."

Měla samozřejmě pravdu.

"Možná bude lepší, když ho vezmem s sebou. Mohlo by se nám podařit do Mexika dojet. A tam bysme ho pustili."

"Sám tomu nevěříš. Nikdy se ti nepodaří dokázat, žeš Brettů nezabil."

Přemýšlel jsem o tom. Kdyby se policie dozvěděla, že jsme ještě pořád ve Státech, jít po Gormanovi by nemělo žádnou naději na úspěch.

"To je fakt." Najednou jsem zatoužil mít ji u sebe. "Nechceš jít na chvilku nahoru sem ke mně?"

"Dnes ne. Bolí mě ta rána. Zítřka, miláčku."

"Dobře."

Hleděl jsem do tmy a cítil se opuštěný. Měl jsem pocit, jako bysme kráčeli ruku v ruce po cestě a najednou narazili na nepřekonatelnou překážku. Slyšeli jsme Maxe, jak sebou ve vedlejší místnosti mrská a převaluje se, aby našel pohodlnější polohu.

Jednou dokonce zasténal. Žádnou lítost jsem k němu necítil.

"Nechtěla bych strávit zbytek života v Mexiku," řekla najednou Veda.

"Ani bys nemusela. Rok by úplně stačil."

"I rok je moc dlouho. Už by se ti nikdy nepodařilo navázat nit. Po takový době bys měl těžko naději dokázat, že Brettů zabil Gorman."

"Zdá se, že jsem v pěkný kaši. Nezabil jsem Brettů, ale poldové si to myslej. Když zabiju Maxe, moh bych prokázat, že jsem nezabil Brettů, ale kam se tím dostanu? Abych dokázal, že nejsem vrah, musel bych se jím stát. Jsem v pěkný rejži. Dejme tomu, že ho zabiju. Budeš to vědět jenom ty a já. Budeme spolu žít a ta vražda bude pořád mezi náma. Možná, že nejdřív nám to tak připadat nebude, ale už na to nikdy nezapomenem."

"Je to tak," souhlasila, "nesmíš ho zabít."

Dostali jsme se zase tam, kde jsme byli. Začarovanej kruh. A řešení žádný.

"Možná, že na něco přijdem."

"Třeba onemocní a umře."

"To je fantazie. Ten vypadá, že nás ještě přežije."

"Jo. Tak třeba se mu stane nehoda."

"Jemu těžko. Ten na sebe dává pozor. Myslím, že tyhle úvahy jsou nanic."

Max začal chrápat.

"Ten je klidnej. Ví, že se mu nemůže nic stát," řekla a v jejím hlase byla hořkost.

"Zkus usnout. Takhle bysme mohli pokračovat do rána."

"To je fakt."

Zíral jsem do tmy a namáhal si mozek, jak se z toho srabu vyhrabat, ale nic mě nanapadalo. Když ho pustíme, půjde nás kvůli odměně udat. Jestli ho budem držet tady, budem ho muset pořád střežit. Moh by nás kdykoliv překvapit.

Kdybysme se sbalili a nechali ho tady, netrvalo by to ani den a policie by šla po nás. Mozek mi pracoval, ale výsledek bylo jen zoufalství. Zaslechl jsem Vedu, jak potichoučku pláče. Neměl jsem sílu ji utěšit. Byla tma jako v pytli a těžko se mi dýchalo. Mučilo mě Maxovo chrápání. Když jsem konečně usnul, zdálo se mi, že se Veda spojila s Maxem proti mně. Kdykoliv jsem na ně pohlédl, posmívali se mi. Spali spolu ve vnitřní místnosti a já ležel na pytlích ve vnější. Ležel jsem ve tmě a naslouchal jejich šepotu. Domlouvali se, že mě chtějí zabít.

Najednou jsem se probudil. Bylo mi zima a cítil jsem podivnou úzkost. Zíral jsem do tmy. Neslyšel jsem Maxovo chrápání. Dostal jsem strach. Srdce se mi rozbušilo. Spustil jsem ruku z palandy, abych se dotkl Vedy, ale nahmatal jsem v polštáři jen prázdný, dosud teplý dulek po její hlavě. Cítil jsem bušení ve spáncích a projel mnou chlad.

"Vedo?" zavolal jsem přidušeně a posadil se. "Jseš tady?"

Napjal jsem uši a z vedlejší místnosti jsem zaslechl nějaký šramot. Sklouzl jsem z postele a jako šílený popadl baterku, kterou jsem měl schovanou pod polštářem. Posvítíl jsem si na dolní palandu. Byla prázdná. Vedle zapraskalo prkno. Sálh jsem po pistoli. Dveře do vnější místnosti byly zavřené. Když jsme šli spát, nechali jsme je pootevřené. Naslouchal jsem, pistoli jsem svíral v ruce a světlo baterky zamířil na dveře. Zvedla se petlice a dveře se začaly pomalu otvírat. Palcem jsem natáhl spoušť a cítil jsem, jak mi povstaly chlupy vzadu na krku.

Vešla Veda.

"Co se děje? Kdes byla?" ptal jsem se a hlas mi přeskakoval.

Neodpověděla, blížila se pomalu ke mně, paže jí ochable visely podél těla. Zdálo se, že pluje vzduchem. Ve své lehounké bílé noční košili vypadala jako duch.

Vstoupila do kužele světla a já si všiml, že její oči jsou zavřené. Byla náměsíčná. Její klidná, jakoby prozářená tvář bez

života a tajemná chůze spícího těla poslušného její snící mysli mě k smrti vyděsily. Slyšel jsem její jemný dech. Byla krásná. Tak krásnou jsem ji ještě neviděl. Prošla kolem mě a vklouzla do postele. Chvilí jsem si ji s úžasem prohlížel a potom ji něžně přikryl. Ruce se mi třáslly a srdce mi hrozilo vyskočit z hrudi.

"Už je to v pořádku, miláčku," zamumlala ospale. "Už si nemusíme dělat starosti."

Jestliže mi byla před chvílí zima, teď mnou projela horkost. Šel jsem vedle a kolena mi o sebe narážela. V místnosti bylo ticho. Chvilí jsem naslouchal na prahu. Báł jsem se vkročit dovnitř.

Venku se vítr opíral do stromů a větve narážely na střechnu chatrče. Roztřesenou rukou jsem si posvítíl do kouta, kde jsme ustlali Maxovi.

Ležel na zádech v kaluži krve, která tryskala z rudé skvrny přímo nad srdcem. Z místa, odkud pryštěla krev, vyčníval nějaký krátký tmavý předmět.

Prodral jsem se k němu přes černou tmu. Probodla mu srdce nožem. V tváři se mu zračil klid a pohoda. Zemřel ve spánku rychlou a bezbolestnou smrtí.

Nevím, jak dlouho jsem tam stál a zíral na něj. Tohle byla vražda! Jestli ho někdy najdou, budu bez šance, pokud jim neřeknu, že to udělala Veda ve spánku. Ale kdo by mi to věřil? Byli jsme s ním sami. Jestli jsem ho nezabil já, musela ho zabít ona. Redfern by měl z takovéhle zápletky radost. Ale ona ho nezavraždila. Ani led ještě neví, že je mrtvý. Možná, že její ruka tam ten nůž zabodla, ale to ještě neznamená, že ho zavraždila. Napadlo mě, že jí nemůžu prozradit, co provedla. Příliš jsem ji miloval, než abych jí způsobil takovou bolest. Trpěla by, kdyby se dozvěděla, co spáchala. Mám naději, že se mi podaří jeho tělo pohřbít dřív, než se Veda probudí. A můžu jí říct, že v noci utekl. Můžu jí říct cokoliv, jenom ne pravdu.

Nahnul jsem se nad mrtvé tělo a vytáhl nůž. Z rány se vyvalil proud krve.

Vkradl jsem se do vnitřní místnosti pro oblečení. Spala teď klidně, s úsměvem na rtech. Tiše jsem zavřel dveře a oblékl se ve vedlejší místnosti. Báł jsem se rozsvítit, tak jsem na sebe spěšně naházel svršky jen ve světle baterky. Nalil jsem si. Ani jedinkrát jsem se nepodíval na Maxe. Děsilo mě pomyslení, že se ho budu muset dotknout.

Whisky mi dodala kuráž. Šel jsem k hromadě náradí, které stálo v rohu. Vytahoval jsem rýč a při tom se celá hromada s rachotem zřítíla k zemi.

Zaslechl jsem Vedu, jak volá: "Kdo je to?" Dveře se s vrznutím otevřely. Stála tam, obličej měla bledý a vyděšeně na mě zírala. Cítil jsem, jak mi pot stéká po obličejí, v hlavě jsem měl nepříjemný tlak.

"To jsem já. Jdi si lehnout."

"Floyde! Co se děje? Co tady děláš?"

"Vypadni odtud!" vykřikl jsem na ni hlasem plným hrůzy. "Běž zpátky do postele. Nepleť se do toho!"

"Ale proč, Floyde..." Všimla si rýče, který jsem držel v ruce, a oči se jí rozšířily děsem. Prudce se otočila do rohu, kde ležel Max. Byla tam tma, nemohla ho vidět.

"Co tady děláš?"

"Vypadni odtud, Vedo! Nech mě být."

"Cos proved?"

"Co asi?" Hodil jsem rýč na zem. "Co jinýho jsem moh dělat. Vypadni odtud. Nic jinýho po tobě nechci. Nepleť se do toho. Nech mě být."

Šla k lampě a rozsvítíla ji. Ruce měla klidné, ale obličej bílý jako čerstvě napadlý sníh. V ostrém světle acetylenové lampy zaplála krev na Maxově košili rudou barvou.

Potlačila výkřik. Dlouhou dobu na něj zírala a potom tiše pronesla: "Řekli jsme, že ne. Proč jsi to udělal?"

"Mělas snad jinej nápad, jak se ho zbavit?"

"Jestli ho někdy najdou..."

"To vím sám. Nemusíš mi nic vykládat. Běž zpátky do postele. Do tohodle se nepleť."

"Ne, chci ti pomoci."

Rozhodnost v jejím hlase byla tou poslední kapkou. Povolily mi nervy.

"Nech mě bejt!" zařval jsem na ni. "Jako by nestačilo zůstat tu s ním sám. Ještě ty se do toho pleť. Nech mě sakra bejt!"

Běžela do ložnice a zavřela za sebou dveře. Třásl jsem se po celém těle. Nepomohl mi ani další hlt whisky. Na Maxe jsem se nepodíval a vyšel s rýčem do tmy.

Venku krápal. Už několik týdnů nepršelo, muselo to začít zrovna dneska v noci. Rozhlížel jsem se kolem. Nikde nebylo vidět ani světýlko, nebylo nic slyšet, jen se začínal zvedat vítr. Byl to divoký, opuštěný kraj. Místo pro vraždu jako stvořené.

Šel jsem do kůlny, rýč hodil na zadní sedadlo buicka a přijel ke dveřím do boudy. Nebylo by dobré pohřbívat ho někde tady v blízkosti chatrče. Čeká ho ještě poslední cesta.

Vrátil jsem se dovnitř. Byla oblečená a skláněla se nad Maxem.

"Co tady děláš? Co tady proboha děláš?"

"Neboj, Floyde. Nezlob se na mě."

Přistoupil jsem blíž.

Zabalila ho už do prostěradla a konce těsně svázala k sobě. Nyní vypadal neškodně. Jako balík špinavého prádla připravený do čistírny. Udělala to, z čeho já jsem měl panickou hrůzu.

"Vedo!"

"Nech toho!" okřikla mě zuřivě a ustoupila stranou.

"Už to zvládnou. Nesmíš s tím mít nic společnýho. Nechci, abys do toho byla namočená."

"Nezůstanu tu sama. Jakej je v tom rozdíl. Myslíš, že mi uvěřej, že s tím nemám nic společnýho?"

Vyměnili jsme si pohledy. Ledový výraz v jejích očích mě znepokojoval.

"Tak dobře."

Uchopil jsem ho za ramena a Veda chytla jeho nohy. Když jsme ho vynášeli ven, vzpomněl jsem si na jeho bledou, chudě oblečenou sestru. Max je tak divokej. Mohl by se dostat do nějakých nepříjemností. "Teď už mu žádný další nepříjemnosti nehrozej," napadlo mě.

Jeli jsme podél úpatí hor, obklopeni černou tmou a hustým deštěm. Dali jsme ho do kufru na gumovou rohožku. Stále jsem měl před očima, jak vypadal, když jsem ho našel v kaluži krve. Vybrali jsme místo, pustil jsem se do kopání díry a Veda zatím čekala v autě. Pracoval jsem ve světle reflektorů a po celou dobu jsem cítil, jak na mě Veda upírá upřeně oči. Pohřbili jsme ho do velké hloubky. Když jsme ho házeli do díry, prostěradlo se sesmeklo a ve světle reflektorů jsme mu oba ještě jednou pohlédli do mrtvého obličeje. Nechal jsem ho dopadnout na dno a o krok ustoupil. Skulil se do vlhké hlíny, a byl pryč, ale ten mrtvý obličej ve mně zůstal dodnes.

V prudkém dešti jsme pak udusávali hlínu a upravovali drny na zrytém místě. Jestli bude pršet až do rána, všechny stopy se smejou. Doufal jsem, že ho nenajdou.

Vraceli jsme se zpátky celí prokřehlí, mokří a unavení. Nikoho z nás nenapadlo, co říct, tak jsme jeli mlčky. Doma jsme společně vydrhli podlahu od krve a pečlivě prohlédli všechno, co mu patřilo. Pod stolem jsem našel zapadlou náprsní tašku. Byly v ní nějaké papíry, ale teď jsem neměl nejmenší chuť se jimi probírat, tak jsem ji zastrčil do zadní kapsy u kalhot. Konečně jsme byli hotovi. Rozhlíželi jsme se po místnosti a žádné stopy po Maxovi jsme neobjevili, presto, jako by byl stále s námi. Viděl jsem ho, jak stojí ve dveřích, sedí u stolu a výsměšně nás pozoruje, jak sedí zhroucený v židli se zakrvaveným obličejem plným modřin, jak leží na podlaze s klidem a mírem v očích a s nožem zabodnutým v srdci. "Kéž by se to nestalo," řekla, jako by ta slova nemohla už déle udržet v sobě. "Už o tom nebudu mluvit, ale dala bych všechno za to, kdybys to neudělal."

Tehdy jsem jí mohl říct, jak to doopravdy bylo. Chtěl jsem, ale neudělal jsem to. Svůj život mám už tak zpackanejší, že jeden další přestupek už nehraje roli. Zkrátka, v tu chvíli jsem to tak cítil. U ní to bylo něco jiného. Ta stoupala vzhůru. Taková věc by ji mohla zničit.

"Už o tom nebudu mluvit. Uděláme si kafe a běž se radši převlíknout."

Postavila na kávu a zeptala se: "Myslíš, že ho přijdou hledat sem nahoru?"

"Myslím, že ne. Nikdo neví, že je tady. Budou ho hledat někde na pobřeží, jestli vůbec. Na jeho matku velký ohledy brát nebudou. Není to žádná Lindsay Brett."

"Zůstaneme tady?"

"Co jinýho nám zbejvá."

Zachvěla se.

"Ráda bych šla pryč. Mám pocit, že je tu pořád s náma."

"Já vím. Já taky. Ale musíme tu zůstat. Kam jinam bysme šli? Až doteďka jsme tu byli v bezpečí."

Když jsme dopili kávu, nad kopci se začalo rozednívat. Přemýšlel jsem o dlouhém dnu, který nás čeká. Oba budeme tajně myslet na totéž. Najednou mě napadlo, že už to nikdy nebude takové jako dřív. Myslí si, že jsem ho zabil. Tím jsem si jistě. Ne, už to nikdy nebude, jako to bylo. Zeny jsou zvláštní stvoření. Člověk nikdy neví, na čem s nimi je. Láska mezi mužem a ženou je tak křehká věc. Jestli mě někdy přestane milovat, můj život bude v jejích rukou. Hleděl jsem na ni a uvažoval, jestli už ten případ nenastal. Ta představa mě znepokojovala. Další škobrtnutí. Další pád dolů.

Během dalších tří dnů se všechno, co jsme spolu vybudovali, zhroutilo jako domeček z karet. Začalo to maličkostmi. Najednou jsme měli pocit, že už si nemáme co říct. Mluvení nám dělalo potíže, ale snažili jsme se. I když v podmínkách, v jakých jsme žili, toho k mluvení nebylo mnoho ani před tím. Říkali jsme jen to, co si říkají všichni zamilovaní. A to už jsme si teď neříkali. Náš hovor se točil kolem deště a kolem toho, jestli máme dost jídla, jestli bych nepřinesl nějaká polínka a jestli by mi nespravila ponožky. Už za mnou nechodila na moji palandu. A ani jsem po tom netoužil. Když jsem rozdělával ve vedlejší místnosti oheň na noc, byla již svlečená a zalezlá ve své posteli. Nemusel jsem se mučit pohledem na to, jak se svlíká. Věděl jsem, co prožívá, a nemělo to tedy smysl. Jednou nebo dvakrát jsem se jí dotkl a ona potlačila instinkt odtáhnout se ode mě. Vycítil jsem to a už jsem se jí víckrát nedotkl. Max byl s náma čtyřadvacet hodin denně. Ani jeden jsme ho nedokázali ze své mysli zapudit. Během těch tří dnů mezi námi rostlo napětí. Stačila jen jiskra k vzplanutí. Ale žádná jiskra nepřeskočila. Oba jsme si to velmi hlídali.

V noci, když jsem sfoukl svíčku, nepřestával jsem ji vidět, jak se zavřenýma očima pluje místností. Byla tak krásná. A teď ležela ve tmě dole pode mnou a určitě přemýšlela o mně a představovala si, jak se plížím vedle zapíchnout toho ubožáka s rukama svázanýma za zády. Namlouval jsem si, že čím víc na to myslí, tím strašnější jí ten obraz musí připadat. Nebude trvat dlouho a bude mě vidět jako nějakého netvora.

Tohle všechno se mi donekonečna převalovalo v hlavě. Přípravoval jsem oheň na noc a cítil jsem se mizerně. Veda již byla ve vnitřní místnosti a slyšel jsem, jak se svléká. Zamkl jsem přední dveře, rozsvítil lampu a počkal ještě pár minut, než jsem vešel za ní. Byla již zalezlá pod pokrývkou na své posteli, zády otočená ke mně. Tak to teď bylo pořád.

Nesnesla pohled na mě.

"Dobrou," řekl jsem a vyhoupl se nahoru na palandu.

"Dobrou."

"Od desíti k pěti," napadlo mě. "Žádný světlej bod v mém životě. Veda mi proklouzla mezi prsty jako voda. Maxův mrtvý obličej. Gorman se mi vysmíval do očí. Dostatek materiálu pro bezesnou noc."

Nakonec jsem musel usnout, ale náhle jsem se probudil. Od Maxovy smrti jsem měl chabé spaní a probouzel jsem se při nejslabším šelestu. Posadil jsem se na posteli, slyšel jsem, že po místnosti někdo chodí. Byla tma. Nic jsem neviděl. Pokradmé kroky mě vyděsily k smrti. Po zádech mi přeběhl mráz. Krev mi bušila ve spáncích. Vzpomněl jsem si na Maxe, sklouzl z postele a chvěl se po celém těle. Zaslechl jsem další pohyby a teď jsem vnímal pravidelné dýchání. Blízko, někde velmi blízko. Rozsvítil jsem baterku.

Nechápu, jakto, že jsem na ni v té tmě nenarazil. Stála přímo vedle mě. Oči měla zavřené a černé vlasy jí rámovaly bledý, ve spánku andělsky krásný obličej. Odtáhl jsem se a srdce se mi rozbušilo na poplach. V ruce držela nůž. Nůž, kterým jsem jí vyřezával kolíčky na prádlo, jak nás tehdy překvapil Max. Pozoroval jsem ji, jak zabodla nůž až po rukojeť do pokrývek a skrz matraci v místě, kde jsem ještě před chvílí ležel.

"Budeš teď spokojený, miláčku," říkala a v koutcích úst jí pohrával ten její strašlivý úsměv. "Už tě nebude nic trápit." Vlezla zpátky do postele, přikryla se a uvelebila ke spánku. Její dýchání bylo klidné a pravidelné, jako když spí nemluvně.

Nechal jsem ji tam a odešel do vnější místnosti. Oheň v krbu zmíral. Tiše jsem přiložil další poleno. Posadil jsem se k ohni a nepřestával jsem se chvět po celém těle.

Tu noc jsem už oka nezamhouřil.

XV.

Když slunce vystoupilo nad vrcholky hor, šel jsem si do vnitřní místnosti pro oblečení. Veda už nespala. Žaluzie byla vytažená a okno otevřené dokořán. Chtěl jsem si rychle ověřit, jestli je skutečně vzhůru. Byla. Ležela v posteli a pokrývku měla odhrnutou. Říká se, že láska a nenávisť jsou vlásek od sebe. Tím, co se stalo dnes v noci, byla moje láska k ní silně oftesena. Báł jsem se jí a odtud už je jen krůček k nenávisti. Když zjistila, že se na ni dívám, otočila hlavu. Oči měla jako v horečce.

"Neslyšela jsem tě vstát," řekla mdlým hlasem.

"Snažil jsem se být potichu. Nemoh jsem spát."

Pozorovala mě, jak si беру oblečení. Cítil jsem, že brzy něco přijde. Hádka visela ve vzduchu.

"Zůstaň ještě ležet. Je brzy. Udělám zatím kafe," nabídl jsem se.

"Pospěš si. Myslím, že je na čase si promluvit." Její tón byl zdvořilý jako hlas žebráka u dveří. A stejně tak upřímný.

Už je to tady. A to jsem ji ani nemusel vykládat, že jsem ke stejnému závěru došel taky.

"Hned jsem zpátky."

Zatímco se vařila voda, oblékal jsem se. Chvilí mi trvalo, než jsem se oholil. Tráslý se mi ruce. Jen zázrakem jsem se nepořezal. Zalil jsem kávu ve dvou šálcích vařící vodou a nalil si na dva prsty skotské. Hodil jsem ji do sebe.

Když jsem se vrátil, byla učešaná a celá schoulená seděla jen v hedvábném kombiné na posteli. Nevypadala dobře.

Byla stažená do sebe a obličej měla mrtvolně bledý. V očích se jí usadil zamyšlený výraz, který se mi vůbec nelíbil.

"Přestalo pršet," oznámil jsem jí. "Dneska bude hezky." Je fakt, že to ode mne moc pronikavý postřeh nebyl, protože slunce svítilo otevřeným oknem přímo do místnosti. Něco jsem ale říct musel.

Vzala si ode mě šálek kávy, do očí se mi ale nepodívala.

"Posaď se prosím," vyzvala mě.

Připadalo mi absurdní, že ještě před dvěma dny jsme byli milenci. Hlas je zvláštní věc. Jeho zabarvení ti může napovědět víc než výraz tváře, stačí se jen zaposlouchat. A já jsem poslouchal velmi pozorně. Nemělo by smysl něco si dále namlouvat. Už se to nedá odvrátit.

Posadil jsem se na postel dost daleko od ní. Vzdálenost mezi námi odpovídala vzdálenosti našich myslí.

"Pamatuješ si, cos řekl, když jsme se bavili o Maxovi?" vybafla na mě.

"Říkal jsem spoustu věcí."

"O tom, že by ta vražda byla pořád mezi náma."

Srkal jsem kávu a zamyšleně pozoroval prkna na podlaze. Tak tohle pojetí tedy zvolila.

"Asi jo. Měl jsem tehdy takovej menší proslov. Rek jsem: Dejme tomu, že ho zabiju. Budeš to vědět ty a já, i kdyby se to nedozvěděl nikdo další. Budeme spolu žít a ta vražda bude pořád mezi náma. Možná, že nejdřív nám to tak připadat nebude, ale už na to nikdy nezapomenem.' Takhle jsem to řekl."

"Takže tě to taky napadlo?"

"Napadlo."

"Ta vražda je pořád mezi náma, nemyslíš?"

"Řek jsem, že by to tak bylo, tak to tak je."

Chvilí jsme mlčeli. Cítil jsem její bezradnost, jak do toho, tak zřetelně, jako jsem cítil chladný vzduch z otevřeného okna.

"Zdál se mi dnes v noci sen. O tom, jak jsem tě zabila." Žádné výčitky. Pouhé konstatování.

"Jak vidíš, jsem živěj," řekl jsem, ale do očí jsem ji nepohlédl.

Opět nastalo ticho.

"Už je čas, abysme odtud vypadli," pokračovala. "Nevidím žádnéj smysl v tom, abysme se snažili zůstat ještě spolu - určitě ne teď. Bude pro tebe snazší a bezpečnější uprchnout, když budeš sám."

Bylo až dojemné, jak jí leží na srdci moje bezpečnost. S něčím takovým jsem nepočítal. Myslel jsem, že to budu já, kdo ten vztah ukončí. Už mě unavovalo, jak mi jedna za druhou vždycky daly košem. Stalo se to téměř už pravidlem.

"Jestli to tak cejtíš." Dopil jsem kávu a zapálil si cigaretu. Ruce se mi nepřestávaly třást.

"Nesnažme se něco předstírat. Cítíme to oba. Zdá se, že si neuvědomuješ, jak moudře jsi mluvil, když jsi říkal, že ta vražda už bude pořád mezi náma."

"Za moudrý mluvem bych zasloužil metál. Jednoho dne třeba někdo všechny ty moje moudrosti sepiše. Určitě to bude bestseller."

"Asi bych se měla oblíknout."

To byl její přístup k věci. Jako by tím chtěla říct: "Už není o čem dál mluvit." A taky nebylo.

"Dobrá," souhlasil jsem a odešel z místnosti. Stál jsem před ohništěm a pozoroval plameny, aniž bych je ve skutečnosti vnímal. Uvažoval jsem, jaké to bude žít bez ní. To bylo stádium, do jakého jsem se se ženami obvykle dostával. Jenomže jsem si myslel, že s Vedou to bude jiné. Nečekal jsem, že s ní dospěju k tomuhle stádiu. Věděl jsem, že se to dřív nebo

pozděje stane s tou blondýnou, která mi dávala peníze, nebo s tou rudovláskou, co do mě zarývala nehty, a nakonec i se všemi ostatními, ale nevím proč, s Vedou jsem to nečekal. Věděl jsem, že mi bude chybět. Měla v mém životě svoje místo a když odejde, zůstane po ní prázdno.

Po chvíli se objevila. V ruce nesla svoje zavazadla. Měla na sobě kanárkově žluté kalhoty a svetr. Bylo to oblečení, ve kterém jsem ji spatřil poprvé. Jak už je to dávno! Přes její nepřítomný pohled a nezdravou barvu ve tváři byla stále hezká.

"Kam půjdeš?" zeptal jsem se. "Není důvod hnát se do maléru. Nezapomeň, že nás ještě pořád hledaj."

"O mě si starosti dělat nemusíš."

"Ale musím. Půjdu po Gormanovi. Dokud nedokážu, že Bretta zabil on, nebudu mít klid. Jestli tě chytnou poldové, budeš mluvit. A o to mi jde."

"Poldové mě nechytanou. Nejsem dnešní."

"Promiň, ale dokud nezajistím Gormana, musíš být někde, kde tě nenajdou. Pojedeš k Mickovi."

"Ne."

"Pojedeš k Mickovi a neodmlouvej."

"Řekla jsem, že ne."

Hleděli jsem na sebe. Jiskra, kterou jsme tak pečlivě několik dní hlídali, konečně vzplála.

"Až zajistím Gormana, budeš volná jako pták. Bude to tak, jak říkám, Vedo, a pro tebe bude lepší, když se s tím smíříš."

"Chceš mě taky vodklidit, vid?" zaječela na mě.

Něco takového jsem nečekal. Na dnešní ráno si pro mě připravila opravdu jedno překvapení za druhým.

"O čem to mluvíš?"

"Chceš mě zabít, jako jsi zabil Bretta a Maxe."

"Nezačínej s tím zase..."

Ještě že byl mezi námi stůl, jinak bych ji musel praštit. Jako první sáhla po pětadvacítce. Dosud ležela na poličce. Úplně jsem na pistoli zapomněl. Popadla ji, otočila si ji v ruce a namířila na mě. Odhodil jsem stůl, který mi stál v cestě. Výraz v její tváři mě však zarazil. Hleděl jsem do obličeje úplně cizího člověka. Cívěla na mě tvář tvrdá jako kámen, zuřivá a nebezpečná.

"Takhle sis to představoval, co?" křičela na mě. "Nejdřív Bretta, potom Maxe a teď mě! Podvedls mě! Všem těm tvejm řečičkám o tom, jak Bretta zabil Gorman, jsem věřila, dokud jsi nezabil Maxe. Ty chladnokrevnej zabijáku! Jseš bezcitnej vrahoun, kterej ho zabil, když se nemoh bránit. Když spal a byl celej svázaněj. Jak jsi to moh udělat?" zvyšovala stále hlas. "Jak bych ti mohla ještě někdy věřit? Teď ti stojím v cestě já, vid? Vím toho na tebe moc. Tvůj vzácnej kamarád Casy by mě držel pod zámek, dokud bys nebyl připraveněj zabít i mě. Ale tentokrát ti to nevyjde."

"Muselas zešílet! Bretta jsem nezabil!"

"No pokračuj. Řekni, že Maxe jsi taky nezabil." Její posměšný tón mě rozzuřil. Ať si to teda poslechně.

"Je to tak. Maxe jsem taky nezabil. To tys ho zapíchla. Ve spánku. Jak se ti to líbí? Bylas náměsíčná. Ve spánku jsi mu vrazila nůž přímo do srdce. Viděl jsem tě!"

V očích měla hnus a pohrdání.

"Když si pomyslím, že jsem tě milovala! Boyd říkal, že jseš jen fixlík, a měl pravdu. Nic víc nejseš. Jak tebou opovrhuj!"

"No dobrá, jak je libo. Jestli chceš, pohrdej si mnou," křičel jsem na ni. "Já už jsem ti řek, jak to bylo! Chtěl jsem tě toho ušetřit, ale řekla sis o to. Šla jsi za ním a -"

"Snad si nemyslíš, že ti to věřím?" zaječela na mě. "Myslíš, že bys našel někoho, kdo by ti tohle uvěřil? Jedině takovej špinavěj křivák jako ty by byl schopnej něco takového vymyslet. Mě nezastrašíš! S tebou jsem už dávno skoncovala! Slyšíš? Mezi náma je konec, definitivní konec!"

Nevěřicně jsem cívěl na tu osobu přede mnou. A najednou ze mě vztek opadl. S hrůzou jsem si uvědomil, že má vlastně pravdu. Nikdo by tý mý báchorce jen tak neuvěřil. Proč jsem jí to vůbec vykládal? Měl jsem raději všechno udělat pro to, abych si v jejích očích uchoval zbytek respektu. Už bylo pozdě.

"Dobře. Zapomeň na to. Zapomeň na všechno. Budeš potřebovat nějaký prachy. Rozdělíme si, co jsem dostal od Boyda. Jestli myslíš, že se o sebe postaráš, běž si."

"Nevzala bych od tebe ani cent. Hnušíš se mi. Sedni si támhle. Jestli se budeš o něco pokoušet, napálím to do tebe."

"Jak si přeješ. Myslíš, že mi to vadí?"

"Sedni si támhle a sklapni."

Sedl jsem si a sklapl. V tu chvíli mi už na ničem nezáleželo. Kdyby přišli poldové, uvítal bych je s otevřenou náručí. Do jedné ruky vzala dvě tašky a v druhé mě pětadvacítkou držela v šachu.

"Beru si auto a nechám ho u silnice. Když budeš chtít, najdeš ho tam."

"Táhni s ním třeba k čertu!" křikl jsem a otočil se k ní zády.

Slyšel jsem bouchnutí dveří. Seděl jsem bez hnutí a cítil se jak prašivěj pes. Za okamžik jsem slyšel startovat motor.

Běžel jsem ke dveřím a vyhlédl ven. Buick už kodrcal po kamenité cestě k silnici. Seděla u volantu. Hlavu držela vysoko a bradu měla vzdorně zvednutou.

"Vedo!"

Neohlédla se. Nevím, jestli mě mohla slyšet, ale už jsem ji znovu nezavola. Buick nabíral na rychlosti. Hleděl jsem za ním dlouho, dokud se nestal jen malou tečkou v dálce. Když zmizel, vrátil jsem se do boudy.

Stále ještě bylo časné ráno. Nebylo ani sedm. Slunce dosud nehrálo. Bylo mi chladno. Sáhl jsem po láhvi. Zvedl jsem ji a uvědomil si, že takhle to končilo s každou ženou, kterou jsem znal.

Jakmile mě pustila k vodě, chopil jsem se flašky. Tentokrát to tak nebude. Přestanu ze sebe dělat blbce kvůli ženskéjm.

Pohrával jsem si s lahví. Na nálepce nazývali whisky aristokratickým nápojem, a taky to aristokratický nápoj byl, ale ani to mě nezastavilo. Mrštíł jsem lahví přes celou místnost. Roztrfšila se o zed', až se kousky skla rozlétly do všech stran a whisky se rozstřikla po podlaze.

Rozhod jsem se, že Vedu vyškrtnu ze svého života a myslel jsem to smrtelně vážně. Ceká mě spousta práce. Musím najít Gormana. Prachy mi nechyběj a se zdravím jsem na tom taky dobře. Pronásledování poldama už mám po krk. Ted' půjdu po Gormanovi sám a dostanu ho, jestli ovšem poldové nechytanou dřív Vedu. Kdyby ji chytli, určitě jim vysype všechno, co ví, to si můžu bejt jistej. Nesmím ztrácet čas.

Šel jsem do vnitřní místnosti, sbalil si tašku a ještě jednou se rozhlédl kolem. Zůstalo tu po nás toho spousta, co by mohlo sloužit jako stopa, neměl jsem ale čas se dál zdržovat. Kdyby tu boudu někdo objevil, hned by poznal, že se tu někdo skrýval, a nemusel by hádat dlouho, kdo. Na druhý straně, když ji nikdo dotedka nenašel, proč by ji měl objevit zrovna po mém odchodu?

Po Vedě tu nezůstalo nic, jen slabá vůně jejího parfému. Byl jsem tak vykořejenej, že jsem se rozhlížel s nadějí, že po ní najdu ještě něco, co by mi ji připomnělo. Nenašel jsem ale nic.

Řekla, že nechá buicka na konci cesty. Čím dřív se k autu dostanu, tím líp. Budu to muset risknout a dojet s ním až k Mickovi. Nic jinýho mi nezbejvá. Když budu mít trochu štěstí, může se mi to při nízkém IQ policajtů v Santa Medině podařit. Snad si mě nikdo nevšimne.

A vyšlo to. Asi půl kilometru od prašné cesty jsem našel buicka skrytého pod několika stromy. Nastoupil jsem do vozu a ovanul mě její parfém. Cítil jsem se divně, opuštěně, ale rychle jsem ten pocit zaplašil. Klíčky nechala ve skřínce na rukavici. Vždycky jsem si myslel, že je šikovná. Když jsem projížděl Altadenou, přistihl jsem se, že si prohlížím každou ženu, kterou jsem na chodníku zahlídl. Žádná z nich však nebyla Veda.

V Altadeně jsem z obchodu zatefonoval Mickovi. Nikdo si mě nevšiml, nikdo mě nezačal honit. Když se Mick ozval, měl hlas, jako kdybych ho zrovna probudil. Řekl jsem mu, že jsem na cestě k němu, že mě snad nikdo nepozná a že se ted' jmenuju Frank Dexter.

"Můžeš zařídít, aby mě na druhý křižovatce čekal Lu s autem? Bude asi bezpečnější, když přiveze auto zpátky on."

Mick řekl, že to zařídí.

"Budu tě čekat. Máš s sebou tu křehotinku?"

"Jsem sám."

Něco zachrochtal a zavěsil. Mick se nikdy na nic nevyptával. Nejdřív jednat a potom mluvit. To byla jeho politika.

Když jsem dorazil na křižovatku, Lu seděl v cadillacu. Zamával na mě a usmíval se. Zdálo se, že mě vidí rád.

"Ještě tě nudí život?" ptal se, když nastupoval do buicka. "Myslel jsem, že už se sluníš někde v Mexiku. Kde máš tu modrookou kočičku? Neříkej mi, žeš jí dal kopačky?"

"Rozešli jsme se," zametl jsem to. "Radši už jeď, po tomhle autáku pátraj."

Přijížděl jsem cadillacem do Santa Mediny a první osoba, na kterou jsem narazil, byl O'Readen. Zrovna šel po schodech na policejní stanici. Vypadal staře a shrbeně a neusmíval se. Neviděl mě. Bylo zvláštní, že jsem na něj takhle hned narazil, ani jsem ale nemrk. Než jsem opustil boudu, dobře jsem se prohlídl v zrcadle. Když jsem nemohl poznat ani sám sebe, jak by mě moh poznat on?

"Jdu za Casym," řekl jsem strážci u dveří kasina. "Jmenuju se Dexter."

"Běžte dál. Už na vás čeká."

Mick nenechával nic náhodě. Strážce byl nový. Ještě jsem ho neviděl a nejevil o mě sebemenší zájem.

Bylo stále brzy. Kasino zelo prázdnotou. Zahlédl jsem jen pár uklízeček v baru. Mrkly na mě a nevzrušeně pokračovaly v práci. Nakoukl jsem do Mickovy kanceláře. Mick se procházel po místnosti sem a tam, ruce měl v kapsách a vyhaslej doutník svíral mezi zuby. Podíval se na mě a tvář se mu ještě víc zachmuřila.

"To je vrchol!" zařval na mě. "Kdo vás sem pozval?"

"No přece ty," řekl jsem a zavřel za sebou dveře.

Přistoupil ke mně a chňapl mě za ruku.

"Ten zpropadenej knír! Vypadáš jako Talián. Sakra, to jsem rád, že tě zase vidím. Posad' se. Co tady, proboha, děláš? Jak to, že nej-seš v Mexiku?"

"Vrátil jsem se, abych našel Brettova vraha. Myslím, že vím, kdo to je. Podívej Micku, byl jsem blázen, že jsem chtěl utýct. Moje místo je tady. Brettova vraha musím najít já a já taky odměnu dostanu."

"Zbláznil ses? Redfern tě pořád hledá. O'Readen to vzdal, ale Redfern ne. San Luis Beach je rozpálený do běla. Jestli tam vstrčíš nos, spálíš si ho."

"Vid že mi s tím pichneš, Micku? Odměnu si rozdělíme. Za těch třicet hadrů to stojí. Co říkáš?"

"Helfnout ti můžu, ale prachy si nech. S penězma na tom špatně nejsem."

"To nemůže fíct nikdo. Bud to uděláš za patnáct táců, nebo tě jako partáka nechci."

"Ještě ty prachy nemáme. Co budeš ode mě chtít?"

"Mám za to, že ho odkrouhnul Gorman. Ten věděl, že se za Brettem chystám. Potřebuju zjistit, kde byl, když Bretta zastřelili. Jestli nemá tutový alibi - a to si piš, že je mít nebude - zajdu za ním a vymlátím to z něj."

"Ne tak zhurta. Z toho, co jsem o něm slyšel, bych rek, že se Gorman zrovna s nikým nemazlí."

"Neboj, já si s ním poradím."

"Dobře, jak myslíš." Začal znovu chodit sem a tam. "Zapojím do toho Lua. Souhlasíš?"

"Prima."

Sháněl ho telefonem, ale marně.

"Schovává autáček," napověděl jsem mu.

"Jakmile se objeví, řekněte mu, že s ním chci mluvit," řekl Mick do telefonu a zavěsil.

"Zjistili vůbec, co to bylo za pistoli, co s ní byl Brett zastřelen?"

"Jo...byla Brettova."

"Brettova?"

"Přesně tak."

Ošíval jsem se na židli.

"Brettova? To je zvláštní."

"Co je na tom tak zvláštního?"

"Nechápu, jak se jí moh vrah zmocnit. Vypadá to, že ho Brett asi znal. To by mě zajímalo, jestli Brett znal Gorman?"

Sleduješ mě, kam směřuju? Jestliže ta zbraň byla Brettova, musel ji mít s sebou pro případ, že bych já na něj zkoušel nějaký triky. Čekal mě a třeba se bál, že ho budu vydírat. Možná, že ta bouchačka ležela na stole tak, aby ji měl v případě potřeby po ruce. Jeho vrah ho musel dobře znát, aby se k němu moh dostat tak blízko, aby moh po zbrani sáhnout. Sleduješ to?"

"Jo."

"Budu muset zjistit, jestli Gorman Bretta znal. Gorman zařídil Vede, aby mohla vystupovat v Brettově domě, ale pochybuju, že to zařizoval osobně. Určitě to bylo skrz Brettovu sekretářku." A pak jsem si vzpomněl na plavovlasou dívku, která vtrhla do místnosti, zrovna když jsem se chystal k útěku. "Říkali někdy něco o ty holce, co Bretta našla a co mě viděla? Byla to blondýnka. Pěkná."

"Sheila - Sheila - už si nevzpomínám. Měla se stát paní Brettovou."

"Vážně? Nemůžeš si vzpomenout, jak se jmenovala dál?"

"Někde mám ty výstřižky. Počkej, hned je najdu."

Zatímco Mick se prohraboval hromadou výstřižků, mně pořád nešla z hlavy ta bouchačka. Nedokázal jsem si představit, že by Brett dopustil, aby se k němu Gorman dostal tak blízko, aby se jí mohl zmocnit. Nemoh jsem se tý myšlenky zbavit. Je samozřejmě možný, že by Brett nedával pozor, ale u tak mazanýho chlapa, jakým Brett bezpochyby byl, mi to připadá nepravděpodobný. Důležitější byl čas. Počítal jsem, že to mohlo trvat tak deset, maximálně patnáct minut, určitě ne víc, než mě strážce doprovodil ke schodišti, a pak jsem se tam ještě chvilku ochomejtal a hledal tu pudřenku. Brzy na to jsem uslyšel výstřel. Během té doby musel vrah odpoutat Brettovu pozornost, chopit se zbraně, zastřelit ho, vzít peníze a upláchnout. Musel pracovat zatraceně rychle - jediné...Dejme tomu, že ho nakonec nevodprásk Gorman, připustil jsem. Třeba to udělala budoucí paní Brettova. Mohla vstoupit do Brettovy pracovny a sáhnout po zbrani, aniž by vzbudila podezření. Ale proč by to dělala? Ledaže by se pohádali a věděla by, že já jsem na cestě. A i pro ni by to nebyl špatnej způsob, jak získat pětadvacet táců.

"Sheila Kendricková," prohlásil Mick a hodil mi ten výstřížek na stůl. "Tak se jmenuje."

Byla tam její fotografie. V plavkách od firmy Jantzen vypadala pěkně. Doved jsem si představit, že bez nich by vypadala ještě líp. Nic moc o ní nepsali. Pochází ze San Franciska, kdyby Brett zůstal naživu, měla se stát jeho ženou. Tančila v úspěšném muzikálu I Spy Strangers a dvakrát vyhrála Miss krásy.

Odhodil jsem výstřížek na stůl. Vtom vešel Lu.

Mick mu sdělil, co po něm bude chtít.

"Zjisti o něm co nejvíc, a jestli má nějaký alibi, proveř to, a když říkám proveř, pak myslím prověřit každou minutu. Jestli odvedeš dobrou práci, dostaneš za to pět papírů."

Lu zamrkal dlouhými řasami.

"A zjistíš, jestli se znal osobně s Brette. To je důležitý," dodal jsem.

"Můžeš bejt bez obav, milánku," odpověděl mi Lu a přičichl ke karafiátu. "Pět táců už za námahu stojí."

"Budu z něj mít jednu smrt," povzdychl jsem si, když Lu odešel.

"Na dost lidí Lu tak působí," souhlasil Mick, "ale je na něj spoleh, to mi věř."

"Dokud se nevrátí, nemám co dělat. Nebudu ti tu překážet, Micku? Nemám počkat zase ve tvý skrejši?"

"Ne, klidně zůstaň tady nahoře. Nikdo sem bez mého svolení nevkočí. Udělej si pohodlí. Nikomu nepřekážíš." Nabídl mi doutník, ale já se necítil dost klidný, abych ho mohl vychutnat. "Co se stalo s tou maličkou?" Určitě se mě na to chtěl zeptat hned, jak jsem se objevil. Teď už to zvědavostí nevydržel.

"Dali jsme si sbohem."

"Vážně? To mě překvapuje. Myslel jsem, že ty a ona..." zarazil se a omluvně se na mě usmál. "Asi kecám do věcí, po kterejch mi nic není."

"Ne, to je v pořádku. Je to divný. Strávili jsme spolu tejden, ale přestalo to klapat." Rozhod jsem se, že o Maxovi budu mlčet jako hrob. Ani Mickovi radši nic neřeknu.

"S ženskéjma je kříž." Zavrtěl hlavou. "Vypadala ale pěkně, k světu, to se musí nechat. Z vlastní zkušenosti ti ale můžu říct, že vzhled může pěkně klamat. Znal jsem jednu tanečnici, která se objevovala na titulních stránkách časopisů, ale v posteli nestála za nic, byla studená jak psí čumák. A znal jsem jinou, ta zas měla obličej jak po vopici a postavu jak dvě laťky stlučený dohromady." Protočil panenky. "Ale ta byla žhavá!"

Sáhl jsem do zadní kapsy pro pouzdro na cigarety a nahnátl Maxovu náprsní tašku. Úplně jsem na ni zapomněl. A tak jsem poslouchal Micka, jak vypráví o ženách, který prošly jeho životem - jeho oblíbené téma - a přitom jsem se probíral obsahem náprsní tašky. Byla tam pětidolarovka, dva lístky na autobus, dopis od jeho matky a tři obscénní fotografie. Hodil jsem ty obrázky Mickovi na stůl. Na zadní straně dopisu byla tužkou naškrábaná věta, která mě zvedla ze židle. Vybavil jsem si neúpravné písmo v dopise, který měl Max pod polštářem. Byl to stejný rukopis.

Stálo tam:

Pro Almu od Věrného. Nejlepším přítelem muže je jeho vlastní žena.'

Sáhl jsem do kapsičky u vesty a vytáhl Brettovu vizitku. Byly to ty samý slova. Mozek mi pracoval na plný obrátky.

Dva chlápci napíší pár stejných slov a oba je za to čeká smrt. Souvisí to spolu nějak? Něco tu nehraje.

Cítil jsem na sobě upřené Mickovy oči.

"Co tě žere?"

"Nevím...snad nic."

Složil jsem dopis a vložil jej i s navštívenkou do kapsy.

"Stává se z tebe tajnůstkář, co?"

Zazubil jsem se na něj.

"Je to možný. To víš, jakmile je člověk jednou čmuchalem, už mu to zůstane. Promiň, Micku. Myslím, že o nic důležitýho nejde."

Pokrčil rameny.

"Dělej, jak myslíš. Jestli mě budeš potřebovat, jsem ti k dispozici."

Lu se vrátil až pozdě odpoledne. Už jsem začínal být nervózní. Když vstoupil do místnosti, vybafl jsem na něj:

"Tak co? Cos zjistil?"

Zavrtěl hlavou.

"Je čistej. Brett nezastřelil. Celej večer byl v kasinu. Má stovky svědků, který ho tam viděli. Zdržel se tam až do dvou."

"Není možný, že by se vyplížil ven a zase se vrátil?"

"To je absolutně vyloučený. Celej večer hrál ruletu a prej si ani na okamžik neodsskočil. Ověřoval jsem si to ze všech stran, až se mi z toho točí kebulé. Brett zkrátka nevodprásk a ani ho neznal. Dokonce s ním přej nikdy nemluvil."

A bylo to. Gorman byl mimo podezření.

XVI.

Štěrbínami v žaluziích prosvítalo horké odpolední slunce a vytvářelo na koberci obrazce. Z místa, kde jsem seděl, to vypadalo jako mříže vězeňské cely. Na náladě mi to samozřejmě nepřidávalo. Byl jsem v Mickově kanceláři sám.

Výsedával jsem tu za zamčenými dveřmi už asi hodinu. Nikde nikdo, nemusel jsem se ani bát, že mě někdo přijde vyrušit. Seděl jsem na židli u psacího stolu, zapomněl jsem na dohořívající cigaretu v prstech, nevyšiml jsem si ani sklenice whisky, která stála neupitá přede mnou na stole. Napíнал jsem si mozek, až mě bolelo za ušima;

Tak Brett nezastřelil Gorman. Někdo to ale udělat musel a pokud si chci zachránit život, nezbyvá mi, než ho najít.

Poslal jsem Lua, aby přešetřil Boydovo alibi, ale to jen pro pořádek. Nevěřil jsem tomu, že Boyd by ho mohl zabít.

Chyběl mu motiv. Ten, kdo Brett zabil, to udělal kvůli prachům. Ale jestliže to nebyl Boyd, kdo další mohl být podezřelý? Sheila Kendricková, budoucí paní Brettová? Vyloučené to není. Někdo z Brettova služebnictva? Jeden ze strážců? Nebo pan či slečna XY? Zůstávalo to pro mě velkou neznámou.

Usoudil jsem, že nejrychlejší způsob, jak dojít k nějakému kloudnému řešení, bude začít zase od začátku, nevyšimat si dohadů a soustředit se pouze na fakta. Když si nepospíším a vraha nenajdu, najde zatím policie mě, a spadne klec na kanára.

Jaká jsem vlastně znal fakta? Moc jich nebylo: Brett musel svého vraha znát, jinak by se vrah nedostal tak blízko k jeho pistoli. Motivem vraždy bylo těch pětadvacet klacků. A pak tady byla ta záhadná slova, která tak zajímala jak Brett, tak Maxe: Pro Almu od Věrného. Nejlepším přítelem muže je jeho vlastní žena. Co proboha znamená tohle zaklínadlo?

Hrálo vůbec v Brettově smrti nějakou roli? Proč si tu větičku zapsal i Max? Kdo to byli Věrné a Alma?

Na dveře zaškrábaly nehty. Tlumeným hlasem se ozval Mick. Odstrčil jsem židli od stolu a šel mu otevřít. Hned jsem za ním zase zamkl.

"Tak jak ti to jde?"

"Nejde, furt na fleku" odpověděl jsem. "A mozek už mám uta-hanej, že mi co nevidět vysadí."

"Na čem makáš tedka?"

"Čekám na Lua. Snaží se vyčmuchat Boydovo alibi. Je to asi ztráta času, chci ale mít jistotu. Člověk nikdy neví.

"Podívej se na tohle." Hodil jsem mu Brettovu navštívenku. "Dává ti to nějaký smysl?"

Zachmuřeně potřásl hlavou a snažil se to vyluštit.

"Nic mi to neříká. Myslíš, že je to nějaký kód? Já bych zrovna netvrdil, že nejlepším přítelem muže je jeho vlastní žena, ty jo? Myslím, že nejlepší přítel člověka je pes."

"Nebud' tak cynickej. Něco takovýho může dát chlap vyrýt své budoucí třeba na snubní prstýnek."

"To já bych teda nedělal."

"O tobě taky není řeč. Chápej, mluvím o chlápku, kterej je do své ženy zabouchnutej. Tomu ty nemůžeš rozumět."

"Asi ne." Krátkými prsty si pročísl vlasy a znovu se zakabonil na kartičku. "A jak to s tvým problémem vůbec souvisí?"

"Tu kartičku jsem dostal od Brett. Chtěl, abych mu zatelefonoval. No a na druhý straně jsem našel tenhle nápis. Nešlo mi to do hlavy."

Mick pokrčil rameny.

"No a co má bejt? Jak to, sakra, souvisí s jeho vraždou?"

"Mám tušení, že tady nějaká souvislost bude. Musí to něco znamenat a já si nesmím dovolit nechat cokoliv bez povšimnutí. Možná, že by pomohlo, kdybych věděl, kdo to Věrné a Alma jsou. Jak to ale udělat?"

Mick zamyšleně potřásl hlavou.

"Jsou tady Bailieovi, ale že by se to týkalo jich, to teda pochybuju. Brett by nemoh Bailieovy znát."

"Myslíš Verne Baillie, ten bankovní lupič?"

"Jo, na toho jsem si vzpomněl, ale to je výkřik do neznáma. Nevím, co ten by s tím moh mít společnýho?"

"Asi nic." Sáhl jsem po cigaretě a zapálil si.

"Ale měl ženu Almu, ne?"

"No právě, proto jsem si na něj vzpomněl."

"To nemůžou být oni. Brett by se nespolečoval s bankovními lupičema. To nedává žádnéj smysl. A navíc už jsou po smrti, ne?"

"Jo, Věrného odpráskla před dvěma rokama federálka. A Alma se zabila o rok pozděj při autohavárii."

Uklidnil jsem se.

"Víš, už jsem si myslel, že jsme na stopě. Ale je to asi jen shoda jmen, co myslíš? Víš to nabeton, že už jsou oba pod drnem?"

"Myslím, že to tak je. Víc ti radši řekne Lu. Byli s Věrným kámoši."

"Myslím, že to není tak důležitý. Jak říkáš, oni to být nemůžou. Přál bych si, abych mohl vyslechnout budoucí paní Brettovou. Ta by mi určitě řekla víc, jen se k ní dostat."

"To se ti nepodaří. Na tvým místě bych něco takovýho ani nezkoušel. Tím bys jedinej všechno víc zkomplikoval. A s vraždou ona nic společnýho nemá, to je sichr."

Jenže Mick nevěděl, že ten citát tak zajímal i Maxe. Ale o Maxovi budu radši mlčet.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Byl to Lu.

"Něcos zjistil?"

Odmítavě zavrtěl hlavou.

"Boyd to nebyl. Celej večer seděl doma. Můžu pro tebe udělat ještě něco?"

"Takže výpad Gorman a výpad Boyd. Kdo nám ještě zbejvá? Mám tady Sheilu Kendrickovou. Ta byla přímo na místě činu. Ale nemůžeme zjistit, co dělala v době, kdy byl Brett zastřelenej, pokud se neplácnem přes kapsu a pořádně ji nepodmáznem, což si ovšem nemůžeme dovolit. Moh by to být nakonec kdokoliv. Třeba někdo, o kom jsme v životě neslyšeli. Jak se sakra pohnout z místa?"

Lu se soucítěně usmíval.

"Dovedu si představit, jak ti je. Neda ti to pokoj."

"To teda nedá." Vstal jsem a začal přecházet po místnosti sem a tam. "Tys znal Bailieovy, vid?"

"Znal jsem Vernea Bailieho. Ale co ho sem taháš?" tvářil se polekaně.

"Jak dobře jsi ho znal?"

"Dost dobře. Tak před tréma čtyřma rokama jsme to táhli spolu. Když se oženil, už jsem ho moc nevidal. Ale co ten může mít s tímhle společnýho?"

"Nevím." Hodil jsem mu Brettovu vizitku. "Říká ti to něco?"

Lu zíral na navštívenku.

"Jo, to je určitě Věrné. Ten vždycky říkal, že Alma je jeho nejlepší přítel. Byli do sebe blázni."

Cítil jsem, jak mi vzrušením stoupá tlak.

"Víš to jistě, Lu? Je to strašně důležitý."

"Natuty. Věrné tím otravoval každýho. Na potkání vykládal, že Alma je jeho nejlepší přítel. Bylo nám všem z toho nanic."

"Moh znát Brettů?"

"Věrné? Ani náhodou. Spad jsi z višně? Věrné by se s milionářema nedával dohromady."

"A přesto si Brett tyhle slova napsal na svoji vizitku."

"Vypadá to, že tudy by stopa mohla vést," konstatoval Mick, "ale stejně nevím, jak si s tím chceš poradit."

"Věrné nemoh Brettů znát," řekl Lu s přesvědčením. "Nepřiblížil se k Pacifiku blíž jak do Kansasu a to je od Brettova teritoria pěkná dálka. Nevím, co se tím vyřeší, ale vím nabeton, že Brett a Věrné na sebe nikdy nenarazili."

"Co se s ním stalo, Lu?"

"Zastřelili ho. Po tom vyloupení banky v Tulse. Možná, že si na to vzpomínáš. Verneovi se tehdy podařilo sebrat sto táců. Byla to pěkná prácička. Zdrhli, ale nakonec to stejně nevyšlo. Myslím, že Alma ztratila hlavu. Věrné měl s sebou kulomet. Oddělal dva svědky, jednoho zranil, pak zabil dva strážce a nakonec zranil jednoho poldu."

"Jo, už si vzpomínám. Byly toho tehdy plný noviny. Muselo to být tak před dvěma rokama."

"Přesně tak. Federálka s ním tehdy pěkně zatočila. Honili ho ve dne v noci. Až ho vystopovali v jednom domě v Dallasu. Dům obšancovali a tam si ho podali. Když vnikli dovnitř, zjistili, že má v sobě dvacet kulí, ale ještě pořád dechal. Umřel cestou do nemocnice. A Almě se tehdy podařilo vzít roha."

"Jak to bylo s ní dál?"

"Když Věrného obklíčili, byla zrovna nakupovat. Našli těch sto tisíc v kufrech rozstrkanejch po celým domě, tak jim bylo jasné, že Alma u sebe nemůže mít moc prachů. Hledali ji, ale jako by se po ní slehla zem. Asi za rok dostali avízo, že ji někdo viděl v Elk City, ale než se tam dostali, byla fuč. Za pár dní ji vystopoval gallupskej šerif. Zalarmoval poldy. Skrejovalase v Albuquerque. Mysleli, že je zase na útěku. Pak našli její tělo pár kiláků od Gallupu v rozmláceným autě. Narazila do stromu. Auto chytlo, takže byla rozbitá na maděru a ještě celá ohořelá. Ale poznalo se, že je to Alma. To se mohlo stát tak před rokem."

Chvilku jsem přemýšlel a pak potrásl hlavou. "Takhle se nikam nedostanem." Chodil jsem sem a tam a pořád mi to nešlo z hlavy. "Určitě to byla Alma?" zeptal jsem se po chvíli.

"Tak úplně jistý to není," ušklíbl se Lu, "ale tvrdili to chlupatý, a ty se nemůžou mejlit. Byl to její auták. Jedna její taška vyletěla do povětří. A byla plná jejích věcí. Tělo se jen těžko dalo identifikovat. Neměli její otisky a mrtvola byla hodně ohořelá. Ale kdyby to nebyla ona, kdo jinej by to mohl být?"

"Nikdo v ty době nezmizel?"

"Nic takovýho se neříkalo."

"Asi se v tom snažím najít něco, co v tom stejně není. Víme něco o Sheile Kendrickový?"

"Já ne."

"Bude lepší, když si o ní něco zjistíme. Jdi po ní, Lu. Chci vědět, kde se tu vzala a co v posledních letech dělala. Pochází ze San Francisca. Budeš se tam muset vypravit a něco vypátrat. Je to důležitý."

Lu se tázavě podíval na Micka.

"Mám to udělat?"

"Samo."

"Jak si přejete, ale podle mě jste na falešný stopě."

"Možná máš pravdu, ale je to jediná stopa, kterou v současný době máme. Já sám se do toho dám taky znova. Musím začít od začátku. Možná, když půjdu dost daleko zpátky, na něco narazím. Zaměřím se na Baillieovy."

"Nechápu, co oni s tím můžou mít společného," Mick pochybovačně zavrtěl hlavou, "ale dělej, jak myslíš."

"Počkat, Lu," zarazil jsem ho už na odchodu. "Viděl jsi někdy Almu?"

"Jednou, ale nemluvil jsem s ní. Čekala v autě na Věrného."

"Pamatuješ si, jak vypadala?"

"Moc ne. Byla blond, ale na nic víc si nepamatuju. Moc jsem si ji tehdy neprohlížel."

"Díky, Lu." Když odešel, obrátil jsem se k Mickovi: "Zejtra brzy ráno odtud vypadnu. Postarej se mi o těch pětadvacet táců. Jestli pohořím, tak si je nech."

Druhý den časně ráno jsem opustil Santa Medinu a mířil na Albuquerque. Cestou jsem se stavil v Gallupu a navštívil šerifovu kancelář. Šerif byl postarší, dobře živený chlápek, který neměl do čeho píchnout. Privítal mě srdečně a já se představil jako spisovatel, který sbírá informace o Baillieových.

"Moc vám toho nepovím," začal a položil si nohy na stůl. "Posaďte se a udělejte si pohodlí. Nic k pití vám nabídnout nemůžu, ale snad se bez toho obejdete."

Souhlasil jsem, že jo, a pustil se do něho, abych z něho vytáhl co nejvíc. Na tu bouračku si vzpomíná. Týdny se prý pak v Gallupu nemluvalo o ničem jiném.

"Stalo se to takhle," spustil a potáhl ze své dýmky. "Stál jsem zrovna ve dveřích a vyhřejeval se na slunci, když přijela. Popis, kterej nám dala federálka k dispozici, za moc nestál. Jen jsem věděl, že hledaj světlavlasou holku v tmavěhnědým koženým kabátě, která jede v zeleném chrysleru kupé. No a to auto, ve kterým ta holka přijela, bylo zelený chrysler kupé, jenom poznávací značka nesouhlasila a taky neměla na sobě ten kožený kabát. Zajímalo mě to, to se ví, tak jsem ji pozoroval, ale nemyslel jsem si, že to je ta holka. Šla si něco koupit a já pořád uvažoval, jestli je to Alma nebo ne." Chlapecky se usmál. "Říkal jsem si, jestli to je Alma, potom je nebezpečná a já jsem dost starej na to, abych se pouštěl do nějaký střílečky. Nechal jsem ji projet. Ale zavolaal jsem místní policii a nahlásil jsem, že jsem ji viděl. No a oni ji našli tak dva kilometry za městem v rozmláceným autě, který narazilo do stromu. To je asi tak všechno."

"Šerif, kterej se umí k věci postavit čelem," napadlo mě. Federální policie ho musí zbožňovat.

"Byli si jisti, že ta dívka v autě byla Alma Baillieová?"

Otevřel pusou.

"Samozřejmě. Proč? Byla na ni vypsána odměna. Po právu náležela mně, ale dělal si na ni nárok důstojník federální kriminálky. Byl však uznalej a dal mi z toho podíl. Zmejlit se nemoh. Měl všechny důkazy, který potřeboval. Našel se ten kožený kabát. Byl sice dost ohořelej, ale snadno se identifikoval. A v tašce bylo spousta věcí, který mi stačily, abych získal jistotu, že to Alma byla."

"A co takhle otisky prstů?"

"O co vám jde, mladíku? Žádný otisky prstů jí nebrali. Teď už je to stejně všechno jedno. Jestli budeš celej život takhle podezíraješ, bude z tebe brzy stařec, to mi věř."

Poděkoval jsem mu, věnoval mu doutník a vyšel ven bez valného uspokojení.

Z Gallupu jsem jel do Albuquerque a stavil se u redaktora místních novin. Představil jsem se stejně a požádal ho o nějaké informace týkající se Almy Baillieové.

Redaktor byl menší mazaný chlapík s ostrýma šedýma očima, které na mě upíral přes brýle s širokou kostěnou obroučkou.

"Co by vás zajímalo, pane Dextere?"

"Chtěl bych vidět ten dům, ve kterým bydlela, a zajímalo by mě, jestli sám věříte tomu, že skončila v tom autě, nebo jestli myslíte, že to mohla být jiná dívka."

Překvapeně zamrkal.

"Je zvláštní, že to říkáte. Měl jsem totiž v té době pochybnosti, ale nic z toho nebylo. Důstojník z federální policie ji identifikoval. Získal tím odměnu dva tisíce dolarů."

"Co se s ním stalo?"

"Už je v penzi. Má teď kuřecí farmu."

"A co vás k těm pochybnostem, že to není Alma, vedlo?"

Zazubil se na mě.

"Víte, jak to chodí. My jsme podezíraví lidé, pane Dextere. Někdo v Gallupu tvrdil, že viděl v autě dvě dívky, ale šerif ho prohlásil za lháře a možná, že měl pravdu."

"Kdo to byl?"

"Zapomněl jsem, jak se jmenoval. Už nežije tady na okrese."

"Nevíte, kam se odstěhoval?"

"Do Amarilla, ale jako svědek je nespolehlivej. Polovinu času je opilej a druhou polovinu se snaží schrstit nějaký peníze, aby měl na pití. Došli k závěru, že si to vymyslel."

"Byl bych vám moc vděčný, kdybyste mi zjistil jeho jméno a adresu."

Chvilku to trvalo, ale nakonec to zjistil.

"Jack Nesby," sdělil mi jméno a ze záznamů získal i jeho adresu.

Vypravil jsem se k domu, kde Alma bydlela, ale bytná buďto nic nevěděla, nebo mi nic nechtěla říct. Zkrátka a dobře jsem od ní žádnou informaci nezískal. Z Albuquerque jsem jel do Amarilla, kde jsem na barové stoličce u piva objevil Nesbyho. Byl to senilní, trochu přio opilý stařík. Moc vlídně se netvářil. Když jsem mu ale objednal dvojitou whisky, tvář se mu rozjasnila.

Ano, vzpomíná si, jak Alma přijela do Gallupu. Zamával mi před očima prstem, rozhorleně potřásl hlavou a vrhl na mě kalný pohled.

"Byl to komplot," zachrptěl. "Federálce šlo o odměnu. V autě seděly dvě holky. Viděl jsem je tak jasně, jako teď vidím vás. Jedna byla pěkná a jedna byla taková šušňa. Šerif je viděl taky, ale držel hubu, protože ho podplatili. Když jsem promluvil, pohrozili mi, že mě odsoudějí za potulku."

Hleděl jsem na něj pochybovačně. Ten redaktor měl pravdu, že je to nespolehlivý svědek. U soudu by neobstál, ale tady jsme nebyli u soudu.

"Jak vypadala ta...ta šušňa?"

Zamyslel se, sváděl boj s vytrácející se pamětí a nakonec to vzdal.

"Nevím," přiznal. "Moc jsem si jí nevšímal. Holky už pro mě nejsou, pane. Ale že byly dvě, to můžu odpřisáhnout."

"Byla to taky blondýna?"

"To bych neřek. Myslím, že byla tmavovlasá, ale jistě si nejsem."

"Co tím myslíte, že to byla šušňa?"

"No podle toho, jak byla oblečená." Divil se, proč se ho na to ptám. "Měla na sobě starej přšiplášť a neměla klobouk. To ta druhá, ta byla elegantní, opravdu elegantní. Víte, jak to asi myslím."

Věděl jsem, že víc už z něho nedostanu, tak jsem mu koupil dalšího panáka a opustil ho. Nastoupil jsem do auta a chvilku o všem uvažoval. Dal jsem si na čas a znovu si v duchu probral všechno, co jsem od doby, kdy jsem spatřil Gormana, viděl a slyšel. Seděl jsem tam víc než hodinu a občas jsem si na zadní stranu obálky načmáral, co mě zrovna napadlo. Dosud jsem tápal ve tmě, ale v dále už jsem začal pomalu tušit skulinku světla a byl jsem přesvědčenější, že jestli se toho světylka chytnu, někam mě dovede. Vybavoval jsem si, co mi Veda říkala o svém životě. Tahle silnice, kde stojím, je cesta, po které jela z Waukomis do Hollywoodu. Státovka číslo 66. Někde mezi Amarillem a Waukomis bych měl najít tu restauraci, kde pracovala. Rozhodl jsem se, že se tam pro jistotu mrknou, co kdybych na něco narazil. Nějakou dobu to trvalo. Už jsem byl na cestě druhý den a vyptával se v každé restauraci u silnice, v každém občerstvení a každé kavárně, až jsem konečně dorazil do Clintonu. Poznal jsem to místo hned, protože vzadu byla velká stodola.

Zaparkoval jsem venku a dveřmi se sítí proti hmyzu vešel dovnitř. Moc honosně to tam nevypadalo. Byla to obyčejná jídelna s barem ve tvaru S, několika stoličkama a pro lidi, kteří chtějí větší pohodlí, tu bylo pár stolů. Obvyklej hrací automat a zasklený pult s vystavenými sendviči.

O bar se opíral nevrle vyhlížející muž v promaštěné zástěře. Zíral do prázdna. Když jsem vešel, nevěnoval mi ani pohled, jenom bez zájmu zavrčel: "Dáte si něco?"

Objednal jsem si kávu a kousek jablečného koláče. Postavil hrnek s kafem přede mě na pult a začal krájet koláč. Oslovil jsem ho: "Nepracovala tu kdysi dívka jménem Veda Ruxová?"

"A i kdyby pracovala," vrazil mi koláč před nos, "tak co je vám po tom?" změřil si mě tvrdým pohledem.

"Snažím se ji najít. Mám pro ni nějaký prachy. Jestli mi o ní něco řeknete, dám vám deset doláčů."

"Má nějaký problémy?"

"Ne, někdo jí nechal dvě stovky. Proto ji hledám." Vyndal jsem dvě pětidolarové bankovky a nechal ho, aby si je dobře prohlédl.

"Jo, kdysi tu dělala," začal tát. "Ale kde je teďka, to nevím. Vypravila se do Hollywoodu, ale jestli tam někdy dorazila, to vám nepovím."

"Nemáte náhodou její fotku?"

"Ne."

"Je pěkná, vidíte?"

Přikývl.

"Taky pěkná děvka. Nenechala jedinýho řidiče na pokoji. Jakmile jsem se nedíval, brala šije dozadu do stodoly." Při vzpomínce na ni se zachmuřil. "Nic dobrýho z ní nekoukalo."

"Tmavovlasá, dobrá figura, modrý oči?" ptal jsem se. "Sedí to na ni?"

"Ne, modrý voči ne...Řek bych že voči má hnědý."

"Tak hnědý...a je levák, ne?"

Přikývl.

"Kdy asi tak odtud vypadla?"

"Asi tak před rokem."

"Nemůžete mi to říct přesnějc. Potřebuju datum." Vyndal jsem další pětidolarovku a přidal ji k bankovkám, které už ležely na pultě.

Chvilí ty peníze zamyšleně pozoroval, potom zavrtěl hlavou.

"Už si nevzpomínám. Ale počkejte, najdu vám to v záznamech."

Než se vrátil, měl jsem dopitou kávu a snědený koláč.

"Bylo to loni pátýho července."

To bylo přesně tři dny před tím, než se stala ta nehoda s Alminým autem. Dal jsem mu peníze, poděkoval a mířil k autu.

Začínalo mi svítat. Podíval jsem se na mapu a vyjel z města.
Moje další zastávka byla Waukomis v Oklahomě. Když jsem dojel na místo, už se šelo.
Bylo to typické farmářské městečko středního západu. Zašel jsem do první hospody, na kterou jsem narazil.
"Hledám rodinu Ruxových," řekl jsem hospodskému. "Je tady někdo z nich ve městě?"
Pokrčil masitý nos. Zdálo se, že Ruxovi tu nemají zrovna nejlepší pověst.
"Nahoře na kopci žije jedna ze sester. Je vdaná a jmenuje se Martinova. Ostatní odtáhli, když zhebnul starej. A není jich žádná škoda. Zatracená rodina. Pořád s nima byly problémy."
Chápavě jsem se zazubil.
"Jo, to jsou celí voni. Hledám Vedu Ruxovou. Pamatujete si na ni?"
"A co jste zač? Polda?"
"Ne. Získala nějaký peníze. Tak jí je chci předat. Pamatujete si na ni?"
"Jestli si na ni pamatuju! Ta byla nejdivočejší ze všech. Nenechala jedinýho chlapa na pokoji." Zavrtěl hlavou. "Tak ona získala nějaký prachy?"
"Kde bydlí ta její sestra?"
Popsal mi cestu. Jel jsem do kopce, kde se na obzoru krčilo proti obloze pár dřevěnejch chatrčí.
Paní Martinova se nepodobala Vedě víc než já sám. Byla mohutná, tlustá a brunátná v obličeji. Jakmile jsem jí sdělil, proč Vedu hledám, byla velmi přátelská.
"Neviděla jsem ji už leta," řekla a otírala si červené ruce do špinavé utěrky. "To se podívejme! Kdopak jí moh nechat peníze?"
"Jeden chlápek, kterýho znala. Nemůžu ji najít. Nemáte náhodou její fotografii?"
"Jenom když byla malá."
Přinesla fotografii. Dlouze jsem se zahleděl do hubeného zlomyslného obličejíčku.
"Je na ní něco, podle čeho by se dala bezpečně poznat?"
"Má mateřský znamínko. Ale na takovým místě, který se neukazuje," culila se.
"Jak vypadá to mateřský znamínko?"
"Kulatej červenej flek, tak velikosti desetníku." Pak mi důvěrně sdělila, kde přesně to znamínko má. Měla pravdu, že je na místě, který se neukazuje.
"A je levák, vidíte?"
"Ano."
"Modrooká?"
"Ne, hnědooká."
Poděkoval jsem jí. A bylo to jasné.
Teď nesmím ztrácet čas. Mám všechny potřebný informace, jenom zbejvá najít Vedu.
Vydal jsem se na dlouhou cestu k pobřeží.
XVII.
Měl jsem tušení, že jestliže se Veda dozví, že ji hledám, pustí se do pátrání po mně i ona. A taky se tak stalo.
Mick mi pomohl tím, že mezi chlapy rozhlásil, že hledáme Vedu. A tomu, kdo ji objeví, slíbil odměnu. Snažili jsme se o co nejpodrobnější popis, včetně jejího mateřského znamínka, a byl jsem si jistě, jako že se Jackson jmenuje, že dřív nebo pozdějc se to dozví.
Nepředstavoval jsem si, že najít ji bude snadný, ale že nebude daleko, bych se klidně vsadil. Vlastně jsem na to, že mě začne hledat, spolíhal. Byl to risk, ale vyšel. Jakmile jsme pátrání rozjeli, dával jsem jí co nejvíc příležitostí, aby mě mohla najít. Jezdil jsem po Santa Medině a po periférii San Luis Beach. Vysedával jsem po hospůdkách a kavárnách. Podnikal jsem namáhavé pěší výpravy. Skoro pořád jsem byl na ulici. Byla to dřina, ale nechtěl jsem to vzdát.
Asi tak po třech čtyřech dnech vlezla do pasti sama. Zrovna jsem se procházel po hlavní třídě, když jsem najednou začal tušit, že mě někdo sleduje. Mám v tomhle dost zkušeností. Umím jak fyzlovat, tak se dobře zbavit někoho, kdo se na mě lepí. Tenhle instinkt jsem si za těch pár let slušně vypěstoval. Netrvalo dlouho a našel jsem ji. Byla teď obarvená nazrz. Brýle proti slunci ani její kaštanové vlasy s odstínem dořež mě však nemohly zmást. Poznal jsem ji podle chůze.
A taky podle postavy. Tu bych poznal i se zavřenýma očima.
Hned jsem pochopil, že ještě nikdy nikoho nešpérovala. Především se na to nešikovně oblíkla. Bejvalýho čmuchala přece nemůžeš špižovat v jasně červený košili a pískovkách kalhotách, pokud ovšem nechceš na sebe přímo upozorňovat. Taky neuskakuješ za stromy nebo se neschováváš za dveře obchodů nebo nevykukuješ za živým plotem. To všechno ona dělala. Poznal jsem, že je naprostý začátečník.
Ještě jsem se párkrát ujistil, že je to opravdu ona, potom ji setřásl, rychleji oběhl a pověsil se za ní. Netušila to, takže se ani nemohla snažit mě setřást. Přilepil jsem se na ni jako klišť.
Tvářila se trochu překvapeně a vystrašeně, nechápala, kam jsem tak najednou zmizel, a nějakou dobu chodila po ulicích a snažila se mě najít. Plížil jsem se za ní, a protože se snažila sledovat ona mě, nikdy ji nenapadlo se ohlédnout. Po nějaké chvíli se zastavila na obrubníku a přemýšlela, co dál. Stál jsem od ní tak tři metry a četl si noviny, které mi zakrývaly obličej.
Nenapadlo ji, že bych mohl být tak blízko, a proto si mě nevšimla. Nakonec pokrčila nazlobeně rameny a vypravila se k parkovišti. Měl jsem auto po ruce, a tak když opouštěla Santa Medinu ve zcela novém mercurym, hned jsem se na ni přilepil.
Po chvilce jsem se domyslel, že musí směřovat do San Bernadina. Na tyhle silnici žádný jiný město není. Byla to první zastávka. Šlápl jsem na plyn a předjel ji. Po chvíli jsem zvýšil rychlost a brzy se mi ztratila v oblaku prachu. Když dorazila do San Bernadina, měl už jsem auto zaparkované a najal jsem si dvousedadlové kupé. Připadala mi to ta

nejjednodušší věc pod sluncem jet přímo za ní a vědět, že netuší, kdo jsem.

Chtěl jsem zjistit, kde bydlí, a ona mě před dveře toho domu přímo zavedla. Měl jsem pocit, jako když beru desetníky ze slepčova klobouku. Dům stál na kopci dobře skrytý v zahradě. Pozoroval jsem ji, jak před vchodem vystupuje z auta a vchází do domu. To mi zatím stačilo.

Poptal jsem se na ni ve městě a dozvěděl se, že si najala dům již zařízený. Jel jsem zpátky do Santa Mediny a byl jsem spokojený, že konec příběhu je již na dohled.

Strávil jsem nějakou dobu s Mickem a vysvětloval mu, co mám v úmyslu. Nejdřív měl tendenci s tím nesouhlasit, ale postupně se mi podařilo ho přesvědčit, aby moje stanovisko přijal. Nakonec souhlasil a šel do toho taky.

Druhý den časně ráno jsem jel do San Bernadina, auto nechal v garáži a vypravil se k jejímu domu pěšky. Zahrada byla zarostlá různými keři a tak jsem se za jedním usadil a čekal, až se objeví.

Čekal jsem dlouho. Vyšla ven až kolem poledne. Zastavila se na okamžik na schodech a rozhlížela se po zahradě. Hleděla přímo na mě, ale mě to nijak nevzrušilo. Byl jsem tak dobře ukrytý, že by mě mohla odhalit leda rentgenem. Byla ode mě sotva padesát metrů a na tu dálku se mi zdálo, že vypadá, jako by byla nemocná. Vlasy obarvené dořež jí neslušely, pleť měla průsvitnou a pod očima tmavé kruhy. Na sobě měla květované žlutočerné šaty, které krásně zdůrazňovaly její perfektní postavu. V ruce držela velký klobouk proti slunci. Všechno zbrusu nové. Musela dost utrácet, jen co je pravda.

Viděl jsem, jak odjíždí směrem na Santa Medinu a hned mě napadlo, že mě jede zase hledat. Nechal jsem ji jet. Já si zatím prohlídnou dům. Bude dost času promluvit si s ní, až najdu to, co chci.

Když jsem nabyl jistoty, že už je dost daleko, přistoupil jsem k předním dveřím a zazvonil. Nikdo otevřít nepřišel. Rychle jsem se rozhlédl a pustil se do zámku. Vysoké kvetoucí keře chránily dveře od silnice. Nikdo mě neuvidí. Trvalo to sotva minutu, zámek povolil a dveře se daly otevřít.

Jediná věc, která mě uvnitř přivítala, byla slabá vůně jejího parfému. Přesto jsem byl opatrný. Šel jsem z místnosti do místnosti s pistolí v ruce. Nikdo zde nebyl, kdo by se o ni staral. Dům působil neosobně, čistě a neútně. Bylo mi líto, že takhle žije. Moc šťastnej život asi nevede. I naše bouda v horách vypadala přes svoje primitivní vybavení víc jako domov.

Jakmile jsem se ujistil, že na mě nikdo nečihá za skříní nebo za záclonou, vstoupil jsem do její ložnice. Počítal jsem, že dřív než večer se nevrátí, ale spoléhat na to jsem nechtěl. Musel jsem pracovat rychle.

Šatník měla zamčený, ale bez obtíží jsem ho otevřel. Na dně šatníku ležel její kufr. Byl taky zamčený a za žádnou cenu se mi nedařilo ho otevřít. Nakonec jsem musel skrz kůži vyříznout zámek nožem.

V kufru byly jen dvě věci, které mě zajímaly - svazek pětadvacetidolarových bankovek a zlatá pudřenka. Zběžně jsem prolistoval bankovky. V tom balíku muselo být tak dvacet tisíc. Byla to část peněz, které mi Brett přislíbil za dyku.

Nepřekvapilo mě to. Teď už jsem věděl, kdo zabil Bretta, a ty peníze to jen potvrzovaly.

"Ani hnout," ozvala se od dveří.

Nečekal jsem ji, ale s takovým rizikem jsem počítal.

Požádal jsem proto Micka, aby si to vzal na starost.

"Nazdar, Almo," oslovil jsem ji s úsměvem.

Mířila na mě osmatřicítkou a její výraz mohl znamenat cokoliv.

"Řekls to někomu?" zeptala se. Snažila se mít hlas pod kontrolou.

"Vyměnili jsme si role, co říkáš? Pamatuješ, jak jsi mě osočila: Nejdřív Bretta, potom Maxe a teď mě. Jsem na řadě, abych totéž řekl já tobě."

"Víš o tom někdo?"

"Jo. Promiň, zlato, ale nemoh jsem riskovat."

Viděl jsem, jak jí zbělel kloub na ruce, když začala natahovat spoušť. Moc příjemnej pocit to nebyl. Napadlo mě, že to do mě napálí, než se naděju.

"Joe ti dal echo, vid'?" řekl jsem. "Myslel jsem si, že to udělá. Věděl jsem, že jedinej způsob, jak tě najít, bude aby sis přišla ty pro mě. Jakmile ti Joe řekl o tom mateřským znamínku, vědělas, že jsem se vyptával na Vedu. Byl to Joe, že jo? A Joe tě taky pustil, abys mohla zabít Bretta. Muselas na něj bejt moc milá, Almo."

"Neříkej mi tak!"

"Proč ne? Jseš přece Alma Bailieová, nebo ne?"

"Kolik mám času, než přijdou?"

"Moc ne."

"Jak dlouho, Floyde?"

Jak se na mě upřeně dívala, rozbušilo se mi srdce. Na ženský jsem odjakživa hlupák. Kdyby teď odložila zbraň, vzal bych ji určitě do náručí.

"Moc ne. Poslouchej, holčičko, proč jsi mi to neřekla? Postaral bych se o tebe. Proč ses snažila svalit Brettovu vraždu na mě?"

"Byls k tomu předurčeněj. Nemohla jsem to změnit. Řek jsi to poldům?"

"Redfernovi."

Usta jí ztvrdla.

"Dobrá, Floyde, aspoň se nedostaneš k soudu."

"Když mě zastřelíš, nic tím nezískáš. Nedostaneš se z toho, ledaže..."

"Ledáže ...co?"

"Ledáže mě očistíš. Zařídím ti to, když to pro mě uděláš." Po celou dobu, co jsem mluvil, jsem se chystal, že se po ní vrhnu. Už jsem si odsunul kufr z cesty, napínal jsem svaly a odhadoval vzdálenost. Bude to dost zoufalej skok.

"Jak?"

"Mick má policii v tomhle městě pod palcem. Dostaneme tě ze země ven."

Vkoutcích se jí objevil její strašlivý úsměv. Uvědomil jsem si, jak asi muselo bejt Maxovi, když se k němu blížila s rozžhaveným pohrabáčem. Začal jsem se potit.

"Nevěřím ti, Floyd. Jseš švindlíř, a švindlířem zůstaneš."

Byl jsem připravenej. Za okamžik pozná, že jsem připravenej. Bud teď, anebo nikdy.

"Dobrá, Redferne," zvolal jsem. "Pojďte si pro ni."

Vystrašil jsem ji. Pootočila se ke dveřím. Vřhl jsem se na ni. Zlomek sekundy mně chyběl. Pistole mi vystřelila do obličeje. Cítil jsem, jak mi kulka brnkla o ucho. Sápal jsem se na ni a snažil se ji chytit za zápěstí. Byla mrštná a slizká jako had. Málem mi vrazila pistoli do břicha. Jakmile vystřelila, odkopl jsem ji. Střela mi protrhla sako. Na tváři jsem cítil její horký dech. Popadl jsem ji za ruku, ve které držela pistoli, a nepouštěl ji. Mlátila mě a škrábala do obličeje, svíjela se a kopala. Zkroutil jsem jí ruku a sebral pistoli, setřásl jsem ji ze sebe a vydrápal se na nohy.

Zběsile se na mě vrhla. Řval jsem na ni, ať toho nechá, ale nepřestávala. Zřejmě věděla, že ji nezastřelím, a tak se na mě pověšila a chňapala po zbrani. Musel jsem ji uhodit, i když jsem nechtěl. Třeba mi to nevěříte, ale skutečně jsem nechtěl.

"Přestaň!" zařval jsem na ni. Její zuřivost mě vystrašila. "Přestaň s tím už konečně!"

Zhluboka dýchala a znovu se na mě vrhla. Odhodil jsem pistoli, abych ji moh chytit oběma rukama. Dvakrát mi málem vyškřábala oči. Po obličeji mi stékala krev. Jakmile jsem se opět postavil na nohy, vrhla se znova po pistoli. Chytil jsem ji zrovna v momentě, kdy zbraň sevřela v dlaní. Držel jsem ji za šaty. Kopala do mě, postavila se a uskočila stranou. Šaty měla roztržené. Vypadala jako zdivočelé zvíře, teď když jí krev stékala z rány nad okem po tváři. Zvedla pistoli a já ji chytit za zápěstí. Upadli jsme na postel. Ruka mi klouzala, jak jsem se potil, nemoh jsem ji udržet. Vysmekla se mi a vystřelila. Střela mi odštípla kus masa na rameni. Když po druhé zmáčkla spoušť, chytil jsem ji za zápěstí. Hlaveně se při výstřelu otočila k ní.

Na okamžik jsme leželi a zírali na sebe. Zbraň jí vypadla z ruky. Mátožně jsem se postavil.

"Vedo!"

Sotva jsem věnoval pozornost skřípění pneumatik před domem.

"Vedo!"

"Už jseš spokojenej?" z jejího hlasu zazníval výsměch. Podívala se na díru v boku. Z rány jí začala vytékat krev. "Tak to je konec, Floyd." Hlas měla přiškrčený. "Doufám, že teď jseš konečně šťastnej."

"Ty blázne! Proč ses chtěla prát? Moh jsem tě dostat ven, jen kdybys mě očistila."

Dveře se s trhnutím otevřely a Redfern vpadl dovnitř. Za ním stál Summers.

"Proč jste nepřijeli dřív?" vyhrkl jsem na ně. "Proč jste sakra nepřijeli dřív?"

"Je to Jackson!"

Summers na mě zamířil pistolí.

"Ani hnout!" zavrčel. "Jedinej pohyb a napálím to do tebe."

"Je raněná. Udělejte něco! Zavolejte doktora!"

Redfern přistoupil k Vedě. Slyšel jsem, jak se jí ptá: "To on vás postřelil?"

Odpověděla: "Ano a zastřelil Bretta. Zabil taky Maxe Otise, Přinut'te ho, ať vám ukáže, kde ho pohřbil. Ať z ničeho nevyvážné."

"Vedo!" šel jsem k ní a odstrčil Redferna stranou. "Neblufuj. Mám všechny potřebný důkazy. Řekni jim pravdu."

Vysmála se mi do očí.

"Ty ubohej švindlíři, tentokrát ti to nevyjde."

Byla bílá jako stěna a oči měla zapadlé hluboko v očních důlcích.

"Vedo..."

"No tak, Jacksone, nech ji bejt," okřikl mě Redfern příkře. "Odved ho odtud," obrátil se k Summersovi. "Hlídej ho."

"Neopustím ji..." začal jsem.

Summers mě uhodil ze strany do čelisti. Pěstí ozbrojenou tím svým prstenem s medailonkem mě docela hloupě zneškodnil. Padl jsem na ruce a na kolena. Zasmál se a odtáhl mě pryč.

Trvalo mi dobrou minutu, než jsem se z té rány vzpamatoval. V té době mě už hlídala dvojice policajtů v uniformě. Seděl jsem v obýváku a snažil se zastavit krvácení z tržné rány od prstenu. Summers mě propichoval očima a ty dva poldové stáli za mnou.

"Chci ji vidět..." spustil jsem, ale Summers hned výhruzně zvedal pěst.

"Drž hubu! zařval na mě. "Jestli ti to nestačilo, otevři tu svoji klapáčku, a dám ti ránu, že okamžitě sklapneš."

Čekal jsem. Po chvilce přijela sanitka. Ubíhaly minuty a potom za mnou přišel Redfern.

"Chci ji ještě vidět," řekl jsem.

Přistoupil ke mně a zahleděl se na mě.

"Je mrtvá, Jacksone. Nic pěknýho na ní neuvidíš."

Ucítil jsem děsnou prázdnotu kolem žaludku, ale nemělo smysl nad ní truchlit. Pro ni to byl nejlepší způsob, jak se z toho dostat.

"Podívejte, Redferne, já jsem ji nezabil. Řek jsem Casymu, ať vám zavolá a řekne vám, kde jsem a co tady dělám. Přijeli jste pozdě a ona mě mezitím dostala. Porvali jsme se a přitom vystřelila z pistole. Byla to nešťastná náhoda."

"Dobrá," řekl Redfern, "byla to nešťastná náhoda. Casy říkal, žeš ten případ rozlousknul. Bude lepší, když nám to povíš celý." Podíval se na ty dva poldy. "Tak hoši, na chvíli si dejte pauzu. Držte se ale poblíž."

Když odešli, posadil se proti mně.

"Tak ty víš, kdo zabil Bretta?"

"Vím. A chci udělat prohlášení."

Summers si přisunul židli, vytáhl zápisník a posadil se za stůl.

"No tak spust', " pobídl mě Redfern.

"Začalo to před dvěma lety. Vzpomínáte si na Bailieovy? Věrna dostali, ale Almě se podařilo uprchnout. Schovávala se. Asi za rok ji někdo poznal a začali ji znovu honit. Mířila zrovna do Hollywoodu. Na cestě potkala dívku jménem Veda Ruxová, která jela taky do Hollywoodu. Chtěla, aby ji Alma svezla. Alma usoudila, že pro ni bude bezpečnější cestovat ve dvou, protože federální policie hledala jenom jednu dívku. Tak cestovaly spolu a Veda Almě vyprávěla všechno o sobě, o svém životě, odkud pochází, co dělala a tak. Almu napadlo, že si s Vedou vymění totožnost. Zabíla ji, oblékla si její šaty, nabourala auto a podpálila ho. Agent federální policie, který auto a ohořelé tělo našel, zatoužil po odměně. Věděl, že v autě byly dívky dvě, stejně tak to věděl i gallupský šerif, ale svorně o tom mlčeli a přísahali, že to musí být Almino tělo a odměnu si rozdělili. Vedu pochovali jako Almu a Alma mohla začít nový život."

Redfern si zapálil cigaretu.

"Máš to všechno?" obrátil se na Summerse.

"Jo, mám," ušklíbl se Summers.

"Pokračuj," vyzval mě Redfern.

"Jestli víte něco o Ballieových, jistě vám neušlo, že Alma byla do svého muže zblázněná. Dal jí zlatou pudřenku a ona se s ní za nic na světě nechtěla rozloučit. Můžete si ji vzít, je v kufru pod postelí."

Summers pro kufr došel. Vyndal jsem z něj pudřenku. Všiml jsem si, jak si oba s daleko větším zájmem než pudřenku prohlízejí svazek bankovek.

"Jen se do ní podívejte," řekl jsem a zvedl víčko. "Uvnitř uvidíte fotografii Věrného s Almou a přes fotografii jsou napsaná slova: Pro Almu od Věrného: Nejlepším přítelem muže je jeho vlastní žena. A jestliže si tu fotografii prohlídnete pořádně, poznáte na ní dívku, která si říká Veda Ruxová."

Redfern si vzal pudřenku do ruky a chvíli ji zkoumal, potom něco zachrochtal a vstrčil si ji do kapsy.

"Pokračuj."

"Veda se s tou pudřenkou nemohla rozloučit, i když věděla, že nechávat si ji u sebe bude nebezpečné. A taky tím začaly problémy." Vyprávěl jsem jim, jak jako náměsíčná sebrala Celliniho dýku a místo ní nechala v sejfu svoji pudřenku, jak Boyd podplatil Gorman a Vedu, aby mu tu dýku nechali, a jak Gorman přišel za mnou, abych pudřenku vzal z Brettova sejfu.

"Ani Gorman, ani Boyd nevěděli, jakou má pudřenka pro Vedu cenu. Mysleli si, že pro ni znamená jenom to, že podle ní Brett pozná, že má něco společného s krádeží. Ale ona věděla, že pudřenka by odhalila mnohem víc. Odhalila by její pravou totožnost, a nezapomínejte na to, že ji hledali pro vraždu." Zapálil jsem si.

Vyprávěl jsem jim, jak jsem na to přistoupil a pudřenku schoval v naději, že za ni získám peníze, a jak Veda byla tak posedlá získat tu pudřenku zpátky, že předstírala, že se se mnou spojila. Ukázal jsem Redfernovi Brettovu navštívenku.

"Když jsme byli ve skrýši, ukázal jsem ji Vedě. Podle toho poznala, že Brett tu pudřenku zřejmě otevřel. Nevím, jak k tomu došlo, ale Brett asi tu pudřenku našel, kde jsem ji schoval, a pak mu ten nápis začal taky vrtat hlavou. Zapsal si ta slova třeba, že se pokusí nalézt, co se za tím skrývá. Veda pochopila, že Brett musí odstranit dřív, než po ní začne pátrat on. Já jsem ji poskytoval alibi tím, že jsem ji držel zamčenou nahoře v Casyho doupátku. Hlídal ji strážce jménem Joe. Jí se však podařilo toho strážce přesvědčit, aby ji pustil, a jela za mnou k Brettovi. Zřejmě pro ni nebylo těžké se k němu dostat a zmocnit se pistole. Brett ji znal a mohl si myslet, že si to třeba rozmyslela a bude na něho chtít být milá. Zkrátka a dobře ho vodbouchla. Hádám, že pudřenka i peníze ležely na stole. Stačilo, aby je sebrala a dostala se včas pryč. Důsledky pak logicky padly na moji hlavu. No a zbytek už znáte. Většinu věcí jsem si ověřil, ale myslím, že ta pudřenka mluví sama za sebe. Vidíte, jak to bylo."

"A co ten chlápek Otis, o kterém mluvila?" dožadoval se Redfern.

"Zabíla ho."

Redfern se postavil.

"Půjdeme se na něj podívat."

"Počkat..."

"Jen pojďte."

Vypravili jsme se tam ve třech autech. V prvním jsem jel já s poldama. Za námi Redfern se Summersem a jako poslední jel hlídkový vůz.

Ukázal jsem jim, kde jsme Maxe pohřbili, a oni ho vykopali. Stáli jsme tiše kolem a hoši ho zatím balili do gumové rohožky a vložili ho do auta. Potom jsme jeli do boudy a ukázal jsem jim místo, kde zemřel.

"Myslel jsem si, že ho zabíla ve spánku, ale to všechno předstírala," vysvětloval jsem jim. "Max totiž věděl, že je to Alma Ba-illiová. Svěřila se mi, že jí prohraboval věci. Dohaduju se, že našel pudřenku a poznal ji na fotografii."

Uvědomila si, že ho musí umlčet dřív, než mi to Max prozradí. Musela ho zabít v mé přítomnosti, a tak se uchýlila k tomu, že bude zase předstírat náměsíčnost. A já jako hlupák jsem jí to zbaštil. Aby posílila věrohodnost své náměsíčnosti, předstírala, že měla v úmyslu zapíchnout i mě. I na to jsem jí skočil. Jakmile se ujistila, že ji nepodezírám z vraždy Bretta ani ze zabití Maxe, pustila mě k vodě. Zjistil jsem, že Max o tom nápisu v pudřence věděl, a proto jsem ji začal sledovat. Dva muži ten nápis znali a oba umřeli. Věděl jsem, že zabíla Maxe, a bylo snadné domyslet si, že zabíla i Bretta. Pak jsem si vzpomněl na to, že s sebou nosila černou barvu na vlasy. Nač by ji potřebovala, kdyby byla tmavovlasá? Musela být blond a vlasy si barvit.

Chápete to? Proto mě napadlo, že to nebude Veda. Pátral jsem po Vedě, vyptával se a zjistil jsem, že Veda měla modré oči, byla levák a měla mateřské znamínko. Veda, kterou jsem znal já, žádný neměla, byla modrooká a levák taky nebyla.

Vystopoval jsem ji až sem a než jsem se za ní vypravil, řekl jsem Casymu, aby vám zavolal, abyste přijeli taky. Jenom jste se trochu zpozdili. Kdybyste přijeli o chloupěk dřív, byla by se nezastřelila. To je asi tak všechno."

"Dobrá, Jacksone," řekl Redfern a měl se k odchodu. "Teďka zajedeme k nám, necháme vaše prohlášení přepsat na stroji a ještě si spolu promluvíme."

Jeho pohled se mi vůbec nelíbil a začínal jsem být nervózní z chladu, který čísel z jeho hlasu. Jeli jsme na policejní stanici, kde mě nechali čekat v místnosti se dvěma poldy, než se prohlášení přepíše. Čekal jsem dlouho a dobře jsem se necítil. Nikdo z poldů, co mě hlídali, na mě nepromluvil a když jsem něco prohodil já, zírali na mě jako hluchoněmí. Konečně vyšel Summers.

"Pojď dál," vyzval mě a odporně se ušklíbl.

Šli jsme chodbou do Redfernovy kanceláře. Summers zavřel dveře a opřel se o ně zády. V místnosti zavládla podivná atmosféra. Vůbec jsem nechápal, co se děje.

Redfern mi pokynul na židli.

"Posad' se."

Posadil jsem se.

mlčel a přehraboval se hromadou popsaných papírů, které ležely před ním na stole.

"Znovu jsem si to celý probral," řekl a podíval se na mě. V očích měl pobavený výraz, který mě vylekal. "Čte se to jako výplod zfetovaného mozku, nezdá se ti?"

"Jo, může to tak vypadat, ale fakt se to takhle stalo."

"Ano, jistě." Odsunul papíry stranou, propletl prsty a položil ruce na stůl. "Je třeba všechno pořádně přešetřit. Aby ten příběh získal na věrohodnosti, budeme muset donutit Boyda, aby se přiznal, že vymyslel tu krádež dýky, a to nebude snadný. Boyd má spoustu prachů a velké vliv. Potom budeme muset přimět toho chlápka Joea, aby se přiznal, že pustil Ruxovou z kasina, aby šla zastřelit Bretta. Je dost možný, že si to nebude chtít s Casym rozházet, a bude mlčet. Potom budeme muset zmáčknot toho federálního důstojníka, aby přiznal, že lhal, když identifikoval tělo jako Almino. Bude ho to stát důchod a možná, že bude radši trvat na svojí verzi. Totéž platí pro gallupského šerifa."

"To všechno já vím, ale od toho tu policie je. Můžete je přinutit mluvit, jenom to bude chtít trochu drsnější způsoby," namítl jsem a zíral na něho.

"Jistě, ale mně se vůbec nechce vzít si to na svoje bedra. Vyžádá si to státní peníze a zabere to spoustu času. Čas a peníze mají cenu, Jacksone."

"Jestliže to neuděláte, jak chcete probíhat ten případ vyřešit? Snad nečekáte, že to udělám za vás?"

Redfern se usmál.

"Povím ti tajemství, Jacksone. Už mě nebaví dělat poldu. Politický seskupení v tomhle městě začíná bejt pro mě silný kafe. Vyžaduje to velký úsilí uchovat si čest. Jdu od toho a Summers taky."

"Tomu nerozumím. Co to má společného s tím případem...se mnou?"

"Víc, než si myslíš." Zapálil si cigaretu. "S Jacksonem to má spoustu společného, vid, Summersi?"

"To teda má," souhlasil Summers a ukázal svoje velké žluté zuby.

"Doufám, že se to dozvím," řekl jsem a cítil, jak mi po zádech přeběhl mráz.

"Jediná věc, která ten příběh drží pohromadě, je ta pudřenka. Že je to tak?"

"No, ano, je důležitá, ale když budete trochu víc pátrat, získáte i další důkazy."

"Pudřenka je jediná věc, která dokazuje, že Alma Bailieová se vydávala za Vedu Ruxovou. Žádný další důkazy nebudou dostatečně silný, co myslíš?"

"Asi to tak bude."

"Dole v podzemí máme velkou pec. Summers tam před hodinou odešel a tu pudřenku tam hodil."

Chvilí jsem na něj nevěřícně zíral, potom mě polilo horko.

"Co tím chcete říct?" zařval jsem a vyskočil ze židle.

"Sedni si," zavrčel Summers a začal tu svoji pěst. Vybavil jsem si jeho prsten s medailonkem a posadil se.

"Co to má znamenat?" rozčiloval jsem se, ale už jsem to začínal chápat.

"Podívej se na to z našeho hlediska," řekl Redfern tichým hlasem. "Nám může bejt pudřenka ukradená. My ji nepotřebujeme. Jenom věci komplikuje. Mně stačí, žes zabil tu dívku, ať už to byla Ruxová nebo Bailieová. Mně na tom nezáleží, kdo to byl, a ostatním taky ne. Mně je luk, jestli Bretta nebo Otise zabila ona, nebo jestli ho zabil ty. A všem je to fuk, jenom tobě ne, ale ty se nepočítáš. Obviňuju tě z vraždy Vedy Ruxové a abych ušetřil čas a peníze, obviňuju tě i z vraždy Bretta a Otise."

"To nemůžete udělat!" vykřikl jsem. "To by byla vražda, Redferne. Víte, že jsem ji nezabil."

"Budeš se muset smířit s tím, jak to je, Jacksone. Čekal jsem dost dlouho, abych tě dostal tam, kde tě chci mít. Konečně se mi to podařilo. Moc dlouho jsi byl mazanej a vychytralej a vyhal ses ze spousty věcí. Věřím, že tentokrát se ti to nepodaří. Pudřenka je pryč. Boyd mluvit nebude. Joe mluvit nebude. Ten polda od federálky nebude mluvit taky. A my se Summersem si rozdělíme odměnu. Ještě je tu těch dvacet tisíc, který, jak říkáš, ta Ruxovic holka ukradla Brettovi. To bysme si taky mohli nechat. Budou myslet, žes ty prachy utratil. Už to konečně chápeš, Jacksone?"

"Jestli si myslíte, že vám tohle projde, jste blázni," řekl jsem na to, ale cítil jsem, jak mám uvnitř prázdno. Jim to klidně projde.

"Dívej se a uvidíš. Budou tě soudit, Jacksone. Můžeš tam tu svoji historku vyprávět, jak dlouho budeš chtít. Budou ji mít za výplod chorého mozku. Porota se ti vysměje. Ale moje verze ob stojí. Než zemřela, podepsala prohlášení. To prohlášení se bude porotě líbit. Dal jsem si s tím práci. Mám takovej pocit, že ona o tobě moc valný mínění neměla. Od začátku tě měla za hlupáka." Kývl na Summerse. "Odved ho." A na mě se zazubil a řekl: "Sbohem, hlupáku."

Tak takhle se to stalo. Sepsal jsem to všechno od A až do Z, aby měl můj obhájce nějaký podklady. Už na tom pracuje,

ale zarážejí mě pochybnosti, které vidím v jeho očích. Pořád mluví o mé minulosti, o tom, jak druhá strana na mě vyhrabala spoustu věcí, spoustu vydírání a problémů se ženama. Tvrdí, že bez pudřenky je bezmocný, a mám obavy, že vážně neví, jak dál. Už to nebude trvat dlouho. Proces má začít zítra. V novinách píší, že výsledek je předem jasný. Redfern si to myslí pochopitelně taky. Řek mi, že až skončí můj případ, půjde do penze. Kupujou si se Summersem kuřecí farmu. To je zvláštní, jak tihle poldové vkládají naději do kuřat. Přišel mě navštívit Casy. Do smíchu mu nebylo. Joea dali do ochranné vazby, aby k němu Mick nemohl. Mick ale přísahá, že mě z toho dostane. Nevím, jak to udělá, a on to určitě neví taky.

Pořád ještě myslím na Vedu. Nikdo mi nevyvrátí, že mě milovala. Kdybych nedal Redfernovi tip, že je v San Bernadinu, určitě by to prohlášení nepodepsala. Ale počítala s tím, že ji budu vydírat, a v tom měla samozřejmě pravdu. Už je stejně pozdě. Zdává se mi o ní. Vysmívá se mi. Slyším její hlas. "Ty ubohej fixlíku. Tentokrát ti to nevyjde." Už mi to leze na mozek. Nač ještě pokračovat? Zítra začne proces a zítra je další den. Asi se trochu prospím, i když to znamená, že se mi bude zase zdát o Vědě. Mám pocit, že mě nebude trápit už dlouho, nechci ale být pesimistický. Počkám a uvidím.